

CHINTHAMANI.

A HIGH CLASS TAMIL MONTHLY.

(Devoted mainly to the cause of Indian Women.)

EDITOR

SISTER V. BALAMMAL.

.]

August 1928.

[No. 1.

श्री शारदायै नमः ।

श्रीरामचन्द्रपरमहंसे नमः

சிந்தாமணி

சுபோத ராம சரிதம்.

COMPOSED AND ANNOTATED BY

SISTER V. BALAMMAL

DAUGHTER OF

Late Dr. A. B. VAIDYANATHA SASTRIAR, M. A., M. B. & O. M.

(All Rights reserved by the Authoress)

சுவோதரமச்சரிதே

॥ சுந்தரகாண்ட: ॥

சிந்துபாஷமாரூப தத்பவஞ்சவிதிர: ।

து:சிவதாமனவயாஜி ட்ரூவா சிதேயமஸ்த ச: ॥ ௧௫ ॥

ச: அந்த:ஹனுமார் சிந்துபாஷம் சிம்சுப மரத்தை அரூப வறி: தத்பவஞ்ச விதிர: (ச: அம்மரத்தின் இலைகளால் மூடப்பெற்ற சரிதத்தை யுடையவளாக து:சிவதா துக்கப்பட்டுக்கொடிருக்கும் அனவயாஜி சர்வாங்க சுந்தரியாயுள்ள மாதரசியை ட்ரூவா கண்டு சிதா இதி இவள் சிவதான் என்று அமஸ்த எண்ணினார் ॥ ௧௫ ॥

மலனவக்தாமதிகுசா சிவந்தி மலினாம்பராம் ।

வவந்தே மாரதிஸ்சிதா பதித்யானபராயணாம் ॥ ௧௬ ॥

மாரதி: ஆஞ்சனேயர் மலனவக்தா வாடிய முகமுள்ளவளும் அதிகுசா மிகவும் இளை திருப்பவளும் சிவந்தி கண்ணீர் பெருக்குகின்றவளும் மலினாம்பரம் அழுக்கடைந்த வஸ்திர மணிர்வளும் பதித்யானபராயணா நாயகனை சிந்திப்பதையே தொழிலாக உள்ளவளும் ஆகிய சிதா சி, தேவியை வவந்தே நமஸ்கரித்தார் ॥ ௧௬ ॥

ததாபத்ய ததிரிவஸ்சிதா தா லோகமாதரம் ।

வதுதா மாரியாமாச துராது மஜ மாமிதி ॥ ௧௭ ॥

தத அச்சமயத்தில் துராது கெட்ட மனமுள்ள ததிரிவ: ராவணன் அராத்ய வந் லோகமாதர உலகத்திற்கண்ணையாகிய தா அந்த சிதா சிதாப்பிராட்டியை மா என்னை மஜ அடைந் விடு இதி என்று வதுதா பற்பல விதத்தில் மாரியாமாச மன்றாடினான் ॥ ௧௭ ॥

திரஸ்குதேதத வுதேதா நிஸ்கான்தே ததகந்தரே ।

பாபேன தேன நிர்ததா ராஸ்யஸ்தாமதர்ஜயந் ॥ ௧௮ ॥

வுதேதா சிதையால் திரஸ்குதே அவமதிக்கப்பெற்ற ததகந்தரே ராவணன் நிஸ்கான்தே சென் தம் பாபேன கொடியவனாகிய தேன அந்த ராவணனால் நிர்ததா: கட்டளையிடப்பட்ட ராஸ்ய: அ மார்கள் தா ஜானகியை அதர்ஜயந் பயமுறுத்தினார்கள் ॥ ௧௮ ॥

(To be continued)

தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிகளின் முன்னேற்றத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு வெளிவரும் ஓர் உயர்தர மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

பத்திராதிபர்.

சகோதரி வி. பாலம்மாள்.

மலர் V.]

விபவ—ஆவணி.

[இதழ் 1.

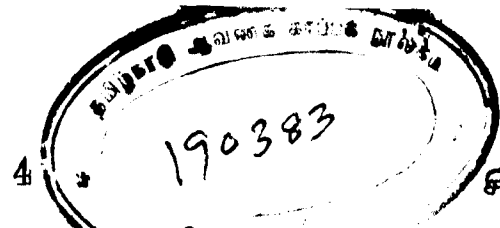
சிந்தாமணியின் ஐந்தாவது ஆண்டு.

(வி. பாலம்மாள்.)

எல்லாம் வல்ல இறைவனருளாலும் அன்னை யின் ஆசீர்வாதத்தாலும் இன்றுமுதல் “சிந்தாமணி”க்கு ஐந்தாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகின்றது. இவ்வழகிய ஐந்தாம் ஆண்டில் சிந்தாமணிக்கு சொந்த அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தும் படி எம்பிரான் அருள் புரிவாரென்ற நம்பிக்கையுடன் இவ்வைந்தாம் ஆண்டைத் தொடங்குகிறோம். கடந்த வருஷ நிர்வாகத்தில் வழக்கம் போல கைநஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளதாயினும் எமது சுற்றுப்பிரயாணத்தில் மலாய் வாசிகளான சகோதர சகோதரிகள் மெய்யன்புடன் அளித்துள்ள ஆதரவைக்கொண்டு இவ்வைந்தாம் ஆண்டை அகமகிழ்ச்சியுடன் ஆரம்பிக்கின்றோம். பெண் சமூக ஊழியத்தை முன்னிட்டு, சுயநலம் சிறிதுமின்றி பல கஷ்டங்களுக்கிடையே ஊக்கத் தளராத “சிந்தாமணி”

செய்துவரும் ஊழியத்தை ஸ்திரீ வித்தியாபிமானிகள் நன்கறிந்திருக்கின்றார்கள். இதை யனுசரித்தே நிருபமனுப்பும் சகோதர சகோதரிகளுக்கும், ஆபீஸ் வேலைகளை நிர்வகிக்கும் மாணேஜருக்கும் எமது மனமார்ந்த வந்தன மளித்தல் சாலப் பொருத்தமுள்ளதாம். பத்திரிகையின் நிர்வாகத்தில் ஆரம்பத்தில் கைநஷ்டமில்லாதிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது கூடாத காரியம். பத்திரிகைப் பிரசுரத்தால் பெருத்த லாபம் தேடிவிடலாமென்று நினைப்பதும் பகற் கனவாகும். கடந்த வருஷங்களின் நஷ்டத்தை இனி சுடு செய்து கொள்ளலும் முடியாத விஷயம்.

பத்திரிகையின் நோக்கமும் நிலைமையும் நன்கு புலப்படும்வரை கற்றறிந்தவர்களின் ஆதரவு கிடைத்தலும் அசாத்தியமே. கடந்த

சிந்தாமணி.

நான்கு வருஷங்களுக்குத் தொடர்ந்து படிக்கும் அபிமானிகளுக்கு இவ்வருஷமிருந்து சிந்தாமணியிடம் அதிகப் பற்றும் உண்மையபிமானமும் ஏற்படுமென்பதில் ஐயமில்லை. சிந்தாமணி நிலைபெற்று வாழ்வதற்கு சந்தாதாரின் ஒத்துழைப்பு மெத்த அவசியமாயிருக்கின்றது. பத்திரிகாபிமானிகள் தாங்களாகவே கவனித்து பாக்கியின்றி சந்தாவை உடனுக்குடன் அனுப்புதல் வேண்டும். தங்கள் விலாசம் மாறுங்கால் அதை முன்னதாகத் தெரிவிக்க வேண்டும். தங்களுக்கு வரவேண்டிய பத்திரிகை தவறிவிட்டால் தயவுசெய்து கடிதமூலம் தலைமை ஆபீசுக்கறிவிக்கவேண்டும். உள்ளூர் போஸ்டாபீசுகளையும் எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டும். சிந்தாமணி யபிமானிகளான சந்தாதார்கள் இவ்வருஷம் இம்முறைகளைக் கைவிடாது நடத்தி வருவார்களானால் கூடிய சீக்கிரத்தில் "சிந்தாமணி" சொந்த அச்சாபீஸில் வெளியாக்கக்கூடிய நற்காலமேற்படத் தடையிலலை. லட்சக்கணக்கான சந்தாதார்கள் வேண்டுமென்பது எமது நோக்கமல்ல. அபிமானத்துடன் பத்திரிகையைப் படித்து சந்தாவைப் பாக்கியின்றி உடனுக்குடன் அனுப்பக் கூடிய ஐயாயிரம் சந்தாதார்கள் ஏற்பட்டு விடின் சிந்தாமணியை இதே சந்தாவில் இன்னம் பல சீர்திருத்தங்களுடனும் அதிகப் பக்கங்களுடனும் வெளியிட்டு அபிமானிகளை அகமகிழச் செய்யலாம்.

பொருள் பறித்தலையே பெரு நோக்கமாகக் கொண்டு தோன்றி மறையும் போலிப் பத்திரிகைகளின் போவமானச் செயல்களால்

உண்மை ஊக்கத்துடன் உழைக்கும் பத்திரிகையுலகம் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவதையும், சந்தாவை முன்பணமாக அனுப்ப அஞ்சுவதையும், பத்திரிகை என்றால் மனம் வெறுப்புக் கொள்ளுவதையும் பிறருக்குச் சிபார்சு செய்து தங்கள் அனுபவித்த அவமதிப்பையும் நேரில் பலர் சொல்லக் கேட்குங்கால் மனம் திடுக்கிடுகின்றது. காலந் தவறாது வெளிவருவதுதான் பத்திரிகையின் முக்கிய நோக்கமாகும். இது பற்றி இந்நான்கு வருஷங்களாக யார் சந்தா அனுப்பினார்கள், யாரிடம் பாக்கி என்றும் கவனியாது குறித்த காலத்தில் பத்திரிகையை வெளியிட்டுத் தவறாது அனுப்பி வருவதையே முக்கிய கடமையாக நடத்தி வந்திருக்கின்றோம் என்பதை எமது உண்மையபிமானிகளான சகோதர சகோதரிகள் நன்கறிவார்கள். ஆரம்ப முதல் ஆதரித்து வரும் எமது அபிமானிகள் இவ்வருஷம் தீவிர முயற்சி யெடுத்து, பாக்கி வைக்காது சந்தாவை யனுப்பக்கூடிய சந்தாதார்களைச் சேர்த்தளிப்பார்களென நம்புகிறோம். வேளை தவறாது வெளியிட உதவும் அச்சுக்கூடத்தாரின் பேருபகாரத்திற்கு நன்றி செலுத்தல் முக்கிய கடமையாகும். ஏற்கெனவே அன்புடன் வாக்களித்துள்ள அபிமானிகள் தங்கள் சந்தாவைக் கூடிய சீக்கிரமனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். சிந்தாமணியும் அதன் நிரூப சகோதர சகோதரிகளும் சந்தாதார்களும் நீநிழி வாழ்க் கடவுள் அருள் புரிவாராக!

சுபர்.

மாதர் உயர்வு.

(பத்திராதிபர்)

மங்கையாகப் பிறப்பதற்கே—நல்ல

மாதவம் செய்திட வேண்டுமென்ற

பங்கையக் கைநலம் பார்த்தல்லவோ—இந்தப்

பாரில் அறங்கள் வளருமென்ற

என்றார் ஸ்ரீ தேசிகவினாயகர்.

தற்காலம் சில தீவிர சீர்திருத்த வாதிக்கள் இந்திய மாதரின் நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென்றும், இந்தியப் பெண்கள் உயர்வுற வேண்டுமானால் அயல் நாட்டு சம்பிரதாயங்களையும் அந்நாட்டார் கைக்கொள்ளும் முற்போக்குச் சாதனங்களையும் முறையே கைக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் நினைக்கின்றார்கள். பெண்களின் சீர்திருத்தமும் உயர்வும் அவர்களையும் உடைகளிலும் நடக்கும் நடகளிலும் அமைந்துள்ளதென்று நினைப்பார் சிலர். ஆங்கிலத்தில் தீவிரமாய்ப் பயின்று ஆடவர்களைப்போல் உத்தியோகக் கல்வி கற்றுப் பட்டப் பரீட்சைகளில் தேர்ச்சி பெற்று எல்லாம் ஆங்கில மயமாக விருத்தலே மாதர் உயர்வுக்கு மூல காரணமெனக் கருதுவாருமுளர். அன்னிய நாடுகளில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும் மேதாவி்கள் சிலர் அந்நாட்டுப் பெண்மணிகளின் உயர்வைப்பற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கும் வால் அங்கு பெண்கள் வியாபாரச்சாலைகளிலும் அரசாங்க உத்தியோகங்களிலும் டிராம் ஓட்டுவதிலும் மோட்டார் விடுவதிலும் நடன சாலைகளில் நடிப்பதிலும் போலீஸ் நிர்வாகத்திலும் வேடிக்கை வினோதசாலைகளிலும் அமர்ந்துள்ள வைபவம்பற்றி வாசாமகோசமாக வர்ணிக்கின்றனர்.

அந்நாட்டிலுள்ள காதல் மணமும் அதற்கடுத்து விளங்கும் விவாக பந்த விலக்கும் ஆங்காங்கு விளங்கும் அனாதைச்சாலைகளும் கண

வன் மனைவிக்கிடையே பகிரங்கமாகக் கோர்ட்டில் நடக்கும் பல அதிசய விவகாரங்களும் தமர் பிறர் என்ற பேதமின்றி ஆணும் பெண்ணுமாகக் கைகோர்த்து மார்போடணந்து கூத்தாடும் நர்த்தனக் கச்சேரிகளும் கண்டு அதிசயித்த அகமகிழ்ந்து, இந்தியாவும் இந்தியரும் இந்தியப் பெண்மணிகளும் உயர்வுற்று வாழவேண்டுமாயின், மேனாடுகளில் இந்தியர் சம அந்தஸ்து பெறவேண்டுமாயின் மேனாட்டாரை மேற்கோளாகக்கொண்டு நடக்க வேண்டுமென்று பகிரங்கமாய்க் கூற முற்படுவாரும் உளர். மேனாடு கீழ்நாடு ஒற்றுமைக்கு நடையுடை பாவனைகளின் சீர்திருத்தத்துடன் அங்குள்ள மாதரைப்போலவே நம்மிந்திய மாதரும் சீர்திருத்தம் பெறுதவரை, உயர்வுறாத வரை இந்தியா சுயராச்சியத்திற்குத் தகுதியுள்ளதெனக் கனவு காண்பர் சிலர். ஆனால் இவைகளுக்கிடையே நம் இந்திய மாதர்களுக்கு இனிமேற்றான் உயர்வு ஏற்படுத்தப்படவேண்டுமா அல்லது இயற்கையிலேயே அவ்வுயர்வு அமைந்துள்ளதா வென்பதை ஆராய்வோம்.

இந்தியப் பெண்களிடையே பிறவியிலேயே உயர்வு ஏற்பட்டுள்ளதால் அவ்வுயர்வுள்ள பொருளைப் பாதி உடலாக அமைத்துக்கொண்டு தம் வாழ்வைச் சீரும் சிறப்புமாக நடைபெறச் செய்வதில் இந்திய ஆடவர் முற்படுவது தொன்றுதொட்டு வழக்கமாக விருந்து வருகின்றது. தம்பதிகளின் வாழ்க்கையை இவ்வாழ்க்கையெனக் கூறி அதை இல்லறம் என்று நமது உயர் நூல்கள் சிறப்பித்து கூறுகின்றன. மனிதன் நன்மை புரியப் பிறந்தவன், அறம் புரிய வேண்டியவன், இம்மை மறுமைக்குரிய

நல்லறங்களைப் புரிவதில் இல்லறமே முக்கிய சாதனம் என்பது நம் முன்னோர்களின் உபதேச மொழிகளாகும். இல்லறம் என்பது இல்லாள் என்ற மாதாசியால் ஏற்படுமாயின் அவளிடம் பிறவியிலேயே உயர்வு ஏற்பட்டு அவ்வுயர்வை இவ்வாழ்க்கைமூலம் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றாள் என்பதில் தடையுளதோ?

இந்தியாவில் விவாகமென்பது சிற்றின்பக் கொள்கைக்காகவே ஏற்பட்டதன்று. இந்தியப் பெண்கள் பலர் தம் உயர்வை இல்லறத்திலும் ஹவறத்திலும் நன்கு விளங்கச் செய்திருக்கின்றனர். உலகில் நல்லறம் வளரவேண்டுமாயின் அவை நம் பெண்மக்களிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றதென கூறப்படுமாயின் இதை மீறிச் செல்ல வல்லார் யார்?

இந்திய மாதர் தமக்குள்ள உயர்விற்கேற்ற ஒளியற்று மங்கிக் கிடப்பதற்கு அன்னிய நாக

ரிகமே முதற் காரணமாகும். அன்னியக் கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் நமதாடவர் முற்பட ஆரம்பித்ததிலிருந்து தமது குடும்பத்திலுள்ள பெண்மக்களின் உயர்வைப் பிரகாசிக்கச் செய்யமாட்டாத நிலையை யடைந்ததுடன் இல்லாது தம் பெண்களின் உயர்வைக் கர்னாடக முறையென்ற பழித்து இகழ்ந்து மொழிந்தவர்கள் சிலருமுண்டு. பெண்கள் உயர்வுற வேண்டுமானால் அவள் அழகிய தலை முடி எவ்வாறு வெட்டிவிடப்பட்டிருக்க வேண்டும், அவள் கால்களில் அணியும் பாதாட்சை (பூட்ஸ்) யின் குதிகால் எவ்வளவு அங்குலம் உயர்ந்திருக்கவேண்டும், அவள் எவ்வளவு தூரம் ஆங்கிலம் பயின்று தாய்மொழியை அறவே மறந்திருக்கவேண்டும் என்று நாம் கவலைப்பட்டதே தீர்மானித்தலனாவசியம். இயற்கையா யவளிடத் தமைந்துள்ள உயர்வைப்பற்றி அடுத்த இதழில் ஆராய்வாம்.

சந்திரவர்மா.

ஓர் நாடகம்.

(ஸ்ரீமான் R. நாராயணசாமிராவ், B.A.)

(இதன் பதிப்புரிமை ஆசிரியரிடம்)

நாடக பாத்திரங்கள்.	வீரசிங்கம்	... சூரசேனனுடைய மற்
மகேந்திர ராஜன் ... கோசல தேசத்தரசன்.	பீமசிங்	... ரோர் அமைச்சன்.
சந்திரவர்மா ... மகேந்திர ராஜனுடைய	சதாநந்தர்	... பவநகர் அரசன்.
வத்ஸன் ... அமைச்சர்கள்.	கமலரோகை	... ஓர் வேதியர்.
இராஜசிம்ஹன் ... மகேந்திர ராஜனுடைய	சுகுணா	... ஓர் இராஜகுமாரி, இராஜ
குமாரன்.	பத்மாட்சி	... சிம்ஹனுடைய காதலி.
சூரசேனன் ... வங்கநாட்டரசன்.	மோகனா	... கமலரோகையின் தோழி.
ஜயசிலன் ... சூரசேனனுடைய அமை	சித்திராங்கி	... சதாநந்தருடைய மனைவி.
... ச்சர்களில் ஒருவன்.	... மோகனாவின் தோழி.	... பீமசிங் மனைவி, பவநகர்
ஸ்ரீதான் ... ஜயசிலனுடைய குமாரன்,	கார்பாரி, மந்திரிமார்கள், தாதிகள்,	இராணி.
இராஜசிம்ஹனுடைய	போர்வீரர்கள், சேவகர்கள் முதலியோர்.	
தோழன்.		

அங்கம் 1. களம் 1.
அயோத்தியைச் சார்ந்த ஓர் போர்க்களம்.
காலம்: காலை.

(போர்க்களத்தின் ஓர் புறத்தில் மகேந்திர ராஜன் காயப்பட்டுக் கிடக்க, மற்றோர் புறமாகச் சந்திரவர்மா பிரவேசித்தல்.)

சந்திரவர்மா:—(தனக்குள்) ஆ! ஆ! என்ன அலங்கோலம்! என்ன கோரக் காட்சியிது! இதைப் பார்க்கவும் கண்கள் கூசுகின்றனவே! ஐயோ! அரசு நிலைகுலைந்து விட்டதே! ஈசா! அரசன் கதி என்னவாயிற்றோ தெரியவில்லையே!

மகேந்திரராஜன்:—(ஹீனக்குரலுடன்) சந்திரவர்மா! சந்திரவர்மா!

சந்திரவர்மா:—ஆ! யார் என்னை யழைப்பது? என் சினேகிதனெவனுயினும் போர்க்களத்திற் காயப்பட்டுக் கிடக்கலாமோ? யாராயிருப்பினும் ஆபத்துக்காலத்தில் நம்மாலியன்ற உதவி புரியவேண்டும். (சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கிச் செல்லல்.)

மகேந்திரராஜன்:—சந்திரவர்மா! சந்திரவர்மா! நல்ல தருணத்தில் உன்னைக் கண்டேன்! உடனே என்னருகில் வா!

சந்திரவர்மா:—(விரைந்து சென்று) ஆ! மகாராஜ்! மகாராஜ்! தங்களைத்தான் நான் தேடிக்கொண்டனேயே! நம்முடைய வீரர்களிற் பெரும்பாலோர் இக்களத்திற் பிணமாய்க் கிடக்கின்றனரே! ஆ! இன்று பொழுது விடிந்த நேரம் இப்படியாயிருக்க வேண்டும்! இராணுவ வீரர்கள் மாண்டு கிடப்பதையும் பிணங்களைத் தின்பதற்காகப் பல்லாயிரம் கழுகுகள் வானத்தில் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருப்பதையும் பார்க்க மனம் நடுங்குகின்றதே! மகாராஜ்! தாங்கள்.....

மகேந்திரராஜன்:—மத்திரி! அவையெல்லாமிருக்கட்டும். வங்க நாட்டு வேந்தனது

படையை இடது பக்கம் தாக்கிய நமது சேனையும் தோல்வியடைந்துவிட்டதா? சீக்கிரம் சொல்! இனி நமக்கு எள்ளளவேனும் நம்பிக்கை யிருக்கிறதா?

சந்திரவர்மா:—மகாராஜ்! இனி நமக்கு யாதோர் நம்பிக்கையுமே யில்லையென்று எப்படிக்கூசாமற் சொல்வேன்! இனி நாம் ஈசனிடத்திற்குள் பூர்ண நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும்! சத்துருக்கள் நம் சேனையை முறித்து விட்டதுமன்றிக் கோட்டையையும் கைப்பற்றிவிட்டனர்! இனிச் சிலநாட்கள்வரை கொள்ளையடிப்பதும் கொலை செய்வதுமே அவர்கள் தொழிலாக விருக்கும். ஆனால் தெய்வாதீனமாய் மகாராஜா அவர்கள் கையிற் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை. எனினும் நாம் இனி இங்கிருத்தல் பேதைமை! பகைவர்களில் யாரோனும் நம்மைப் பார்த்துவிட்டால் நமக்குக் கேடு விளையும். ஆகையால் எழுந்திருங்கள். ஆங்கிருக்கும் மலைச்சாரல் சென்றடைந்து விடுவோமாயின், பிறகு இத்தேசத்தைவிட்டுச் சுலபமாக வெளியேறி விடலாம். எழுந்திருங்கள்...என்? முடியவில்லையா?

மகேந்திரராஜன்:—சந்திரவர்மா! இப்பொழுது வீண் பேச்சுப் பேச அவகாசமில்லை! நான் கேட்பதற்கு விடையளி. உன் சினேகிதனொருவன் உயிரிழந்த தருணத்தில் உனக்குச் சிறிதில கட்டளைகளையிட்டால், நீ அவைகளை விசுவாசத்துடன் நிறைவேற்றுவாயல்லவா?

சந்திரவர்மா:—அதில் தடையென்ன? அவ்வாறே நிறைவேற்றுவேன். ஆனால் தாங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லையே!

மகேந்திரராஜன்:—மெத்த சந்தோஷம்! அப்படிக்கட்டளையிட விரும்பும் சினேகிதன் நான்தான்! நான் சொல்வதைத் தாமதமின்றிக் கேள்.

சந்திரவர்மா:—மன்ன! தாங்கள் சொல்வது விளக்கவில்லை. இன்று நேர்த்த குழப்பத்தில் தங்கள் மனம் கலக்கமுற்றிருக்கிறது போலும்! முதலில் நாம் அந்த மலைச்சாரல் சென்றடையவேண்டும்! இளைப்பாறுவதற்கு இது தகுதியான இடமன்று. எழுந்திருக்கள்.....ஐயோ! ஐயோ! இதைன்ன! உள்ளாடையெல்லாம் உதிரத்தில் தோய்ந்திருக்கிறதே! மகாராஜ! இதைன்ன விபரீதம்!

மகேந்திரராஜன்:—சந்திரவர்மா! இளைப்பாறுவதற்காகவா நான் இங்கு படுத்திருக்கிறேன் என்று நினைத்தாய்? எழுந்து நடக்கச் சக்தியற்றன்றோ கிடக்கின்றேன்! இன்று பொழுது விடியுமுன் ஓர் எதிரியின் ஈட்டி என் நெஞ்சிற் பாய்ந்து, முனை உள்ளேயே ஓடித்துவிட்டது! ஆனால் அதைப்பற்றி நான் வருந்தவில்லை.....

சந்திரவர்மா:—ஈசா! இதைன்ன கொடுமை! ஆ! மகாராஜ! இதை முன்னமேயே யறிவித்திருக்கக்கூடாதா? சீக்கிரம் காயத்தைக் காண்பியுங்கள்! ஈட்டியின் முனையை வெளியே இழுத்தெடுத்துச் சிற்சில முலிகைகளைப் போட்டு காயத்தை ஆற்றுகிறேன். எல்லாம் வல்ல ஈசன் ஓர் நொடியில் சொஸ்த மாக்குவார்.

மகேந்திரராஜன்:—சந்திரவர்மா! இனி முலிகைகளால் யாதொரு பிரயோசனமும் ஏற்படாது. என் காயத்தை ஆற்ற இனி ஒரு வராலும் முடியாது. இன்னும் சற்றேரத்தில் என் உயிர் போய்விடும். அதற்குள் நான் உன்னிடம் சிற்சில விஷயங்களைச் சொல்லிவிடவேண்டுமென்று பதறுகிறேன். சிறு குழந்தைகளைப்போல் நடந்த விஷயத்தைக்குறித்து அழாதே.

சந்திரவர்மா:—மகாராஜ! தாங்கள் சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லுங்கள். எல்லாவற்றையும் கவனமாய்க் கேட்டு விதிக்கும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகிறேன். ஆனால் கடவுள் இன்னும் தங்களுக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கலாம். ஆகையால் முதலில் காயத்தைப் பார்த்து வருந்தளிக்கிறேன்.

மகேந்திரராஜன்:—உபயோகமில்லை, வீண்பேச்சு. சந்திரவர்மா! சொல்வதைக் கேள். அந்த வங்க நாட்டுச் சண்டாளன் சூரசேனன் யாதோர் முன்னறிக்கையுமேயில்லாமல் படைபெடுத்து வந்ததாலன்றோ நம்முடைய சேனை தோல்வியடைந்துவிட்டது! அதிலும் அவன் நம் நகரைத் தாக்கிய தருணம் எப்படிப்பட்டது? யோசித்துப் பார்! இராஜசிம்ஹனும் கமலரோகையும் மணக்கோலத்துடன் மணமேடையிலிருக்கும்பொழுதன்றோ அவன் காலனைப்போல் வந்தான்! ஆகையாலன்றோ நாம் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட்டுத் திடீரென்று யுத்தஞ் செய்ய நேர்ந்தது. ஆ! என்னரிய புதல்வன் கதி யாதாயிற்றென்பதை யறிவாயோ? கமலரோகையின் கதி யாதாயிற்று தெரியுமோ? ஆ! அவ்விருவர்களும் அப்பாதகன் கையிலகப்பட்டிருப்பின் அவர்களுக்கு யாது ஆபத்து நேரிட்டிருக்குமோ? சூரசேனன் அவர்களை என்ன பாடு படுத்தவானோ?

சந்திரவர்மா:—மன்ன! தாங்கள் ஏன் இவ்வாறெல்லாம் வருந்துகிறீர்கள்? கடவுள் நம்மை அப்படியெல்லாம் பரீட்சிக்க மாட்டார்.

மகேந்திரராஜன்:—இப்படியெல்லாம் மனதிற்குச் சமாதானம் வரவழைத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே. சந்திரவர்மா! நான் சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லி விடுகின்றேன். இராஜசிம்ஹனும் கமலரோகையும் அக்கொடியவனுடைய கையிற் சிக்கி

கொள்ளாமலிருப்பின், இராஜசிம்ஹன் எப்பாடுபட்டாயினும் சூரசேனைத் தோற்கடித்து மறுபடியும் இவ்விராஜ்யத்தை யான் வான். ஆனால் அவ்விருவர்களும் சூரசேனனுடைய கையிற் சிக்கிக்கொண்டிருப்பின் அவர்கள் கதி அதோகதிகான். ஆகையால் சந்திரவர்மா! நீ செய்யவேண்டியது யாதெனில், அவர்கள் எங்கிருக்கின்றார்களென்பதை யறிந்து எப்படியாவது அவ்விருவரையும் தம்பதிகளாகச் செய்துவிடவேண்டும். உன் உயிருள்ளளவும் இவ்விஷயத்தில் உன் முயற்சியைத் தளரவிடக்கூடாது.

சந்திரவர்மா:—மகாராஜ! தங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன், இது சத்தியம். அப்படி நிறைவேற்றத் தவறுவேனெயாயின், அம்முயற்சியிலேயே என் பிராணனைத் தியாகம் செய்வேனென்பது தின்னம்.

மகேந்திரராஜன்:—மந்திரி! இதுமாதிரிமல்ல. எனக்கு இப்பொழுது காலனாகத் தோன்றியிருக்கும் சூரசேனனுக்குக் காலனாக என் மைந்தன் தோன்றி அவனைக் கொன்று மறுபடியும் இத்தேசத்தை யாள நீ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இவ்விாண்டு கட்டளைகளையும் நீ கருத்துடன் நிறைவேற்றுவாயா? சீக்கிரம் சொல்! என் முடிவுகாலம் அணுகுகிறதோலிருக்கிறது.

சந்திரவர்மா:—மன்ன! இவ்வுடலை என் சுற்றத்தாரோ அல்லது பகைவர்களோ சுட்டைக்குக் கொண்டு செல்லும் வரையிலும் நான் இவ்விரு கட்டளைகளையே சிரமேற்கொண்டு என் சகதுக்கங்களையும் கருகாமல், என்னுயிரையும் தரும்பாக மதித்து நிறைவேற்றுவேன். இது சத்தியம்! இது உறுதி!

மகேந்திரராஜன்:—கண்ப! மெத்த சந்தோஷம். இனி நான் ஒன்றும் அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால் முதலில் இச்

சுவர்ணப் பெட்டியை யெடுத்துக்கொள்! இது கமலரோகையின் மாயப்பெட்டி. இதன் மகிமை உனக்குத் தெரியாததல்ல. இதை யோர் படகில் வைத்துக் கடலில் விட்டுவிட்டால், அது பலர் கைமாரினும் கடைசியாக எப்படியும் கமலரோகையிடம் சென்றடைந்து விடும். ஒருகால் கமலரோகை யிருக்குமிடத்தை யறிய இது ஓர் சாதனமாயிருக்கலாம்.

(சந்திரவர்மா பெட்டியைப் பெற்றுக்கொள்ளல்)

மகேந்திரராஜன்:—ஆ, சந்திரவர்மா! என் கண்கள் பஞ்சடைகின்றன. என் ஆயுள் முடியுங்காலம் அணுகிவிட்டதுபோலும். இவ்வுலகமே இருண்டுவிட்டது போலிருக்கின்றதே. சந்திரவர்மா! சந்திரவர்மா! இவ்வுலகமென்னும் கரடக மேடையில் என் ஆட்டம் ஆடியாய்விட்டது. சந்திரவர்மா! இப்படி அருகில் வா, என்னை உன் மடிமேல் தூக்கி வைத்துக்கொள். என் விசுவாசமுள்ள சினைகிதனுடைய மடியில் நான் உயிர் விட்டால்.....(மூர்ச்சித்தல்)

சந்திரவர்மா:—(புலம்புதல்) மன்ன! ஐயோ! மண்டலாதிபதி! ஐயோ! தங்களுக்குப்பின் நான் உயிர் தரிக்கவும்வேண்டுமோ? ஐயோ! தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்! மகாராஜ! மண்டலாதிபதி! கடவுளே!.....ஆ! இதைன்ன பேதமை! ஈசன் அருள் புரிந்தால் எது தான் நடப்பதரிது? மகாராஜா மூர்ச்சித்துத் தானே இருக்கின்றார். மகாராஜாவுக்கு அனாதாட்சகரான சர்வேசுவரன் ஏன் இன்னும் உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கக்கூடாது? நான் இச்சமயம் புலம்பிக்கொண்டு சும்மா கிருத்தல் என்ன பேதமை! சே! இப்பொழுதே சிற்சில முலிகைகளைக் கொணர்ந்து காயத்தை ஆற்றலாம். மகாராஜாவுக்கு இன்னும் மூச்சு இருக்கிறது. சமீபத்தில் வங்க

வீரர்களையும் காணோம். சென்று அரை நொடியில் மூலிகைகளையும் கொஞ்சம் தண்ணீரையும் கொணர்ந்து மகாராஜாவின் மூர்ச்சையைத் தெளிவித்துக் காயத்தை ஆற்றலாம்.

(தன் மேலாடையை அரசன்பேரில் போர்த்தி விட்டுச் செல்லல். மற்றோர்புறமாக வத்ஸன் பிரவேசித்தல்)

வத்ஸன்:—ஆகா! என்ன விபரீதம்! என்ன அலங்கோலம்! செங்கோல் முறிந்துவிட்டதே! கொடுங்கோல் ஒங்குகின்றதே! ஆ! இப்போர்க்களம் பிணக்களமாய்விட்டதே! இதைக் காணவும் கண்கள் கூசுகின்றனவே! ஐயோ! மகாராஜா எங்கே இறந்து கிடக்கின்றாரோ! சந்திரவர்மா எவ்விடத்திற் சுவமாய்க் கிடக்கின்றாரோ! ஈசா! அரசர் எங்கேயாவது தப்பியோடியிருக்கக்கூடாதா! சீ! என்ன மதியினம்! மகேந்திரராஜாவா போர்க்களத்தில் புறங்காட்டி ஓடக்கூடியவர்? மகா தீரரும் சுத்த வீரருமான மகாராஜா உயிர்போமளவும் பகைவருடன் போர் புரிந்துகொண்டே தம்முயிரையிழப்பான்றிச் சமர்க் களத்தினின்றும் முககு காட்டி போடக்கூடியவரா?.....ஆ! அதோ அங்கு விலையுயர்ந்த மேலாடை தெரிகின்றதே! நம் தளகர்த்தர்களில் எவனாயினும் இங்கு மடிந்து கிடக்கின்றனனோ? (அருகில் அணுகி) ஆ! இது சந்திரவர்மாவின் மேலாடையன்றோ? ஐயோ சந்திரவர்மாவன்றோ மாண்டு கிடக்கின்றார்! ஐயோ சந்திரவர்மா! அமைச்சர் குலதிலக! உம்மை இக்கோலத்துடன் காண நான் யாது பாபம்செய்தேன்! (மேலாடையை எடுத்துப் பார்க்க, திடுக்கிட்டு) ஆ! என்ன பாபமிது! மகாராஜா! ஆ! மகாராஜாவன்றோ கிடக்கின்றார்! (கவனித்தல்) கருணைக்கடலே! இதுவும் நின் திருவருளோ! என்ன ஆச்சரியம்! மகாராஜா

மூர்ச்சித்தன்றோ இருக்கின்றார்! ஆ! மூச்சு இருக்கிறது. ஈசா! ஆபத்தாந்தவா! என்னே நின் கருணை! கடவுள் என்னை நல்ல தருணத்திற்றான் இங்கனுப்பியிருக்கிறார். உடனே அரசரை ஆங்கிருக்கும் அம்மன்கோயில் தடாகத்திற்குத் தூக்கிச் சென்று மூர்ச்சையைத் தெளிவிக்கவேண்டும். (மகேந்திரராஜனைத் தூக்க) ஹா! என்ன வஸ்திரமெல்லாம் உதிரக்கரையாக இருக்கிறது! ஆ! என்ன காயமிது? ஈட்டியால் ஏற்பட்ட காயம் போலிருக்கிறதே. அட்டா! ஈட்டியின் முனை உள்ளேயே ஒடிந்தன்றோ இருக்கின்றது! உடனே தண்ணீரிருக்கு மிடத்திற்கு அரசரைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டியது தான்! (மகேந்திர ராஜனைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்லல். சிறிது நேரங்கழித்து சந்திரவர்மா மற்றோர் புறமாகப் பிரவேசித்தல்).

சந்திரவர்மா:—(தனக்குள்) இந்த மூலிகைகள் சமீபத்தில் இருந்திருக்கக்கூடாதா? இவை களுக்காக இவ்வளவு தூரம் சென்று தேடியலை வேண்டியதாய் விட்டதே! அரசர் தேகஸ்திதி எப்படி யிருக்கிறதோ? (அவசரமாய் அரசன் கிடந்த இடத்தை அணுகி) ஐயையோ! எங்கே அரசர்? சற்று முன் இவ்விடத்தில் மூர்ச்சையாய் கிடந்தாரே! ஐயோ! அரசரைக் காணேனே! ஈசா! இதென்ன கொடுமை! நான் சென்றிருந்த தருணத்தில் பகைவர்கள் யாரேனும் இவ்விடம் வந்து அரசரைத் தூக்கிச் சென்றிருக்கலாமோ? அல்லது அரசரே மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து என்னைத் தேடிக்கொண்டு எங்கேனும் சென்றிருக்கலாமோ? ஒன்றும் தெரியவில்லையே! ஆ! நானே அரசருக்குக் காலனாக வந்து வாய்த்தேனோ! இந்த வெளிப்பிரதேசத்தில் அவரைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டது

என்னே மதியினம்! சீ! நான் மதிக்கெட்டவன்! நானே பரம சண்டாளன்! நானே அரசர் உயிரை மாய்த்த கொலைபாதகன்! ஐயோ! இம்மூலிகைகள் சமீபத்திலிருந்திருக்கக்கூடாதா! இனி இவைகளால் என்ன பிரயோசனம்? (கீழே எறிந்து) நான் முழுமுடன், அரசரை உயிருடன் கண்டும் என்முடத்தனத்தால் அவரை இழந்தேன்! அவரை இழந்தபின் நான் எதற்காக உயிர்தரித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? நான் பிழைத்திருந்தால் இனி யாருக்கு என்ன பயன்? (உடைவாளை உருவி மார்புக் கெதிரில் பிடித்துக்கொண்டு) மகாராஜ! தங்களுடன் நானும் இதோ வந்துவிட்டேன்! (வாளைத் தவறிக் கீழேவிழ) ஆ! நான் இறப்பது கடவுளுக்கே சம்மதமில்லை போலும்! ஆ! உணர்ந்தேன்! உணர்ந்தேன்! மகாராஜாவை வேறு சினேகிதர்கள் ஏன் எடுத்துச் சென்றிருக்கக்கூடாது? பொழுது புலர்ந்தது முதல் என்னைப் போலவே பலர் மகாராஜாவைத் தேடிக் கொண்டலையவில்லையா? மேலும், இராஜசிம்ஹனைச் சூரசேனனுடைய கொடுமையினின்றும் தப்பிவிப்பதாக மகாராஜாவிடம் வாக்குத் தத்தம் செய்துகொடுத்தேனே!.....இருக்கட்டும். ஒரு காரியம் செய்யலாம். உடனே சென்று அரசர் எங்கிருக்கின்றாரென்பதை ஆராய்வோம். அவர் மூர்ச்சை தெளிந்து தானாகவே எங்கேயாவது சென்றிருந்தாலும், இதற்குள் வெகு தூரம் சென்றிருக்க முடியாது! அரசரைத் தேடுவதுடன், இராஜசிம்ஹன், கமலரேகை இவர்களுடைய கதையும் என்னவாயது என்பதையும் அறிய முயல்வோம். ஆ! கடவுளே! ஜகதாட்சகா! உலகில் அநீதி செழிக்க வேண்டுமென்பதையும் உன் திருவருளின் கருத்தோ! (செல்லல்)

(காட்சி முடிவடைகிறது.)

அங்கம் I. களம் 2.

சூரசேனன் தப்பார்.

காலம்: முற்பகல்.

சூரசேனன்:—மந்திரிகளே! இப்பொழுதுதான் நமக்கு மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கிறது! மகேந்திர ராஜன் எங்கேயோ ஓடிவிட்ட போதிலும் அவனுடைய சேனையில் பெரும்பாகம் அழித்துவிட்டது. அவனுடைய ராஜ்ஜியமும் நமக்குக் கிடைத்துவிட்டது. மந்திரிகளே! நாம் நல்ல தந்திரம் செய்தோம்! நாம் இரவில் காந்து வந்து கலியாணதினத்தன்று போர் புரியாவிட்டால் மகேந்திர ராஜனை இவ்வளவு சுலபமாகத் தோற்கடித்திருக்க முடியுமா? இதுவும் நீங்கள் சொன்ன யுக்தி தான்! உங்களுடைய புத்தி சாதாரணத்தை எவ்விதம் புகழ்வேன்! நீங்களெல்லோரும் மிகுந்த புத்திசாலிகள்! நம்முடைய வீரர்களெல்லோரும் மிகுந்த புத்திசாலிகள்! நம்முடைய மிகுந்த புத்திசாலிகள்! ஆகையற்றான் நாம் இன்று வெற்றியடைந்தோம்!

ஒரு மந்திரி:—மகாராஜ! முதலில் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்யவேண்டாமா?

சூரசேனன்:—ஆம்! அதை நாம் மறக்கவில்லை! போர்க்களத்தில் மாண்டு கிடப்பவர்களைக் கழுதுகளும் கோளய்களும் தின்னட்டும். மந்திரி! நீ முதலில் காளிகோயிலுக்குச் சென்று அங்கே கைதியாக விருக்கும் சத்தருக்களைக் காளிதேவிக்குப் பலியாகக் கொடுக்க ஏற்பாடுசெய். நீ மிகுந்த புத்திசாலியாதலால் இக்காரியத்தைச் செய்ய நீ தான் தகுந்தவன். (மற்றோர் மந்திரியைப் பார்த்து) மந்திரி! இன்று போர்க்களத்திற் பிடிக்கப்பட்ட கைதிகளில் யாராவது பேர்போனவர்களிருக்கின்றார்களா?

வீரசிங்கம்:—மன்ன! மகேந்திர ராஜனுடைய குமாரன் இராஜசிம்ஹனைக் கைது செய்திருக்கிறோம்.

சூரசேனன்:—அப்படியா! சபாஷ்! பேஷ்! இப்பொழுதுதான் நமக்கு மிகவும் சந்தோஷம். நீ போய் அந்தச் சிசுவை உடனே இங்கு தூக்கிக் கொண்டு வாச்சொல்!

வீரசிங்கம்:—மகாராஜ்! இராஜசிம்ஹன் சிசுவல்ல, பெயருக் கேற்ற சத்தவீரன். அவனைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்துவதே வெகு கடினமாகி விட்டது. அப்படிச் சிறைபடுமுன் அவன் நம் வீரர்களில் பதின்மரைக் கொன்று விட்டான்.

சூரசேனன்:—(முகம் வெளுத்து) ஆ! அவன் அவ்வளவு வீரனா? அவன்தான் கலியாண மாப்பிள்ளையோ! ஹா! ஹா! ஹா! உடனே அவனைப் பின் கட்டு முறையாகக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்! அவனுடைய வீரத்தனத்தைப் பார்ப்போம். நானா அவனைக்கண்டு பயப்படுகின்றவன்!

(போர்வீரர்கள் இராஜசிம்ஹனைப் பின் கட்டு முறையாகக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டுவரல்)

சூரசேனன்:—(இராஜசிம்ஹனைப் பார்த்து) ஹா! ஹா! ஹா! இவன்தானா வீரன்! உன் பெயரென்ன அப்பா? வீரனா?—வீரனே, சூரனே?

இராஜசிம்ஹன்:—செந்தாமரைப் புஷ்பத்தினின்றும் ஹம்சத்தை விரட்டி விட்டுக் கோட்டான் வந்து உட்கார்ந்ததைப் போல், அவ்வழுவிய சிங்காதனத்தினின்றும் என் தந்தையை விரட்டிவிட்டு உட்கார்ந்தவனன்றோ வீரன்! முன்னெச்சரிக்கையே இல்லாமலும், நியாயமாய்ச் சண்டைக் கழைக்காமலும், கலியாணதினத்தன்று, ஒருவரேனும் யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தராயில்லா திருந்த சமயத்தில் திடீரென்று இரவில் படையெடுத்து

வந்து இராஜ்ஜியத்தைக் கொள்ளையிட்டவனன்றோ வீரன்! நான் வீரனுமல்ல, சூரனுமல்ல!

சூரசேனன்:—ஒகோ! ஏது இந்தக் குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் நாக்கு நீளம் போலிருக்கிறது! பேஷ்! அப்பாவின் செல்லக் குழந்தையோ? (எல்லோரும் நகைத்தல்)

இராஜசிம்ஹன்:—நள்ளிரவில் கானகத்தில் நரிகளெல்லாம் ஒன்று கூடிச் சந்திரனைப் பார்த்துப் பழித்து நகைக்குமென்று நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் இப்பொழுது ஞாபகம் வருகிறது!

சூரசேனன்:—அடா! மூடா! வாயை மூடு! இல்லாவிட்டால் அந்த நாக்கை நறுக்கிவிடுவேன்! நான் கேட்கும் கேள்விக்கு உண்மையான விடையளி! உன் தகப்பன் எங்கே?

இராஜசிம்ஹன்:—நீயன்றோ எனக்கு அதை அறிவிக்கவேண்டும்! (தனக்குள்) ஹே அநாதாட்சகா! ஆபத்தாந்தவா! உன்னுடைய திருவருளால் என் தந்தை இதுவரை இக்கொடியவன் கையிற் சிக்கிக் கொள்ளவில்லை யென்பது தெளிவாகிறது. அவர் எங்கேயாவது சேஷமமாயிருக்கக் கூடாதா?

சூரசேனன்:—(தன் மந்திரிகளைப் பார்த்து) ஏது நம்மை இந்தப் பேய் 'அடா' வென்றழைக்கிறது! எனினும், அதில் நமக்குக் கோபமில்லை. இளங்கன்று பயமறியுமா? (இராஜசிம்ஹனைப் பார்த்து) அடே வீரா! உன் தகப்பனிருக்குமிடம் உனக்குச் சத்தியமாகத் தெரியாதா?

இராஜசிம்ஹன்:—(மந்திரிகளைப் பார்த்து) ஏது நம்மை இந்தப் பேய் 'அடா' வென்றழைக்கிறது! எனினும் அதில் நமக்குக் கோபமில்லை. மூர்க்கன் மரிப்பதைப்பறிவானா?

(சூரசேனனைப் பார்த்து) என் தந்தை எங்கிருக்கின்றா ரென்றாவது அவர் கதி யாதாயிற் றென்றாவது எனக்குத் தெரியாது.

ஒரு மந்திரி:—தெரிந்தாலும் நீயா சொல்லுவாய்!

இராஜசிம்ஹன்:—ஒகோ! தாங்கள் யார்? மகாராஜாவின் தம்பியோ?

சூரசேனன்:—அடே போக்கிவி! வாயை மூடு! ஏ! மந்திரி! நம்முடைய வீரர்களில் எவன் மகேந்திர ராஜனுடைய சிசுவை நம்மிடம் கொண்டுவந்து காண்பிக்கிறானோ அவனுக்கு நாம் ஏராளமான பணம் கொடுப்பதுடன் அவனை நம் மந்திரிகளில் ஒருவராகவும் நியமிப்போமென்பதைத் தண்டோரா மூலமாய் எல்லோருக்கும் அறிவிக்க ஏற்பாடு செய்!

இராஜசிம்ஹன்:—(தனக்குள்) அடே கொலைபாதகா! நீ அழிவாய்! (உரக்க) இப்பொழுது இங்கு மந்திரிகளாக விளங்கும் மகாபுருஷர்களெல்லோரும் இவ்விதத் தொழிலைச் செய்துதான் மந்திரிகளாக நியமிக்கப்பட்டவர்களோ? அழகாயிருக்கிறது? மந்திரிக்கு அவசியமான யோக்கியதை இதுதானா? அப்படியெனில், மகாராஜாவின் பிரதானமந்திரி எவனாவது கைதேர்த்த வங்க நாட்டுக் கொலையாளியோ?

ஐயசிலன்:—(தனக்குள்) ஈசா! நான் ஏன் இவ்வாசனிடம் அமைச்சனாக அமர்ந்தேன்! இனி நாம் சுமமாவிருக்கக் கூடாது! (உரக்க) மகாராஜ்! நான் பேசுவதை மன்னிக்க வேண்டும். இங்கு விரிநுக்கும் அமைச்சர்களிலொருவரேனும் தங்கள் கடமைகளை உணர்ந்தவராகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால்தான் இப்படி ஒய்லாம் நடக்கிறது. நான் சொல்லப் போவதில் தங்களுக்குக் கோபம் பிறந்தாலும் பிறக்கலாம்! ஆனால்,

“தம்முயிர்க்குறுதி பெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட போதும் வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின் றுரைப்பர் மேலோர்!”
—(கம்பராமாயணம்)

எனும் நீதியை மனதிற்கொண்டு சிற்சில வார்த்தைகளைச் சொல்லத் துணிகிறேன். மகாராஜ்! இதுவரை நடந்ததெல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இனி என்னால் சிக்க முடியாது! கள்ளத்தனமாக நாம் இரவில் திடீரென்று படையெடுத்து வந்ததே அவமானம்! அங்ஙன மிருக்க, நாம் அடைந்த வெற்றியைப் பற்றித் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளுதல் என்னே அறிவீனம்! உலகத்தில் நீதி என்பது ஒன்று இல்லாமலா போய் விட்டது? அநீதியே செழிப்பதானால், கடவுள் எதற்காக இருக்கிறார்? “வினாசகாலே விபரீதபுத்தி;” “கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டுவிடும் முன்னே” எனும் முத்தோர் வாக்குப் பொய்யாகுமா? துரோகத்தால் வெற்றியடைந்து, வெற்றியால் கர்வங் கொண்டு, கர்வத்தால் பகுத்தறிவை யிழந்து, பகுத்தறிவை இழந்தமையால் நீதியைமறந்து அக்கிரமங்கள் செய்வது நீசர்களுக்கும் அடுக்காதே! மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமான இராஜஸ்தானத்தில் தாங்கள் இருந்தும் நீதியை உலகில் நிலைநாட்டுவது தங்கள் கடமையாயிருந்தும், இவ்வித இழிவான வார்த்தைகளை உச்சரிப்பது தங்களுக்கு அழகாகுமோ? இராஜ்ஜியத்தை அடையவேண்டுமெனும் போராசையால் கள்வர்களைப் போல் இரவில் காந்து வந்து கொள்ளையடித்து இராஜ்ஜியத்தைக் கவர்து கொண்டோம்! அம்மட்டோடாவது நாம் நிற்கக் கூடாதா? மகேந்திர ராஜருடைய உயிருக்கும் ஹானி விளைவிக்க

எண்ணுகிறீர்களே! நான் எதிரிகளின் பட்சமிருந்து பேசவில்லை. ஈசனுடைய திருவருளால் மனிதர்கள், அதிலும் முக்கியமாக மன்னர்கள், உலகில் நிலைநிறுத்தி அப்பியசிக்க வேண்டிய லோக நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்!—

சூரசேனன்:—(கோபத்துடன்) ஓய்! ஜயசீலரே! நிறுத்தும்! உம்மைப் பேசவேண்டாமென்று எவ்வளவுதரம் சொல்லியிருக்கிறேன்! மகாமேதாவியைப் போல் நமக்குப் புத்தி சொல்ல வந்து விட்டீரோ! நிறுத்தும் உம் முடைய பிரசங்கத்தை! படைபெடுக்க எண்ணிய பொழுதே நீர் ஆட்சேபித்தீர்! சகுனியைப் போல் தடை சொன்னீர்! ஏதோ நியாயமாய்ச் சண்டைக் கழைக்கவேண்டுமென்றீர். உம்முடைய வாக்கு விசேஷத்தால் எங்கே நாம் அபஜய மடைந்து விடுவோமோ வென்று அச்சம் கொண்டிருந்தேன். ஜயமடைந்தபிறகும் உம்முடைய உத்தியோகம் எதுவரை உம்மைக்காப்பாற்றுமென்று நினைத்தீர்?

ஜயசீலன்:—மன்ன! “ராஜயோசனை தெரிந்து உறுதியாகிய செய்தி நவிலுமவனே மந்திரி.” ஆகையால் நான் சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லிவிடுகிறேன். பிறகு தங்களிடப்படச் செய்யுங்கள். “மந்திரிக்கழகு வரும் பொருளுரைத்தலே.” உலகத்தில் அநீதியே எந்நாளும் நிலைத்து நின்று விடாது. “பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா பிற்பகல் தானேவரும்.” சத்தியமே தலைகாக்கும்! இவைகள் மனதிலிருக்கட்டும்.

இராஜசிம்ஹன்:—மன்னு! “கள்ளி வயிற்றில் அகில் பிறக்கும்” என்பதைப்போல் உன்னுடைய மூடமந்திரிகளின் மந்தையில் இம்மகான் இருப்பது என்னே ஆச்சரியம்! “அறிவார் யார் நல்லான் பிறக்கும் சூடி.”

வேந்தே! நான் சொல்ல வேண்டிய தெல்லாம் இம்மகானே சொல்லி விட்டார். எந்தந்தையின் இருப்பிடம் எனக்குத்தெரியாது. ஆனால் அவருடைய உயிருக்கு நீ ஏதாவது ஹானிவிளைவிக்க நினைத்தாலும் நீ அழிவாய்! ரௌரவாதி நாகத்தையடைந்து படாதபாடுபடுவாய்!

சூரசேனன்:—(கோபத்துடன்) அடே அயோக்கியப்பயலே! என்ன துள்ளுகிறாய்? யாரிடம் விளையாடுகிறாய்! (ஒரு மந்திரியைப்பார்த்து) ஏ! மந்திரி! இப்பொழுது இவனைக் கொலை செய்துவிட நமக்கு இஷ்டமில்லை. இவனைக் கொலை செய்து விட்டால் அத்துடன் இவனுடைய துயரங்கள் முடிவடைந்து விடும்! இவனை உயிருடன் வைத்தே பன்முறை கொலை செய்யவேண்டும்! இவனைச் சித்திரவதை செய்தோ, அல்லது இவனை நமது வேசிகளின் ஏவலாளாக நியமித்தோ இவனை அவமானம் செய்து இவனுடைய கர்வத்தை பெல்லாம் அடக்கவேண்டும். மேலும், ஒருகால் மகேந்திர ராஜன் எங்கேயாவது தப்பியோடி மற்ற அரசர்களுடைய உதவியைக்கொண்டு ஒரு சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்தாலும், அவனைப் பயமுறுத்தவும் இவனுடைய உயிர் நம் கையிலிருப்பது நலம். ஆகையால் இவனை நம்தலைநகருக்கழைத்துச் சென்று அங்கே நாம் விஜயமாகும் வரை 1314-ம் நம்பர் சிறைச்சாலையி லடைத்துவைத்திருங்கள். பிறகு மேல் நடக்க வேண்டியவற்றை யோசிப்போம். (சேவகர்கள்) இராஜ சிம்ஹனை இழுத்துச் செல்லல்) வீரசிங்கம்:—மகாராஜ! இவனுடைய காதலியாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த கமலரோகை என்னும் பெண்ணையும் சிறைசெய்திருக்கிறோம்!

சூரசேனன்:—பேஷ்! இதை முன்னமேயே அறிவித்திருக்கக் கூடாதா? இப்பொழுது

தான் நமக்கு அளவிறந்த சந்தோஷம் பெருகுகிறது. ஜோடியை ஜோடியாகப் பிடித்தீர்களா! அதுதான் வீரர்களுக்கு அழகு. ஆனால் அவனை நம் நேச அரசனான இலங்காபுரி மன்னன் ஜோர் சிங்குக்கு மணம் செய்து வைப்பதாக நாம் வாக்களித்திருக்கின்றோம். அவனுடைய பகையைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளக் கூடாது! ஆகையால் அவனை லங்காபுரிக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். ஆனால் நமக்குப் பகைவரான அரசர்கள் அனைவர் இருப்பதால் அவனைக் கன்னியாகுமரி வரை அவ்வரசர்களுடைய தேசங்கள்வழியாய் அழைத்துச் செல்லுதல் தவறு. ஆகையால் சமீபத்திலிருக்கும் துறைமுகப்பட்டணத்திற்கு அவனை யழைத்துச் சென்று, அங்கிருந்து கப்பலேறி, இலங்காபுரிக்கழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்.

மந்திரி:—அப்படியே! மகாராஜாவின் ஆஞ்ஞை.

சூரசேனன்:—அப்படியே செய்யுங்கள், மற்றக் கைதிகளைக் காளிதேவிக்குப் பலியாகக்

கொடுத்த விடுங்கள். யுத்தத்தில் அபகரித்த ஆடையாபரணம், படைக்கலங்கள் முதலிய வற்றைப் போய்ப் பார்த்துக் களிப்போம். வாருங்கள் செல்லலாம்.

(ஜயசீலனைத்தவிர மற்ற எல்லோரும் செல்லல்)

ஜயசீலன்:—(தனக்குள்) ஈசா! இம்மன்னன் நீதிமானென்று நினைத்தல்லவோ இவனிடம் அமைச்சனுயிருக்கச் சம்மதித்தேன்! இப்பொழுது இராஜராமாக் கொடுத்து விடுவோமெனினும், எதிரிகளுக்குச் சகாயம் செய்வன் என்னும் சாக்கு வைத்துக்கொண்டு என்னை அரசன் கொன்றுவிடுவான். என்ன செய்வது? இருக்கட்டும், இன்னும் என்னென்ன அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றனவென்பதைப் பொறுமையுடன் கவனிப்போம்! கடவுள் எப்படியும் நீதியை நிலை நாட்டுவாரென்பதில் என்ன தடை? (செல்லல்)

(காட்சி முடிகிறது)

(தொடரும்)

சிந்தாமணி சந்தாதார்க்கு.

(சகோதரி வி பாலம்மாள்.)

எனது பத்திரிகாபிமானிகளே! 1928 ஆகஸ்டு (விபவ-ஆவணி) மாதமிருந்த சிந்தாமணிக்கு ஐந்தாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகின்றது. சிந்தாமணியின் நோக்கமும் உழைப்பும் உங்களால் நன்கறியப்பட்டுள்ளனவென்பது எனது நம்பிக்கை. கடவுள் கிருபை கூடுமானால் இம்மலரில் இன்னம் ஒரு பாரம் அதிகமாகச் சேர்த்து 9-பாங்கள் (72-பக்கங்களாக) வெளியிடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். வருஷா வருஷம் சாக்குப் போக்கின்றி தாமதவேசந்தாவை முற்பணமாக அனுப்பக்கூடிய சந்தாதார்கள்

அதிகரிப்பார்களாயின் இதே சந்தாவில் சிந்தாமணியை இன்னம் அதிகப் பக்கங்களுடன் வெளியிட வேண்டுமென்பதே எனது பேரவாவாக இருக்கின்றது. சிந்தாமணி ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை விடுத்த நிருபங்களைக் கவனியாது சந்தா ஒரு காசுமனுப்பாது பத்திரிகையைப் படித்துவரும் பாக்கிசந்தாதார் ஹற்றுக் கணக்காக இருப்பராயின் இதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்தை நான் எடுத்துக் கூறவேண்டுமெனில்லை. கண்டபடிக்கான விளம்பரங்களை எதிர்பார்த்து அதனால் சிந்தாமணி நிர்வகிக்கப்படவில்லை

என்ற உண்மை வெளிப்படையானதே. சிந்தாமணியை ஆதரிக்கக் கூடியவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தும் பொருட்டு மாதிரி இதழும் கடிதமுமாக முதன் முதல் போஸ்ட் செய்யப்படுகின்றது. தேவையில்லாதவர்கள் உடனுக்குடன் தெரிவித்து விட்டால் நன்மையாயிருக்கும். தவிர ஒவ்வொரு சந்தாதாரரும் தங்கள் சந்தாவைக்கணக்கிட்டு பாக்கியின்றி உடனுக்குடன் அனுப்புவதுடன் இனி தங்களுக்குத் தேவை இல்லாதிருக்குமானால் அதையும் முன்னதாக அறிவிக்கத் தவறமாட்டார்களென நம்புகிறேன். அபிமானிகளான சிலரின் சந்தாவைக் கொண்டு பணமனுப்பாது மெளனம் சாதிக்கும் பலருக்கு நீடித்தகாலம் பத்திரிகையை அனுப்பி வருவதாலுள்ள சிரமத்தை அறிந்து இவ்வருஷமிருந்தாவது தமதுபாக்கிகளைத் தீர்த்து, இனித் தேவை, அல்லது வேண்டாமென்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். தங்கள் வீட்டு விலாசமும் ஊர்விலாசமும் மாறுவதைத் தெரியப்படுத்தாமலிருந்துவிட்டு சந்தாகேட்டுக்கும்கால்தமக்குச் சரிவரப்பத்திரிகைகிடைக்கவில்லையெனக் குறை கூறி, கிடைத்தவரையில் பத்திரிகையைப் படித்து வருவதுபோன்ற குறைகள் இவ்வைந்தாம் ஆண்டில் நீக்கப்படுமென நினைக்கின்றேன். இவ்வைந்தாம் ஆண்டு தொடங்கிப் புதிய சந்தாதார்களின் செளகரியங்கருதி ஆகஸ்டு(ஆவணி), நவம்பர் (கார்த்திகை), பிப்ரவரி (மாசி), மே (வைகாசி) ஆக இந்நான்கு மாதங்களும் சந்தா ஆரம்பமாகக் கருதப்படும். இதைக் கவனித்து புதிய சந்தாதார்கள் எழுதுவதுடன் சந்தாவையும் முற்பணமாயளிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆரம்ப சந்தாதார்களும்

மற்றவர்களும் 1928 ஜூலைமாதம் வரை கணக்கிட்டுத் தங்கள் சந்தாவைபாக்கியின்றி அனுப்பி ஐந்தாவது ஆண்டில் "சிந்தாமணி" நஷ்டமின்றி சிறப்புடன் நடக்கும்படி உதவிபுரியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். மலாயாவில் பத்திரிகைக் களவு அதிகமெனத் தெரிகின்றது. சந்தாகேட்டு எழுதுங் கடிதம் மட்டும் விலாசதாரில்லையெனத் திரும்புவதன்றிப் பத்திரிகைமட்டும் திரும்பாமல் எங்கோ ஒளிந்து விடுகின்றது.

பெண் சமூக ஊழியத்திற்கென முற்பட்டு ஸ்திரீ வித்தியாபிமானிகளின் ஆதரவை எதிர் பார்த்துச் சுயநலங்கருதாது உழைக்கும் "சிந்தாமணி"க்கு ஒருவிதத்தாலும் குறைச்சொல் ஏற்படாது போஸ்டாபீஸ் தவறுகளை நீக்கிக் கொள்ளும் வழியை எனக்குத் தெரிவிக்கும்படி மலாய் நாட்டிலும் மற்றும் வெளியூர்களிலுமுள்ள சந்தாதார்களை வணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்வருஷம் சிலபுதிய சந்தாதார்களைச் சேர்த்தனுப்பும்படிக்கும் கோருகிறேன். இதுவரை சாக்ஷதசந்தாதாராகச் சேராத ஆரம்பசந்தாதார்களை சாக்ஷத சந்தாதாராகும்படிக்கும் போஸ்டாபீஸ் தவறுகளை உடனுக்குடன் நமது பத்திரிகாலயத்திற்குத் தெரிவித்து உள்ளூரிலும் விசாரிக்கவும் வேண்டுகிறேன். வழக்கமாக சந்தாவைத் தாமாகவே செலுத்தியும் புதியசந்தாக்களைச் சேர்த்தனுப்பியும் ஆதரித்து வரும் பத்திரிகாபிமானிகளின் பேருபகாரத்திற்கு வந்தனமளித்து இவ்வைந்தாம் ஆண்டைத் தொடங்குகிறேன். எல்லாம்வல்ல இறைவனருள் புரிவாராக.

சுபம்.

ராதாவும் தாராவும்.

அன்பு

(ஓர் சகோதரி.)

இவ்வலகினில் மனிதர் வாழ்க்கையில் அன்பு ஒன்றுதான் சிறந்தது. பூதலம் முழுமையும் அன்பினாலேயே கவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆசாரிய சிஷ்யசம்பந்தமும் அன்பினாலேதான். சிஷ்யனாகிய எகலவ்யன் தனது குருவாகிய துரோணசாரியருக்குத் தன்னுடைய அன்பாகிய பக்தியாலல்லவோ தனது கைப்பெருவிரலை ஆசாரிய தட்சிணையாகக்கொடுத்தான். ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஒற்றுமையும் காதலாகிற அன்பினாலேதான். உத்தம சிநேகிதர்களுடைய நட்பும் அன்பினால்தான். சிசுவைத் தாய் நேசிப்பதும், தாயைச் சிசுநேசிப்பதும் அவ்வுயர்ந்த அன்பேதான். விபாதியஸ்தனிடத்தும் பைத்தியக்காரனிடத்தும் பிச்சைக்காரனிடத்தும் பரிதாபப்பட்டு இரங்குவதும் அன்பினால்தான். மனிதனுடைய உள்ளத்தில் நிஜமான அன்புமாத்திரம் குடி கொண்டவிட்டால் அவன் தியோனாயிருந்தாலும்கூட தானாகவே நற்குணங்களில் சிறந்தவனாய் விடுவான். ஆகையால் உலகில் ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் அன்பு ஒன்றுதான் அவசியம் வேண்டியது. கல்வி ஒன்றே அழியாச்செல்வம் என்பதுபோல அன்பு ஒன்றே உலகில் பிரதானமெனச் சொல்லலாம்.

ராதாவும் தாராவும் ஒரே ஊரில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். ராதா பாம ஏழை, தாரா மிகுந்த செல்வவந்தரின் பெண்; இருவரும் ஒன்றுப்படித்தவர்கள், சம வயதுடையவர்கள். தவிர, படிப்பிலும், அழகிலும், புத்திசாலித்தனத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் தாழ்ந்தவர்களல்ல. தம்முள் ஒருத்தி ஏழையென்றும் மற்றவள் பணக்காரி என்றும் அவர்களுள்

கொஞ்சமும் வித்தியாசம் கொள்ளவேயில்லை. அவர்கள் தங்கள் 15-ம் வயதில் கலியாணம் செய்விக்கப்பட்டார்கள். அதன் மறுவருஷம் தங்கள் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு அவர்கள் தங்கள் புருஷன் வீடுசென்றார்கள். தங்கள் பெற்றோர்களை விட்டுப் பிரிவதைக் காட்டிலும் தங்களிருவரும் பிரிந்துபோக நேரிட்டதே என்று அதிகம் துக்கித்தார்கள். ஆயினும் என்செய்வது? அவர்கள் சரீரம் பிரிந்ததே ஒழிய அவர்கள் மனம் பிரியவேயில்லை. அவரவர்கள் அந்தஸ்துக்கேற்ற, தாரா நல்ல பணக்காரனை மணந்திருந்தாள். அவள் கணவன் ஓர் வக்கீலாக இருந்தான். அவள் ஓர் பெரிய அழகிய பங்களாவில் சகல ஐசுவரியமும் தன்னைச் சூழ வாழ்ந்துவந்தாள். ராதா ஏழைப்பெண்ணாதலால் ஓர் நடுத்தாமான குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். அவள் புருஷன் பள்ளிக் கூடத்தில் 90 ரூபாய்ச்சம்பளத்தில் உபாத்தியாயராக இருந்துவந்தார். அவருடன் நம் ராதா வெகுசந்தோஷமுடன் இல்லறம் நடத்திவந்தாள். நம் சிநேகிதிகளிருவரும் ஒரே காலத்தில் தங்கள் பிறந்தகம் செல்வதென்று கடித மூலியமாய் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். அதன்படி தங்கள் தாயார் வீட்டுக்கு ஏககாலத்தில் வரலானார்கள். பிறகு அவர்களிருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கலானார்கள். ஹா! அப்பொழுது அவர்களடைந்த மகிழ்ச்சியை என்னவென்று கூறமுடியும்! அவர்கள் சந்தோஷத்திற்கு எல்லையு முண்டோ! அவர்களுக்கெப்பொழுதும் தனித்துப் பேசுவதுதான் பிரியம். ஆகையால் அவர்கள் மாலை நேரத்தில் உலாவச்சென்றால், தனித்துப் போய் ஓர் ஏகாங்

தமான இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு பேசுவார்கள். அதன் பிரகாரமே அன்று மாலைபும் அவர்கள் ஓர் தனிஇடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

தாரா:—“ராதா! நாம் இருவரும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து ஆறுமாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. என் குடும்பத்தில் எவ்வளவோ சுகதுக்கங்களிருந்தாலும் உன்னுடைய பிரிவானது எனக்கு அதிக விசனத்தை உண்டாக்குகின்றது” என்றாள்.

ராதா:—“ஆம் தாரா! எனக்கு மப்படியே தானிருக்கிறது. நாமிருவரும் ஒரே ஊரில் இருந்தால் நமக்கு அது மெத்தவும் நன்றாயிருக்கும். என்னசெய்யலாம்! அதைப்பற்றி யோசிப்பதில் என்ன பயன்? அதுபோகட்டும். உன் குடும்பவிஷயமெப்படி? உன் மனச்சந்தோஷமெவ்விதம்? உன் புருஷனின் குணவிசேஷங்கள் உனக்குத் திருப்திகரமாயிருக்கின்றனவா?” என வினாவினாள்.

தாரா:—“என் பிரியசகி! நீ வினவியது சரியான கேள்வியே. தவிர இது சமய சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றதாகவுமிருக்கிறது. ஆனால் நீ முதலில் இதே கேள்வியை எடுத்துக்கொண்டு விடையளி. பின்பு நான் சொல்லுகிறேன்” எனப் பகன்றாள்.

ராதா:—“சரி அப்படியே! என் புருஷன் விட்டார்கள் அதிகப் பணக்காரர்களில்லை. என் மாமியும் மாமனும் மெத்தவும் நல்லவர்கள். அவர்கள் பிள்ளையு மப்படியே. எனக்கு இரண்டு நாத்தனரும், ஓர் மைத்துனரும் உண்டு. அவர்களும் நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவர்கள். ஆகையால் நானும் கூடியவரை அவர்களை அனுசரித்து அவர்கள் மனம் கோணாதுபடி நடந்து வருகின்றேன். இதுவரை என்னை யாரும் கடிந்து பேசினதும்

கிடையாது. ஆதலால் பொதுவில் எங்கள் குடும்பம் சந்தோஷமுள்ளதாக இருக்கிறது” எனக் கூறினாள்.

தாரா:—(இதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து) “என் அன்பு மிக்க ராதா! நீ இம்மட்டும் சந்தோஷமுடன் இருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. உன்னைப்போலவே நானுமிருக்கிறேன்” என சுருங்கச் சொல்லி முடித்து மேலே பேச இஷ்டமில்லாதவளாய், “நாம் வீட்டுக்குப் போவோம் வா” என்று அழைத்தாள்.

ராதா: (அகத்தினமுக முகத்தில் தெரியும் என்பதைத் தாராவிடமிருந்து வெகு எளிதில் உணர்ந்து கொண்டு மிகவும் மனம் வருந்தினவளாய்) “தாரா! உன் விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லாவிடில் நான் இந்த இடத்தை விட்டு ஒரு அடி கூட எடுத்துவைக்கப் போவதில்லை. இரவு முழுவதும் வேண்டுமானாலும் நானிவ்விடமே இருக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். என் பிரிய தோழியின் மனக்கவலைபை அறிந்துகொள்வதை விட எனக்கு வேறு எதுவும் பெரிய காரியம் இல்லை” என வெகு உறுதியுடன் சொன்னாள்.

தாரா:—“என் ராதா! நீ என் என் விஷயத்தில் அதிகம் தலையிடவேண்டும். எனக்கு உன்னிடம் சொல்லக்கூடாத ரகசியம் என்ன கிடக்கிறது? என் விசனம் என்னுடையிருக்கட்டுமே. அதை நீ பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டாம். ஆகையால் போகலாம் வீட்டுக்கு, வா” என்றாள்.

ராதா:—“முடியாது, முடியாது. நான் உன்னைப் பற்றி ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டேன். அது எனக்குத் தெரியும். உன்னிடமிருந்து சரியான உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆகையால் நீ

என்னிடம் மறைக்கமுடியாது. சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும்” என்று வெகு பிடிவாதத்துடன் சொன்னாள்.

தாரா:—(இனி சொல்லாமல் வேறு விதியில்லை எனக் கருதி சற்று வருத்தத்துடன் கூறலானாள்) “ராதா! உன்னைப்போலவே நானும் என் மாமி வீட்டார் நல்லவர்களாய் அமையப் பெற்றுள்ளேன். எனக்கு வீட்டில் யாதொரு வேலையும் கிடையாது. என்னைச் சினந்துப் பேசுபவரும் யாருமில்லை. ஆனால் என் புருஷனைப் பற்றி எனக்கு ஓர் பெரிய கவலையிருக்கிறது. அது அவருடனும் என்னுடனும் நிற்காமல் நம்மைப் போலொத்த ஓர் குற்றமற்ற பெண்ணையும் பாதிக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் என்ன வேண்டுமானாலும் தாங்கிக் கொள்வேன். சரியான யோசனை இல்லாமல் காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இதனால் என் மனது சந்தோஷமற்றிருக்கிறது. அதற்குப் பரிகாரமும் காணேன். ஆகையால் என் ஜன்மமுள்ளவரை இவ்வருத்தம் என்னைத்தொடர்ந்து தான் நிற்கும்” எனக் கூறி முடித்து “நான் எல்லாம் சொல்லியாய் விட்டது ராதா! இனி எழுந்திரு, போவோம்” என்றாள்.

ராதா:—(வெகு கவனமுடன் கேட்டுவிட்டு) “தாரா, நான் வரமாட்டேன். நீ சரியானபடி விஸ்தரித்துச் சங்கதியை உள்ளது போல் சொல்லு. அரைகுறையாய்ச் சொல்வதில் என்னபயன்? நீ கவலையில்லாமல் நிஜத்தைச் சொல்” என்றாள்.

தாரா:—“என் முழுமனதையும் அன்பால் கொள்ளை கொண்ட என் பிரிய ராதே! எனம்மா என்னைச் சோதிக்கிறாய்? என் கூட சுகங்களை உன்னிடம் கூறாமல் நான் யாசிடம் கூறவேண்டும்! நான் இனி எதையும் உறைக்கப் போவதில்லை” எனச் சொல்லி அவளை

நெருங்கி உட்கார்ந்து தன்னுடைய துயரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுதே அவள் குரல் தாழ்ந்துவிட்டது. அவள் வதனம் ஒளியிழந்து குன்றலாயிற்று. கண்களில் நீர்த்துளி பெருகலாயிற்று. அவள் தேகமும் ஒருவிதமான மெலிவடைந்து விட்டது. இதைக் கண்ணுற்ற ராதா தன் அருமைத் தோழியின் மெல்லிய கரங்களைத் தன் கையால் பற்றிக்கொண்டு அவள் கண்ணீரையும் துடைத்து, “நீ ஏன்மா இவ்வளவு அதைரியப்படவேண்டும்? உன் மனதைச் சரிப்படுத்திக் கொள்” என்றாள்.

பின்பு தாரா ஒருவாறு மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு சங்கதியைமொழியலானாள். “என் புருஷன் சென்னையில் சட்டப் பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயம், சுதர்சனன், பக்தவத்சலன் என இரண்டு மாணவ நண்பர்கள் கூடப்படித்து வந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் வெகுஅந்நியோன்னியமான சிநேகிதர்கள். அவர்களில் முன்னவரின் சகோதரியைப் பின்னவர் மணந்திருந்தார். அந்தப் பெண்ணின் பெயர் சகுந்தலா. அந்தப் பெண்ணை மாமியார் வீட்டுக்கனுப்பச் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவள் தன் புருஷன் வீடு செல்ல இரண்டு நாளிருந்தது. அச்சமயம் பக்தவத்சலன் திடீரென்று பாலோகப் பிராப்தி அடைந்துவிட்டான். ஆ! அச்சமயம் அப்பெண்ணின் மனமும் அவள் பெற்றோர்கள் மனமும் எவ்விதம் இருந்திருக்கும்? நினைக்கும்பொழுதே நம் மனம் பதறுகிறதே. தன் இருகண்களென பாவிக்கும் ஓர் உத்தம நண்பனின் அகால பரிதாப மாணத்தையும், தன்னருமைச் சகோதரிக்கு நேர்ந்த மகத்தான துயரத்தால் மனம் வெம்பும் உண்மை நேசனின் கணக்கற்ற வருத்தத்தையும் காணச் சகியாமல் என் கணவன் மிகவும் துக்கக்கடலில் மூழ்கினாராம். இதில் அதிசயமில்லை. இது முற்றிலும் சரியான

நியாயமேயாகும். சிறிதுகாலம் கழித்து சுதர்சனன் ஒருவாறு மனம்தேறி தன் அருமைத்தன்கையை, குற்றமற்ற குழந்தையை, சரியானகாணமில்லாமல் பிறரால் அவமதிப்படுவதற்கோ, அனாவசியமான வழிகளில் வருந்துவதற்கோ இடங் கொட மனமில்லாதவனாய், அவனைப் பாடசாலைக் கனுப்பி அவன் படிப்பதற்கு வேண்டிய சகல செளகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தான். தவிர, அவனைச் சரியான வான் கிடைத்து அவனும் இஷ்டப்படும் பட்சத்தில் அவளுக்கு மறுமணம் செய்கிறபதாகத் தன்னுள் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டான். இதை அறிந்த என் புருஷன் தானே அவனை மணம் செய்துகொள்ளுவதாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டாராம். நாளடைவில் சகுந்தலாவும் வெகு சிரமத்தின்மேல் மனம்தேறியவளாய் இவரைப் புனர்விவாகம் செய்து கொள்வதாக உடன் பட்டாளாம். ஆகையாலிருவரும் மனதால் மாதிரம் ஒருமைப்பட்டிருந்தார்கள். இது விஷயம் என் கணவன் தன் தாய் தகப்பனுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையாதலால், குற்றமற்ற அவர்கள் ஒன்றுமே அறியாதவர்களானார்கள்.

‘அப்பெண்ணுக்கு இப்பொழுது வயது 19. நம்மிலும் 3 வருஷம் முத்தவன். சகுந்தலாவைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப்போவதாகத் தன் பெற்றோரிடம் சொல்ல அஞ்சி, அவர் மௌனம் சாதித்துவிட்டார். தானாக முன் நின்று விவாகத்தை முடித்துக்கொள்ளவும் தைரியமற்றவராய் விட்டார். பிறகு நாளடைவில் என் கலியாணம் என் மாமி மாமனால் நிச்சயம் செய்து நடத்தப்பட்டது. வெகு மனத்தாங்கலுடனும் அளவற்ற வெட்கத்துடனும் என்னை இவர் மனைவியாக்கிக்கொண்டு விட்டார். இருந்தாலும் சகுந்தலாவுக்கும் தன் நண்பனுக்கும் கொடுத்த உறுதிவாக்கு எங்கே? நடந்திருக்கும் காரியம் என்ன? நியாயம் எங்கே? ஆதலால் இவர் தான் செய்த மகத்

தான தப்புக்காக தன்னைத்தான் வெறுத்து சதா ஆழ்ந்த சிந்தனைபுள்ளவராகவேயிருக்கிறார். என் கலியாண சங்கதியை அறிந்த அப்பெண் மிகவும் மனமுடைந்து ஆழ்ந்த துயரத்துக் காளானாள். அதன் காரணமாய் அவள் அச் சமயம் இண்டர்மீடியட் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்ததையும் தன்னால் படிக்க முடியாதெனக் கருதி அவ்வருஷம் படிக்காமல் நிறுத்தி விட்டாளாம். சுதர்சனனும் தன் நண்பனுடைய தப்பை எடுத்துக் காட்ட மனம்பொறுதலுடைய பொறுமையுடன் வாளாவிருந்து விட்டான். நாளாக ஆக என் புருஷன் அதிகக் கவலையிலாழ்ந்துவிட்டார். என்னிடம் வெகு அன்பாயிருக்கப் பிரயாசைப்பட்டாலும், அவருடைய பழைய வாசனை அவரைத் தடுக்கிறது. குற்றமற்ற என்னை வெறுத்துத் தள்ளவும் அவரால் முடியாமல் தவிக்கிறார். நான் வருத்தத்துக் காளாவதும் அவருக்குச் சரியாகாது. இத்தகைய கஷ்டங்களால் அவர் தவிக்கிறார். யாரிடமும் சந்தோஷத்துடன் பேசவும் முடிகிறதில்லை. கோர்ட்டு விஷயங்களிலும் சரியானபடி நடந்து கொள்ளத் தன்னாலியலாதெனக் கண்டு, வரும் கேசுகளையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் வலுவில் விட்டுவிடுகிறார். சகுந்தலாவோ வெகு சீக்கிரத்தில் மனம் தேறியவளாய் அடுத்த வருஷமே படிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். அவள் கொஞ்சமும் மனம் தளரவில்லை.

அவளுக்குத் தன்னைவிட்டு என்னை மணம் செய்துகொண்டதற்காகச் சற்றும் வருத்தமில்லையாம். “ஒருவர் தன்னால் செய்யக்கூடாத காரியத்தை ஏன் செய்வதாக யோசனையின்றிச் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும்? தைரியமில்லாத ஒருவர் சற்று கடினமான வேலையில் ஏன் அவசரப்பட்டு புத்தியைச் செலுத்தி அதில் வலுவில் தலையிட்டுக் கொள்ளவேண்டும்? பின்னால் செய்ய முடியாமல் ஏன் மனம் வருந்திக் கவலை கொள்ளவேண்டும்?” என வெகு சாந்தமாய்த்

தன் அண்ணனிடம் கூறினாள். பின்பு, மற்றுமொரு வான் வந்து அவளை மணம் புரிய விரும்பிக் கேட்டானாம். அவள் தன் சகோதரனால் இதை அறிந்து சற்றும் அதற்குச் செவி சாய்க்காமல் தான் தன் வாழ்நாட்களைத் தனியாகவே கழிப்பதாக உறுதி கொண்டு விட்டதாகச் சொல்லிவிட்டாள். “பால்ப விதவைப் பெண்களின் பரிதாபத்துக்கிரங்கி அவர்களை மணம் செய்துகொள்வதாகப் பிரம்மசாரிகள் முன்வருவதைக்காட்டிலும் அவர்களுடன் சினேகம் செய்துகொண்டும், அவர்களை மணம் புரிவதாகச் சொல்லியும், அக்குற்றமற்ற பெண்களைத் தங்கள் மாயவலைக்குள் போட்டுக் கொண்டும், வீணில் அவர்கள் பெயரை மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ கெடுத்தும், அவர்களைக் கடைசியில் ஏமாற்றாமலுமிருந்தால் அதுவே அவர்கள் செய்யும் பெருத்த நன்மையாகும்” என்று சொல்லுகிறாள். அவள் தனக்காகக் கொஞ்சமும் துக்கிக்கவில்லை. சில விஷயங்களில் புருஷர்களைக்காட்டிலும் ஸ்திரீகளே திடமான புத்தியுள்ளவர்களென்று நான் நினைக்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் அவள் மனதிலும் பூர்வவாசனையிலாமல் போகுமா? இவைகள் எல்லாம் என் புருஷனுலேயே எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. என் விவாகத்துக்கு முன்பு இதை நான் சற்றாவது அறிந்திருந்தால் கலியாணம் தடைபட்டுப்போயிருக்குமென்பது நிச்சயம். யோசிக்குமிடத்து அவர்கள் சந்தோஷத்திற்கு நானல்லவோ தடையானேன். என்னைப்போலொத்த ஓர் பெண்ணின் துயரத்திற்கும் என் புருஷனின் மனம் சந்தோஷமற்றிருப்பதற்கும் நானே காரணவாதி. நான் மாணமடைந்தேனான் அவர்கள் தம்பதிகளாய்ச் சந்தோஷமாயிருப்பார்களென்று எனக்கு உறுதி கிடைத்தால் நான் அதற்கு வழி தேடிக்கொள்ளுகிறேன்” எனக் கூறி, “என் பிரிய ராதே! என் அன்புக்குறைவிட

மாகிய உன்னிடம் நான் எதையும் சற்றும் மறைக்காமல் அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். இதற்கென்ன செய்யலாம் சொல்” என மொழிந்து பெருமூச்சு விட்டவளாய் வெகு களைப்புடன் அவள் மடியில் தன் தலையை வைத்துப் படுத்துக்கொள்ளலானாள்.

வெகு கூர்மையான புத்தியுள்ள ராதா இவைகளைப்பெல்லாம் வெகு சாந்தமுடனும் கவனமுடனும் கேட்டுவந்து “ஓ! சரிதான், இவ்விஷயங்களை நான் சுருக்கமாகக் கேள்விப்பட்டேன். உன்னிடமிருந்து சகல உண்மையையும் தெரியலானேன். அந்தப் பெண் என் மாமியாருக்கு நெருங்கிய பந்துதான். நான் அவளைப் பார்த்துமிருக்கிறேன். அவள் வெகு சாந்தமாயும் அடக்கமாயும் நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவளாயும் காணப்படுகிறாள். அவள் பெயருக்குத் தகுந்தாப்போல் ரூபவதியாயுமிருக்கிறாள். ஏற்கெனவே வருத்தமடைந்த அவளை ஏமாறச்செய்தது வெகு பாபமும் துக்கமும் வெட்கமுமான காரியமேயாகும். அதில் சற்றும் ஐயமில்லை. ஆனால் நடந்த காரியம் நடந்துவிட்டது. இனி அதைத் திருப்ப முடியாது. ஆகிலும் அதற்கு இன்னும் ஒரு வழியிருக்கிறது. அதை நீ மனமொப்பிச் செய்ய முற்பட்டு அவர்களிருவரும் சம்மதிக்கும்பட்சத்தில் உங்கள் துயரம் அறவே ஒழிந்து விடும்” என்றாள்.

தாரா—“என்ன வழி? அதைச் சொல்” என வெகு ஆவலுடனும் பரிதாபமுடனும் கேட்டாள்.

ராதா—“சகி! இது உனக்குத் தெரியாதா? ஆனால் நீ என்னைச் சொல்லக் கேட்பதால் சொல்லுகிறேன் கேள். நீ வெகு அமைதியாய் உன் புருஷனுடன் கலந்து யோசித்துச் சகுந்தலாவை மறு மணம் செய்யக் கேட்டுக்கொள். அவரிடம் சரியான உறுதி பெற்றுக்கொண்டு பிறகு நீயாகவே நேரில் சகுந்தலாவைக் கண்டு

சரியான நியாயங்களைச் சொல்லி 'எங்கள் துயரம் உன்னுடைய தீரவேண்டும்' என அவள் மனதிற்பதியும்படி வெகுவாய்க் காரணங்களைச் சொல்லி அவளை எப்பாடுபட்டாவது சம்மதிக்க வழி தேடி அவளை உன் புருஷனுக்குக் கடிமணம் செய்கிறதாயேயானால் உங்கள் துயரம் அகன்றுவிடும். நீ அப்படிச் செய்து நீயும் அவளும் உத்தம சிநேகிதிகளாய் அன்பார்த்த சகோதரிகளாய் பூவும் மணமும்போல் ஏன் கூடி வாழக்கூடாது?" என்றாள்.

தாரா—"ஆம் ராதா! நானும் இதை முன்னமே நினைத்தேன். இது ஒரு பரிகாரமிருக்கிறதையும் அறிந்தேன். ஆனால் இதற்கு அவர்களிருவரும் சம்மதிக்கவேண்டுமே. நான் இதை எடுத்துச் சொன்னால் என் புருஷன் கடிந்துகொண்டாரானால் நான் என்ன செய்வது? அப்படி அவர் ஒப்பினாலும் அவள் ஒப்புவிடென்ன சிச்சயம்? அவளைப்போய் நான் எப்படிக்கேட்பேன்? ஆனாலும் வந்தது வாட்டும். முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன். இக்காரியம் மாத்திரம் நீ சொல்வதுபோல் கைகூடிவிட்டால் எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? மேலும் இதனால் நாங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நன்மை செய்து கொண்டவர்களாவோம். அவள் என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் போதும். அவள் நல்ல படிப்பாளி, தவிர மெத்த புத்திசாலியுமாகையால் நாங்கள் ஒத்திருப்போமென்பதில் தடையிலலை. அல்லது அவளுக்கு என்னுடையிருக்கப் பிரியமில்லாமலிருக்கும் பட்சத்தில் நான் அவர்களினின்றும் விலகிக்கொள்கிறேன். என் பர்த்தாவின் மனம் சந்தோஷமடைந்தால் போதும். இவ்வுலகில் எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? ஈசுவர கிருபையால் இக்காரியம் கைகூடிவிட்டால் பிறகு எனக்கு வேறு எதையும் லட்சியமில்லை" என்று உறுதியுடன் பகன்றாள்.

ராதா "தாரா! எழுந்திரு. நேரம் வெகுவாய் விட்டது. நம் பெற்றோர்கள் நம்மைப் பார்த்து நிற்பார்கள். நீ இனிக் கவலைப்படாமல் காரியத்தை முடிக்க வழிதேடு. கடவுள் கிருபையால் நீ அனுகூலமடைவாய். உன் மனம் சந்தோஷமுறும். உன் மனம் திருப்தியடைந்தால்தானே நானும் சந்தோஷமாய் வாழலாம். 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்' என்ற மூதூரை உன்விஷயத்தில் பவிக்கும். போவோம் வா" எனக் கூறி மாலை ஐந்து மணிக்கு விட்டை விட்டுக் கிளம்பிய சிநேகிதிகளிருவரும் இரவு எட்டு மணிக்குத் தங்கள் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு ஒரு வாரம் கழித்து தாரா, ராதாவை விட்டுப் பிரியமனமில்லாதவளாய்த் தன் புருஷன் வீடு சென்றாள். அவள் தன் புருஷன் முன்னைக் காட்டிலும் கவலை கொண்டவராய், முகம் குன்றினவராய், தேகம் மெலிந்தவராயிருந்ததைக் காணலானாள். தன் எண்ணத்தை அவரிடம் எப்படித்தெரிவிப்பதென்று ஒரு வார காலம் தயங்கியோசித்தாள். கடைசியாய் ஒரு நாள் தன் உள்ளக் கருத்தையும் அதனுடன் டாகும் நன்மைகளையும் வெகுதெளிவாகவும், அதிமெதுவாகவும், சுவஸ்தரமாகவும் எடுத்துச் சொல்லலானாள். அவர் அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவார். அவர் மனச்சாட்சிப்படி ஆம் என்றும் இல்லையென்றும் சொல்ல முடியாதவரானார். அவர் அச்சமயம் அதிக வெட்கப்படலானார். கடைசியில் அவர் சாமானியமாய் ஒப்பவே யில்லை. அவள் வெகு தூரம் சொல்லியும் அவர் இசையவில்லை. அவள் முடிவில் "என் மீது உங்களுக்கு அன்பு என்பது இருக்கும் பட்சத்தில், நான் மகிழ்வுடனுங்களுடன் வாழவேண்டுமென்ற மனமிருக்குமேயானால் என் வார்த்தைக்குடன் பட்டே ஆகவேண்டும்" என்று வெகு பிடிவாதமாயும், அதிக தீர்க்கமாயும் மொழிந்தாள்.

அதற்கு அவர் "தாரா! தைரியமற்ற நான் தான் உனக்கிணங்கி மனமிசைந்து சகுந்தலாவை மணம் புரிய வெளிவந்தாலும், புத்திசாலியாகிய அவள் ஒரு முறை ஏமாற்றப்பட்ட என்னைக் கொஞ்சமாவது நம்புவாளா? மேலும் அவள் உடன்படுவாளா? அவளிடையமாட்டாள். ஆகவே உன் எண்ணத்தை விட்டுவிடு; இது நடவாத காரியம்" என்று வெகு தாழ்ந்த குரலுடன் சொன்னார். அதற்கவள் "அந்த விசாரமும் அதற்காக வேண்டிய வேலைகளும் உங்களை அணுகாது. நீங்கள் உறுதி கொடுத்தால் மற்றவைகளை நானாகவே சொந்தத்தில் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அதன் ஜயபஜனம் என்னைச் சார்ந்தது" எனச் சொல்லி அவரைப் பின்னும் வேண்டினாள். அவர் வேறு வழியின்றிக் கடைசியில் தன் சம்மதத்தைக் கொடுத்து விட்டு "நீ சிச்சயம் இதில் ஏமாந்து நிற்கத்தான் போகிறாய்" என்றார்.

தன் புருஷனின் உறுதியைப் பெற்றவுடன் தாரா வெகு சந்தோஷமாய் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தினாள். தான் தன் மாமிபுடன் சகுந்தலாவின் வீட்டுக்குப் போவதாகத் தீர்மானித்தாள். இதுவரை காரியம் அறகூலமாயிருப்பதைத் தன்னுயிரிலும் மேலாய்ப் பாவிக்கும் ராதாவுக்குக் கடிதமுலியமாய் அறிவித்தாள். இரண்டொரு நாள் கழித்து சகுந்தலாவின் வாசஸ்தலமாகிய சென்னைக்குத் தன் மாமிபுடன் பிரயாணமானாள். தாராவின் கணவன் தன் தாயாரும் அவள் மறுமகளும் வந்திருப்பதாக ஓர் கடிதத்தில் சுருங்க எழுதி தன் மனைவி வசம் அனுப்பினாள். தாரா நோய்ச் சகுந்தலாவின் வீட்டுக்கே சென்றாள். சகுந்தலாவின் கிசுகத்தில் அவளும் அவள் அருமை சகோதரிகளையும் சுதர்சனனும் இருந்தார்கள். சமையல் முதலிய வேலைக்காகவும் தன் தங்கை தனிமை

யாயிருப்பது நன்றியாராதென்றும் கருதி நடுத்தாவயதுடைய ஒரு நல்ல ஸ்திரீயை வீட்டிலிருக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தான். வீட்டுக்கு ஜனங்கள் வரப்போகிறார்களென்றாவது வந்தவர்களின்னொன்றாவது சகுந்தலாவுக்குத் தெரியாது. தன் தங்கையைப் போல் தானும் பிரம்மசாரியாகவே இருக்கப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பதால் சுதர்சனன் கலியாணம் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆகையால் வீட்டுக்கு வரும் ஜனங்களை சகுந்தலாதான் நல்வாவேற்று உபசரிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அதனால் அன்றும் புதிதாய் வந்தவர்களைப் பிரியமுடன் வரவேற்றாள். சகுந்தலாவின் ரூபலாவண்யத்தையும் அவள் வயதிற் சிறியவளாயிருந்தாலும் பிறரிடம் காட்டும் அன்பு மரியாதைகளையும், அவளது ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையையும், அவள் சார்த்தத்தையும் முகமலர்ச்சியையும் கண்டு தாரா பெரிதும் தன்னுள் வியந்தாள். வந்தவளுக்குச் சரியான உபசாரம் செய்யப்பட்டது. பிறகு தாராவின் புருஷன் கொடுத்த கடிதம் சுதர்சனனால் படிக்கப்பட்டது. அதன்பின் அவன் வந்திருப்பவர்கள் இன்னொன்று தன் சகோதரிக்குக் கூறினான். அதைக்கேட்டதும் அவள் திடுக்கிட்டாள்.

அவள் மனம் துடித்தது. அவள் இருதயம் பிளந்து போகும் போலிருந்தது. அவளால் விசனிக்கவோ சந்தோஷிக்கவோ முடியாமற்போயிற்று. "அவர்கள் ஏன் இங்குவரவேண்டும்? இந்த வீட்டில் ஏன் தங்கவேண்டும்? வந்த காரணமெதுவாயிருக்கும்? இன்னும் எவ்வளவு நாள் இங்கே வசிப்பார்கள்? அவர்களிடம் நான் எவ்விதம் நடந்து கொள்ளுவது? பேசவு முடியவில்லை, மௌனமாயிருக்கவு முடியவில்லை, இன்றும் நாளையும் விடுமுறை நாட்களாச்சுதே. இல்லாவிடிலும் காலேஜுலுக்காவது போய் விடலாம்" எனப் பலவாறு தன்னுள் சிந்தித்தாள். அவள் எவ்வளவு சமாதான

மாய்த்தன் மனதை அடக்கும் சக்தியுள்ளவளாயிருந்தபோதிலும் தன் பூர்வவாசனையால் பிடிக்கப்பட்டவளானாள். என்ன செய்வாள் பாபம்! பிறகு ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு தன்னுடைய ஸ்திதியை தாரா அறிந்துகொள்ளாமலிருக்கவேண்டி எண்ணி அவளுடன் சற்று நெருங்கிப் பழகலானாள். சகலமு மறிந்த தாரா சகுந்தலாவின் மனமாறுதலை 'அகத்தி னழகு முகத்தில் தெரியுமென்பது' போல சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டாள். அந்த ஸ்திதியில் அவளைச் சற்று தனித்திருக்கச் செய்யலாமெனக் கருதியவளாய் அவளை நோக்கி, 'ராத் திரி சரியான தூக்கமின்மையால் எனக்குக் களைப்பாயிருக்கிறதாயை நான் சற்று நித்திரை செய்யப் போகிறேன். ஆகையால் நீயும் ஏதாவது வேலையிருந்தால் கவனித்துக் கொள்' என்று வெகு சூட்சுமமுடன் கூறி அவளைப் போக விடுத்தாள். சமயம் கிடைத்ததே நல்ல காலம் என்று சகுந்தலா தன் அறைக்குள் போய்கிட்டாள். ஆனாலும் அவள் மனம் சாந்தமடையவில்லை. 'ஆ! கடவுளே! என்னை யேன் சோதிக்கவேண்டும்? உமது திருவுள்ளப் படி நான் ஓர் உத்கிருஷ்டமான சன்னியாசினியாகக் காலம் கழிக்க உடன்பட்டிருக்கிறேன். நடுவில் நான் சற்றே மனம் தயங்கிச் சம்சாரக் கடலில் விழ இருந்தேன். ஆனால் ஆபத் சகாயனாகிய உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டேன். அது லிருந்து பழைய வாசனைகளை அறவே ஒழித்தேன். இன்றையச் சம்பவமானது என்னை யறியாமல் என்னை அலக்கழிக்கச் செய்கிறது.

'ஏ ஈசா! நான் வேண்டுவது ஒன்றுதான். அதாவது, வந்தவர்களை இன்றே பயணம் செய்து அனுப்பிவிடக்கிருபைசெய்யும், தேவா!' என்று பிரார்த்தித்தாள். அச்சமயம் அடுத்த அறையில் அவள் சகோதரன் தன் சினேகிதனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததற்கிணங்க 'எல்லாம் நன்மைக்குத் தான்' என்றான். இது

அவள் காதில் விழுந்தது. உடனே எங்கு தன்னறைக்குள் வந்து தன்னைக் கவனித்து விடுவானோ வென நினைத்து வெளியே சென்று விட்டாள். பின்பு அஸ்தமனமாச்சது. இரவு போஜனமும் முடிந்தது, படுக்கை நேரமும் வந்தது. சகுந்தலா தாராவுக்கும் அவள் மாமிக்கும் வேண்டிய படுக்கை முதலிய செளகரியங்கள் செய்துகொடுத்துவிட்டுத் தான் படுக்கத் தன்னறைக்குச் செல்ல யத்தனித்தாள். அதைக்கண்ட தாரா 'என்ன சகுந்தலா! அதற்குள் உனக்குத் தூக்கம் வந்து விட்டதா? நாளை உனக்குக்காலேஜ் விடுமுறையாகையால் நாளை உன் பாடங்களைப் படிக்கலாம்' என வெகு சாதாரணமாய்ச் சொல்லி, 'நாம் சற்றே பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்' என்று அவள் காதைப்பற்றித் தன்னருகில் உட்காரவைத்துக் கொண்டாள். அவ்விடம் விட்டு அகல வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ள சகுந்தலா செய்வதின்னதென்றறிய முடியாதவளாய் வேறு வழியின்றி, 'இல்லை தாரா! நான் இவ்வளவு சீக்கிரம் படுக்கும் வழக்கமே கிடையாது. வழிப்பிரயாணத்தால் களைத்திருக்கும் உங்கள் நன்மையைக் கருதி நான் போக நினைத்தேனே தவிர வேறில்லை' எனப் பகர்ந்து வெகுவாய்க் கலங்கின மனத்தினளாய் அவளருகில் உட்காலானாள். அவர்கள் பேசுவதைத் தான் கேட்க வேண்டாமென்ற மனத்தினளாய் தாராவின் மாமியும் அப்பறம் சென்று விட்டாள். இவர்களிருவரும் பிறகு ஓர் அரை மணி காலம் என்ன பேசுவதென்றறியாமலும் எப்படி ஆரம்பிக்கலாமென்று தெரியாமலும் மனம் திகைத்தவர்களாய்ப் பூமியைப் பார்த்தவண்ணமாய், மௌனமாயிருந்தார்கள். கடைசியாய்த் தாரா தன்னை திடப்படுத்திக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

தாரா:—“சகுந்தலா! நான் யாரென்று உனக்குத்தெரியுமா?” எனக் கேட்டாள்.

சகு:—“நீங்கள் வரும்பொழுது எனக்குத் தெரியாது. அதன்பின் என் சகோதரர் தன் சினேகிதர் விட்டார் என்று எனக்குச் சொன்னதால் தெரிந்துகொண்டேன்” என்றாள்.

தாரா:—“சரிதான். நான் எதற்காக வந்திருக்கிறேனென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்றாள்.

சகு:—“அது எனக்குத் தெரியாது. ஒருகால் இவ்வூரில் உங்களுக்கு ஏதாவது அலுவல் இருக்கலாம். அதனிமித்தம் வந்திருக்கலாம்.”

தாரா:—“ஆம்! அது உண்மை தான். எனக்குக்கும் ஓர் முக்கியமான வேலைக்காகத் தான் வந்திருக்கிறேன். நான் அதை உனக்குக் கறிவிக்கிறேன். நீ கேட்கப் பிரியப்படுவாயா? அது உன்னையும் சேர்ந்தது தான்” என்றாள்.

சகு:—“என் பிரிய சகோதரி! நானிது வரையிலும் அந்நியர் சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்ளப் பிரியப்பட்டதாவது, அதற்காக முயற்சித்ததாவது கிடையாது. அப்படியே என்னைப் பொறுத்த சங்கதிகளும் என் சகோதரனறியில் வேறு யாருக்கும் இருக்காதென்றும் நினைக்கிறேன். ஆகவே என்னைச் சார்ந்த சங்கதி யென்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையோ இஷ்டமோயில்லை. உனக்கவசியம் என்று தோன்றும்பட்சத்தில் நீ சொல்லலாம்” என்றாள்.

தாரா:—“நீ சொல்வது சரி. நான் வந்த வேலை முழுவதும் உன்னைப் பொறுத்ததே” என்றாள்.

சகு:—(இதைக்கேட்டவுடன் அகஸ்மாத்தாய்த் திடீரென்று தூக்கியெறியப்பட்டவன்போல் மனம்தடுமாறி) என்னவோ அம்மா, எனக்கு யாதும் புரியவில்லை” எனக் கூறி, மேலும் ஏதோ சொல்லவந்தவள் அவ்வளவிலேயே நிறுத்திக்கொண்டுவீட்டாள்.

தாரா:—“இதனிடையில் உனக்கொரு மெய்யான சினேகிதியிருந்தால் அவளை நீயும் உண்மையுடன் நேசித்திருந்தால், அவள் ஆராத் துயரப்படுவதாயிருந்தால், அத்துன்பத்தைப் போக்க உன்னிடம் வழியிருக்குமானால் நீ அதை உபயோகித்து அவள் மனதைச் சந்தோஷப்பிப்பாயா, மாட்டாயா?” என்று தன் கருத்தை ஆணைப் பெண்ணாக மாற்றிக் சொன்னாள்.

சகு:—“இதில் ஒன்றும் விசேஷ மில்லையே. சினேகிதி என்றில்லை. மற்ற யாருக்குத் தானாகட்டும். நன்மையும் நேர்மையுமான வழியில் நாம் உதவிசெய்வதால் அவர்கள் துன்பம் நீங்குவதென்றால் நாம் அதைச் செய்து அவர்களை அத்துயரத்தினின்றும் மீட்கவேண்டியது நாம் செய்யவேண்டிய நம்முடைய சாதாரணக் கடமை தானே” எனச் சொன்னாள். இதைக்கேட்ட தாரா ஓர் ஐந்து நிமிஷம் மேலே பேசத் தெரியாதவளாய் மௌன முற்றாள். வெகுவான யோசனையிலிருக்கும் தாராவைச் சகுந்தலா நன்கு கவனித்து 'தாரா! நீ ஏதோ சங்கடமான நிலைமையிலிருப்பதாக நான் காண்கின்றேன். எனக்கு சம்பந்தமில்லாத சங்கதிகளை என் என்னிடம் சொல்ல இவ்வளவு பிரயாசப்படுகிறாய்? நான் கேட்கவு மில்லையே. ஆகையால் அதை விட்டு விடு. நாம் படுத்துக் கொள்ளலாம் வா' என எழுந்திருக்கலானாள்.

உடனே தாரா தூக்கி விழித்தவள் போல் அவளைச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து “இல்லை, அப்படி ஒன்றுமில்லை. நான் சொல்லி என்ன காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு போகவே வந்துள்ளேன். ஆகையால் சற்று உட்கார்” என்றாள். இதைச் செவியுற்ற நம் கூர்மையான புத்தியுள்ள சகுந்தலாவின் மனதில் திடீரென்று ஓர் சந்தேகமான எண்ணம் உண்டாகி ஒன்றும் புரியாமல் திரும்ப உட்கார்ந்து விட்டாள்.

இனித் தாமதிக்கக்கூடாதெனக் கருதி தாரா உடனே தன் கருத்தையும், தான் வந்திருக்கும் நோக்கத்தையும், வெகு தாழ்மையுடனும் மிகுந்த பணிவுடனும் விரிவா யெடுத்துச் சொன்னாள். இதைச் செவியுற்ற சகுந்தலா சற்று கடினமான பார்வையுடனும், வெறுப்புற்ற மனதுடனும், பொருப்பற்ற தன்மையுடனும் அவள் இஷ்டத்திற்குச் சற்றும் இணங்காதவளானாள். அவள் மனமாறத் துளிகூட அதில் அவளுக்கிடமில்லை. அவள் போக்கை உணர்ந்த தாரா பின்னும் வெகு சாதாரணமாக அதி அன்புடன் அவள் கல்லான மனம் கரையும்படிக்குச் சங்கதிகளை எடுத்துச் சொன்னாள். அவளோ ஒரே பிடிவாதமாக இருந்துவிட்டாள். தாராவோ தன் காரியம் கைகூடவில்லை எனத் தயங்கினவளாய், மெய்சோர்ந்தவளாய்க் கடைசியாய் அவளை நோக்கி, 'சகுந்தலா! இப்பொழுது என் புருஷனும் சுமார் மூன்று வருஷங்களுக்குமுன் உன் அண்ணனின் சிறகி தருமாயிருந்தவருமாகியவருக்கு நீ முழு மனதுடன் செய்து கொடுத்த 'உறுதிமொழியை' நான் தற்சமயம் அவருக்காக உன்னை வேண்டுகிறேன். அவர் தன் உறுதியிலிருந்து பிசகிந்து உண்மைதான். அவர் அதற்காகப் பெரிதும் சிந்தித்து மனமுடைந்தவராயிருக்கிறார். வெகு புத்திசாலியும், கல்வி நிறைந்தவளுமாகிய உன் னால் அது இப்பொழுது புறக்கணிக்கப்படுதல் நியாயமோ, அது அழகோ? நீ இதற்குடன் படாவிடில், உங்கள் வார்த்தைக்கு யார் தடங்கலான காரணவாதியாய் ஏற்பட்டாளோ அக்குற்றமற்ற, யாதொரு பாபமுமறியாத அப்பெண், தன் பர்த்தாவின் மனதைச் சந்தோஷப்படுத்தி அவருடன் மகிழ்ச்சி யுற்றிருக்கச் செய்ய முடியாத அச்சிறுமி, தன் விசனத்தால் வேறு வழியின்றி மாணமடையப் போகிறாள். இது நிச்சயம்! முற்றிலும் சத்தியம். அதன் பின்னிட்டு உங்களிருவர் மனமும் கலந்து,

ஒருவர்க்கொருவர் அன்புமேவிட்டவர்களாய் நீங்கள் 'சதிபதி' ஆவது நிச்சயம்' என்று வெகு உறுதியுடனும் அதிக இரக்கத்துடனும் சொன்னாள். அச்சமயம் அவள் கண்களில் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகலாயிற்று. இக்கடினமான சொற்களைக் கேட்டும், தாராவின் பரிதாபமான ஸ்திதியைக்கண்டும், சகுந்தலா மிகுதியான மனம் நொந்தவளாய் 'ஈசுவரா! என்னை என் மேலும் சோதிக்கிறீர்? இவ்வெண்ணங்களை எல்லாம் நான் கனவிலும் நினைக்கவும் ஆசைப்படவில்லையே! எனக்கேன் இத்தொல்லை?' என, தழுதழுத்த குரலுடனும், அங்கம் பதறுதலுடனும், கண்களில் நீர் ததும்பியவளாய், தாராவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'என் அன்பார்ந்த சகீ! உன்னைப் போலும் உலகில் பெண்களுண்டோ? எனக்காக நீ என் கஷ்டத்துக்காளாகவேண்டும்? என் விதி என்னை அவ்வழியிலேயே நடத்திக் கொண்டு போகட்டும். நீ இனி அதை மறந்து விடு. உன் கணவனையும் மறக்கச்செய். என்னமோ சிறு வயதில் உலகில் ஆண்பிள்ளைகள் ஏதோ சொல்லுவ தியற்கைதான். கேவலம் அது தவறினதற்காகத் தானும் தன் மனைவியும் பிரயோசனமில்லாதபடி துயரத்திற்காளாவதில் ஓரவித அர்த்தமும் காணவில்லை. ஆகையால் நான் ஒரு பெண் உலகிலிருப்பதாக நீ கருதாதே. நான் உனக்கு, அல்லது வேண்டுமானாலும் உங்களுக்கு, மரித்து விட்டதாகவே நினைத்துக்கொள்ளலாம். ஆகையால் நீ திரும்பிச் சென்று, உன் புருஷனுடன் கூடி, உன் அன்பால் அவரைப் பழைய வாசனையின்றும் விலக்கி நீங்கள் மணியும் ஒளியுர்போல் வாழுங்கள். இதுதான் என் கடைசியான உறுதியும் விருப்பமும்' எனச் சொல்லி "நீ இதற்கிணங்கி நடக்கவேண்டியது தான் உன் ஒழுக்கமும், உன் நேர்மையான முறையும், முழுக்கடமையும்" எனப் பகர்ந்து முடித்தாள்.

இதைக் கேட்ட தாரா, "என் பிரியதோழி! என் உறுதியான எண்ணத்தை நான் சிறிதளவும் மாற்றிக்கொள்ளப் போவதில்லை. இது உண்மை. ஒருவர் மேலொருவர் கடுகளவும் தோஷம் கூறமுடியாத ஓர் தம்பதிகளின் வாழ்க்கையில் சிறிதும் சந்தோஷமற்றிருக்குமானால் அதைவிட வேறென்ன துயரம் அவர்களுக்கு வேண்டும்? அதைத் தீர்க்க வழி நேர்மையான, குற்றமற்ற முறையிலிருந்தும் செய்துகொள்ள முடியாமற் போனால் அதைவிடத் தாழ்மையும் வேறுண்டோ? ஆகையால் அவ்வாழ்க்கை எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம். கடைசியாய்ச் சொல்லிவிடு. என் மனதிலிருக்கும் என் புருஷனின் கவலையை எப்பாடு பட்டாவது தீர்க்கவேண்டுமென்ற என் அன்பான கொள்கைக்குமுன் எனக்கெதுதான் லட்சியம்? எதுவும் சாத்தியமே" எனச் சொல்லி, மனப்பூர்வமாய் சாகத் துணிந்த ஒருவன் விஷத்தை எவ்வாறு தடையின்றியும் மனக்களிப்புடனும் சாப்பிட யத்தனிப்பானோ, அது போல் நம் தாரா மாணத்தை எதிர்பார்த்துச் சாகத் தயாராயிருக்கப்பட்டவள் போல காணப்பட்டாள். கடைசியாய் சகுந்தலா இன்னும் ஒரு மணிகாலம்வரை அவளுக்கெவ்வளவோ நியாயமான காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லியும், தாராமுன்வைத்தகாலைப் பின்வாங்கவேயில்லை. முடிவில் சகுந்தலா வெகு கஷ்டத்துடனும் துக்கத்துடனும் அவளுக்கிணங்குவதாக வாக்களித்துவிட்டாள். அதைக் கேட்ட தாரா மனம் வியந்து, மலர்ந்த முகத்துடனும் விரிந்த பார்வையுடனும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடனும் அவள் காங்களைப் பற்றி ஆனந்தமேவிட்டவளாய் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு 'நன்று நன்று' எனச் சொல்லி, தன் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பொழியலானாள். 'நான் இனி உனக்குத் தங்கையும் சிறகிதியுமாகிவிட்டேன். நீயே உலகிற் சிறந்தவள். உன்னிடமே அன்பு

பிரதிபலிக்கிறது' என மேலும் பல வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். ஆனால் தாராவுக்கு இருந்த சந்தோஷம் சகுந்தலாவுக் கில்லை. பின் இருவரும் சற்று பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்றார்கள்.

மறு நாள் சுதர்சனனுக்குச் சங்கதிகள் தெரிய வந்தன. தன் தங்கையை அனுசரித்த அவன் மனமொப்பினான். அன்றே தாராவும் அவன் மாமியும் தங்கள் ஊருக்குப் பயணமானார்கள். புறப்படும்பொழுது "நீ இனி எதையும் நினைத்துக் கவலைகொள்ளாதே. உன் படிப்பிலேயே நீ கவனமா யிருக்கலாம். அவ்விஷயத்தில் நான் உனக்கு யாதொரு தடையும் செய்யப்பட்டவர்களல்லோம். உன் பரீட்சை முடிந்ததும் வீசில் உன்னை என்னுடன் வசிக்க அழைத்துக் கொள்ளுகிறேன். பின்னு முனக்கிஷ்டமிருக்கும்பட்சத்தில் மேலே படிக்கலாம்" எனக்கூறி சகுந்தலாவிடம் தாரா விடைபெற்றுச் சென்றாள். அதற்கு சகுந்தலா ஏதோ பதில் சொல்ல வந்தவள் உடனே நிறுத்திக்கொண்டு அவளுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினாள். பின்பு இவ்விஷயமாய் அண்ணனும் தங்கையும் சற்று பேசிப் பிரியலானார்கள்.

தாரா ஊர் வந்து சேர்ந்ததும் அவள் தன் ராதைக்கு மிகவும் அன்புடனும் விஸ்தாரமாகவும் சகல சங்கதிகளையும் எழுதலானாள். 'உன்னுடைய யோசனையின்படி காரியங்கள் நடக்கப் போவதால், என் நன்றியைத் தெரிவிக்க என் முழு அன்பைத் தவிர வேறு சிறந்த பொருள் உலகில் ஒன்றையும் நான் காணவில்லை' என்று வரைந்தாள். தன் புருஷனுக்கும் சகல விவரங்களையும் தெரிவித்தாள். அவரும் அவள் அன்பிற்காக அவளை வெகுவாய்ப் புகழ்ந்தார். ராதா தன் தோழியின் கடிதத்தைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து அவளுக்குப் பதில் எழுதினாள்.

சகுந்தலாவுக்குக் காலேஜ் முடியாகிவிட்டது. அவளை மணம் செய்துகொள்ளுப

வருக்கும் கோர்ட்டு முடியாய்விட்டது. அப் படியே அவன் சகோதரனுக்கும் விடுமுறைபா யிருந்தது. ஓர் ஸ்வாமி சந்தியில் சகுந்தலா வின் விவாகம் நடத்த ஏற்பாடாயிற்று. வீண் ஆடம்பரம் ஒன்று மின்றி முக்கியமாய் வேண் டிய வைதிகச்சடங்குகளுடன், விவாகம் இனிது நடந்து முடிந்தது. ராதா தன் புருஷனுடன் கலியாணத்திற்கு வந்திருந்தாள். ராதா தன் தாராவின் முகமலர்ச்சியைக் கண்டு அகமகிழ்ந் தாள். தாரா தன் புருஷனுடையவும் சகுந்தலா வினுடையவும் பிரதிக்கை தன்னால் முன்னடித் தவறினாலும் பிறகாவது நிறைவேற்றேறான்று கடவுளை ஸ்துதித்துப் புகழ்ந்தாள். சகுந்தலா வும் அவள் புருஷனும் சிறிய வயதுடைய தாரா வின் அன்பிற்காகப் புகழ்ந்து வியந்தார்கள். பிறகு சிநேகிதிகள் மூவரும் தாராவின் வீட்டில் மூன்று வாரம் வசித்துவிட்டு ராதா தன் சொந்த ஊருக்கும் சகுந்தலா மேல்படிப்புப்படிப்பதற்கு சென்னைக்கும் புறப்பட்டுப் போனார்கள். சுதர் சனனும் தன் தங்கைக்கு மணம்செய்து கொடு த்துவிட்டதால் தானும் ஓர் உத்தமகுணமுள்ள பெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டான். சுலோசனாவாகிய அவளும் சகுந்தலாவுடன் சந்தோஷமாயிருந்தாள். பின்னிட்டு சகுந்தலா மெடிகல் காலேஜில் சேர்ந்து படித்துப் பரீட்சை களில் தவறாமல் முதன்மையில் தேறினாள். சுதர்சனன் பணக்காரனுடையால் தன் சகோதரிக்கு முப்பதினாயிரம் ரூபாய் சீதனம் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக்கொண்டும், தன் சொந்த ஊர்வந்து தாராவுடன் வசிக்கலா னாள். தனக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகையை அவள் மூலதனம் வைத்து ஓர் தர்மவைத்தியசாலை ஏற்படுத்தலானாள். அவ ளிடம் ஜனங்கள் ஏராளமாய் வரத்தொடங்கினா் கள். வியாதிபஸ்தர்களை அவள் மிகவும் பரி வுடனும் அன்புடனும் கவனித்து வந்தாள்.

அவள் புருஷன் பெரிய செல்வவந்தன் என்று முன்னமே தாரா சொல்லியிருப்பதால் பணம் வாங்கி வைத்தியம் செய்யவேண்டா மென்று சகுந்தலாவுக்கு அவர் உத்தரவிட்டிருப்பதால் அவள் தர்மகைங்கரியமே செய்துவந்தாள். ஆகையால் அவளிடம் ஏராளமாய் ஜனங்கள் வரக்காரணமாயிற்று. வீட்டுக்கவலை சகுந்த லாவுக்குக் கிடையாது. அதைச் சார்ந்ததெல் லாம் தாராவினுடையது. தவிர அவள் சகுந்த லாவுக்கும் வைத்திய விஷயங்களில் தன்னால் கூடிய உதவி செய்வாள். அவர்களைப் பற்றிய கவலை அவருக்கு ஒன்றுமே கிடையாது. சகுந்தலாவைப் பாராட்டாதவரில்லை. தாரா வின் அன்பிற்காக அவளைப் புகழாதவரில்லை. இதற்கிடையில் அவர்கள், புஷ்ப மணமும் போலும், நகமும் சதையும் போலும், மணியும் ஓசையும் போலும் கூடிமனமகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். ராதாவைத் தாரா நினைபாத நேரமில்லை. அவளைப்பற்றிச் சகுந்தலாவிடம் அடிக்கடி புகழ்ந்து பேசுவாள். நம் மூவர் சந்தோஷத்திற்கும் அவளே காரணவாதி என்று சொல்லி அகமழ்ந்திருந்தாள். சகலரும் சுக மாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஆகையால் அன்பு எதையும் வெல்லும். பயத் தைப் போக்கும், துன்பத்தை நீக்கும். துய ரத்தை அகற்றும், பாபத்தை நெருக்கவிடா மற் செய்யும். மனமகிழ்ச்சியை அளிக்கும், ஜயத்தைக் கொடுக்கும், தைரியத்தை உண்டாக்கும், முயற்சிக்குத் துணை நிற்கும். இன்னும் விவரிக்கின் பெருகுமென அஞ்சி இத்துடன் நிறுத்துகின்றோம். சிந்தாமணியைப் படிப்பவர் கள் தாரா, ராதா, சகுந்தலா இவர்கள் மூவரில் யாருடைய அன்பு உயர்ந்ததென்று தெரிந்து கொள்ளக் கடவர்கள்! அன்பே பிரதானம்!

சுபம்!

“நான்.”

(கோபிசெட்டிபாளையம் ஸ்ரீமான் அ. பா. சுப்பிரமணியன்.)

தலைவன் துதி.

தன்னையுந் தனதாதாரத் தலைவன் றையுங் காணத் தவமது செய்யவருளாய் பின்னையத் தலைவன் ருனாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்த்துப் பிறவாழி காணவருளாய் தன்னை மறந்தவனைத் தவமது செய்யச் சொல்லித் தன்னைக் காணும்படி யருளாய் முன்னைப் பின்னையற்று நின்று முான் சிறிதுமின்றி முற்பட்ட தலைவா! அருளாய்!

“நீ யார்?” எனில் “நான் இராமன் மகன் கிருஷ்ணன்” என்கின்றார்கள் முடர்கள்! அவர்கள் அந்த “நான்” என்பது இத்தூல மன்று, இத்தூலத்திற் கன்னியமானதோர் வஸ்து என்பதை உணருகின்றதில்லை. ஆழ்ந்து யோசிக்குமிடத்து “நான்” என்பது இத்தூல தேகமன்றென்று சாதாரண அறிவாளர்களுக் கும் அங்கையில் நெல்லிபோல் விளங்குமே!

பள்ளியில் உபாத்தியாயர் போதித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். இராமன் அவர் போத னைகளைக் கருத்தாய்க் கேட்டு வருபவனே போல் உபாத்தியாயரையே நோக்கிக்கொண் டிருக்கிறான். குருவும் அவ்வாறே அவனை நம் புகிறார். சிறிது நோத்திற்றுப் பிறகு அவர் இராமனை ஏதோ வினாவுகிறார். இராமன் இருக் கைவிட்டு எழுந்தானில்லை. அவனது கண்கள் திறந்தபடியே நிலையில் நிற்கின்றன. உபாத்தியா யரும் அருகில் வந்து உறக்க வினாவினார். இரா மன் எழுந்தபாடில்லை. அருகிலிருந்த பையன் இராமனைத் தனது நகத்தாற்றீண்டியதே அவனுடலில் உணர்வெய்த, நடந்தவற்றை ஒரு வாறு ஊகித்துணர்ந்து எழுந்து நின்று மோன முற்றான். உபாத்தியாயரும் “என்ன வினா அளிக்கின்றை?” என உசாவ அவன் “என்ன வினாவீர்?” என்கிறான்.

அவனுடைய அந்த “நான்” குருவின் போதனையில் நிலைக்கவில்லை. அந்த “நான்”

மிட்டாய்க் கடையிலோ அன்றி வீட்டிலோ நிலைத்தது! அந்த “நான்” இல்லாததால் அவ னுடல் இயங்கவில்லை. திறந்த கண்கள் போலிக் கண்களாயின! செவிகளும் கேட்டில! இராமனும் பிறகு “நாம் அக்காலத்தில் சுவா சித்தோமோ?” என்று ஐயமுறுகிறான். நண் பர்களே! இத்தகைய சாக்கிரத்திலும் நாம் ஆழ்ந்த யோசனை செய்யுங் காலங்களில் “நான்” என்பது இந்த உடலன்று; இத் தகைய உடலுக் கன்னியமானதோர் பொருள். அந்த “நான்” இன்றி இந்த உடல் இயங்குகிற தில்லை. அந்த “நானே” இந்த அழியத்தக்க உடலில் புதுந்து மாவருவொன்றுள் புதுந்து அதை ஓர் மனிதன் ஆட்டுவதேபோல் இதை ஆட்டுகின்றது என்பது மத்தாப்பு வெளிச்சம் போல் விளங்குகிறதன்றோ? அந்த “நான்” தானே சாக்கிரத்திற் சகல விஷயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களின் மூலமாக அறிகின்றது; ஆழ்ந்த யோசனை காலங்களில் இந்த “நான்” இவ்வுடலை மறக்கிறது. அருகில் கிடப்பவற்றை இந்த “நான்” காண்கிறதில்லை. அருகில் யாராவது தன்னைக் கூப்பிட்டாலும் அச்சமயம் இந்த “நான்” அதை உணர்கிறதில்லை. அச்சமயம் துர்க்கந்தத்தைச் சுவாசித்தாலும் அதை இந்த “நான்” உணர்கிறதில்லை. தன் உடலில் உண்டாயிருக்கும் புண்ணின் வலியையும் இந்த “நான்” அப்பொழுது உணருகின்றதில்லை; சாப்பாட்டுச் சமயங்களில் ஆழ்ந்த யோசனை

கள் உண்டாயின் அரைச்சாப்பாட்டில் எழுந்து போவதை நாம் காண்கிறோம்.

சொப்பனம் காணும் காலங்களிலும் இந்த “நான்” உடலை மறந்துபோகிறது. அப்பொழுது இவ்வுடலினருகே ஒரு சர்ப்பம் சென்றும் அதை இந்த “நான்” உணருகிறதில்லை. அந்தக் கணவில் நிகழும் விஷயங்களை இந்த “நான்” அறிகிறது. கணவிலும் தேக சம்பந்தம் தோன்றாமலே “நான்” என்ற ஒரு பொருளிருக்கிறதன்றோ? கணவு காணும் சமயங்களில் நமக்கு “நான்” என்பது இவ்வுடல் என்பது தோன்றுகிறதில்லை. தேகத்திற்கு நானியமானதொன்று என்றே நாமுணர்கிறோம். “அது சரி! சுழுத்தி யவத்தை காலங்களில் “நான்” என்னும் வஸ்துவே காணப்படுகின்றதில்லையே? அப்பொழுது இந்த “நான்” எங்கு போயிற்று?” என்று உசாவுகின்றார் ஒருவர். சரிதான்! “ஒன்றுமே தெரியாமல் ஒரு கணவுமின்றிச் சுகமாய்த் தூங்கினேன்” என்று கூறி அந்த சுழுத்தியின் சுகத்தை அக் காலத்தில் அறிந்தவர் யார்? சுழுத்தியில் “நான்” இன்றேல் தான் சுழுத்தி அவத்தையில் இருந்ததாக அது எப்படி அறிந்தது? இதனால் இந்த “நான்” சுழுத்தி அவத்தையிலும் இருக்கிறதென்பது விளங்குகின்றதன்றோ? இதுபற்றிதானே ஸ்ரீமத் தாண்டவராய சுவாமிகளும் தமது கைவல்ய நவநீதம் என்ற நூலில்,

“தேகமல்லாமல் வேறே தேகியார்
காணேன் என்றாய்

மோகமாங் கணவில் வந்து முனைத்தவ
னெவனீ சொல்வாய்

சோகமாங் கணவு தோன்றாச் சுழுத்தி
கண்டவனார் சொல்வாய்

ஆகநீ மனதிலெண்ணு மறிவுதா
னேது சொல்வாய்?”

என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய “நான்” என்பதற்குத் தேகி என்ற பெயர்—இந்த “நான்” தேகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாற்றான் உண்டாயிற்று. இத்தகைய “நான்” என்பதே ஆன்மாவாகும்.

ஒரு சமயத்திலே ஒரு சாது தமது சிஷ்யனுக்கு “நான் யார்” என்பதைப்பற்றியுள்ள ஞானத்தை யுபதேசிக்கக் கருதி அவனை யொரு பெரிய அழகிய தோட்டத்திலே விட்டுச் சென்று சின்னங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்து அவனை நோக்கி “புத்திரா! உனக்கேதேனுர் தேவையா?” என்று கேட்டார். சிஷ்யன் “ஆம்” என்று கூறவே அவர் அவனிடத்திலே கல்யாணி என்ற பெயருடைய ஒரு ஸ்திரீயை விட்டு விட்டு மச்ச மாம்சாதிகளைத் தாராளமாக உண்ணும்படி போதித்துச் சென்றார். பின்னர் நெடுநாட்கள் கழித்து அவர் மறுபடியும் வந்து முன் கேட்ட கேள்வியையே அவனிடம் கேட்டார். அந்தத் தடவை சிஷ்யன் “அநேக வந்தனம்! எனக்கொன்றுத் தேவையில்லை” என்றான். அப்பொழுது அச் சாது அவனையும் அந்த ஸ்திரீயையும் தம்மிடம் கூப்பிட்டு, கல்யாணியினது கைகளை அவனுக்குக் காட்டி, “இவை என்ன? இவற்றின் விவரத்தை உன்னால் சொல்லக்கூடுமா?” என்று சிஷ்யனைக் கேட்க அவன் “கல்யாணியினுடைய கைகள்” என்றான். அப்படியே அவர் கல்யாணியினுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு போனார். சிஷ்யன் ஒவ்வொன்றையுஞ் சொல்லிக்கொண்டே போனான். அப்போது சிஷ்யனுக்கு உடனே ஒரு கருத்துண்டாயிற்று. அதாவது “நான் கல்யாணியினுடைய காத, கல்யாணியினுடைய முக்கு என்று எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியாயின் இந்தக் கல்யாணி எங்கே?” என்பதே. இவ்வாறாகவே பிரமித்துப் போய் அவன் தனது குருவை

நோக்கி “இந்தக் கண்கள் காதகளுக்குச் சொந்தக்காரியான கல்யாணி என்பவள் யார்?” என்று ஒரு கேள்விகேட்டான். சாது— “இந்தக் கல்யாணி என்பது யார் என்பதை நீ அறிய விரும்பினால் என்னுடன் வா, நான் உனக்கு உபதேசிக்கின்றேன்” என்று கூறிக் கடைசியாக அவனுக்கு ஆன்ம ரகஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

(ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்)

நேயர்களே! இவ்வழகிய கதையால் “நான்” என்பது இந்த தேகமன்று, இதற்கன்னியமானதோர் வஸ்து என்பது விளங்குகிறதல்லவா?

பிறந்தன இறக்கும், இறந்த பிறக்கும்;
தோன்றின மறையும், மறைந்தன தோன்றும்;

* * * *

பிறந்தன பிறந்தன பிறவிகடோறும்

கொன்றனை யனைத்தும்,

அனைத்தும் நினைக் கொன்றன;

தின்றனை யனைத்தும்,

அனைத்தும் நினைத் தின்றன;

பெற்றனை யனைத்தும்,

அனைத்தும் நினைப் பெற்றன;

ஒம்பினை யனைத்தும்,

அனைத்தும் நினை யோம்பின;

செல்வத்துக் களித்தனை, தரித்திரத் தழுந்தனை;
சுவர்க்கத் திருந்தனை, நாகிற் கிடந்தனை;
இன்பமுந் துன்பமு மிருநிலத் தருந்தனை.

(பட்டினத்தடிகள்)

நானும் நீயும் இந்த இராஜாக்களும் ஒரு காலத்திலுமில்லாது இருந்ததில்லை—இல்லாதிருக்கப்போவதுமில்லை—தேகமழிந்த பிற்பாடும் நானழிவதில்லை—நாமாதம் ஸ்வரூபத்தால் நித்தியர்களே!

தேகிக்கு பால்பழம், யௌவனமும், கிழட்டுத்தனமும் எப்படியோ அப்படியே இந்த தேகம் போய் மற்றொன்று வருவதும்.

நித்தியனாயும், நாசமற்றவனாயும், பிரத்தியட்சம், அனுமானம், உபமானம், சத்தம், அருத் தாபத்தி, அனுபலப்தி ஆகிய ஆறு பிரமாணங்களாலறியமுடியாதவனாயுமுள்ள தேகியினிவ்வுடல்கண் முடிவுள்ளவைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

எவன் ஆன்மா கொல்லுவதாகவும் கொல்லப்படுகிறதாகவும் அறிகிறானோ அவன் உண்மையை யறியாதான். ஆன்மா கொல்லுவது மின்று, கொல்லப்படுவதுமின்று. ஆன்மா பிறப்பற்றவன்—அழிவற்றவன்—நித்தியன்—முன்னோன்—ஆதலா விவ்வுடல்கள் கொல்லப்படினும் ஆன்மா கொல்லப்படுவதில்லை. ஆன்மா பிறக்கிறதும் இல்லை—இறக்கிறதும் இல்லை—உண்டாய் மறுபடியும் இறக்கிறவனாக இல்லை.

மனிதனெவ்வாறு பழைய துணிகளைவிட்டுப் புதுத் துணிகளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறானோ அஃதேபோல் ஆன்மாவும் பழைய உடல்களை விட்டுவிட்டுப் புதிய உடல்களை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான்.

ஆயுதம் ஆன்மாவை வெட்டுகிறதன்று—நெருப்பெரிப்பதன்று—சலம் நனைப்பதன்று—காற்றலர்த்துவதன்று. இவனை வெட்ட, எரிக்க, நனைக்க, உலர்த்த முடியாது. ஆதலின் இவன் நித்தியன், எங்குமுள்ள, ஸ்திரமானவன், சலனமற்றவன், என்றுமுள்ளவன்.

(ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை—இரண்டாமத்தியாயம்)

இவைகளால் இந்த “நான்” நித்தியமானதென்று விளங்கும்.

“பரிவதெப்படி யென்றக்காற்
பிணமாகு முடனானென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்,
ஐம்பூத விகறமன்றோ

வெறியதோர் துறுத்தி மூக்கின்
விடுவது போலுன் மூக்கால்
எறிபிராணனு நீயல்லீ;
இராசத குணவிகாரம்.

“காணமா மனதுபுத்தி
கருத்தாவா மவையான் மாவோ
தாமுளவிரண்டு கோசம்.
சத்துவகுண விகாரம்
வரமறு துயிலானந்த மயனைபு
நானென்னுதே!
விரவிய தவமஞ்ஞான
விருத்தியின் விகாரமாமே!!

(கைவல்யம்)

கீழ்கண்டபடி இது பற்றிக் கைவல்ய நவரீத
வசனத்தில் (ஆரணி குப்புசாமி முதலியார்
பதிப்பு) வெகு அழகாகக் காணப்படுகிறது:—

“இத்தூல தேகம் பஞ்சிகுருத பஞ்சமகா
பூதங்களினின்று உண்டானது. இது அழிந்த
போகத்தக்கது. ஆனபடியால் அனித்தியம்,
மேலும் சடம், தன்னை யறியாதது; ஆன்மா
வால் அறியப்படுவது; துக்கத்திற்கு இடமா
னது; ஆகையால் இது அதுர்தசடனக்க
மானது. ஆன்மா (நான்) நித்தியமானது; சித்
தப்பிரகாச முடையது; துக்கமற்றது; இந்த
ஸ்தூலதேகமழிந்தாலும் “நான்” என்கிற ஆத்
மா அழிவதில்லை. ஒருவனிறந்தான் என்றால்
தேகத்தைவிட்டு நீங்கினான் என்பதையே
பொருளாகக் கொள்ளுகிறோம். இறந்தவ
னுடைய தேகத்தைப் பார்த்தமூலவாரும்
“அப்பா! எங்களைவிட்டுப் போய்விட்டாயே!”
என்றழுவது அனுபவம்! இத்தேகம் அழிந்தா
லும் நாம் அழிவதில்லை; எவ்வாறெனின் சென்ற
ஜன்மத்தில் தேகத் தோடிருந்து செய்த கருமங்
களின் காரணத்தினாலேயே அத்தேகத்தை
விட்டு மரித்தபின் இஜ்ஜன்ம மெடுத்தோம்.
இனி இத்தையும் விட்டுப்போய் இப்போது செய்

யுங் கருமங்களை அனுபவிக்க இன்னொரு ஜன்ம
மெடுப்போம். இவ்வாறு எண்ணிலவாய் நாம்
விட்டுப்போகும் தேகங்கள் ஒவ்வொன்றும்
அழிந்து கொண்டே போக நாம் இருந்து
கொண்டே இருக்கிறோம். மேலும் ‘என் தேகம்’
என்று நாம் கூறுவதால் தேகம் வேறு நாம்
வேறு என்றும் என் வீடு என்பதில் வீடு நமக்
குச் சொந்தமான ஒரு பொருளாக விருப்பது
போல் தேகமும் நாம் சொந்தமாகக் கருது
மோர் பொருளென்று தெரிகிறது. உண்மை
யில் நாமதை விட்டுப்போய் விட்டபிறகு தீயோ,
நாயோ, கழுகோ தங்களுக்குச் சொந்தமாக்
கிக் கொள்ளுகின்றன. கடத்தைக் காண்பவன்
கடமாகாது கடத்திற்கு அன்னியமான ஒரு
வஸ்து ஆவதுபோல் தேகத்தைக் காணும் நாம்
தேகமல்ல, நாம் ஆன்மா; இதைப்பற்றிய
வாசாஞானமான உணர்ச்சி ஏறக்குறைய
யாவர்க்குமே உண்டெனலாம். ஆனாலுபவ
மாய்த் தேகத்தை நீங்கிநிற்கும் நிலையை அடை
யச் சூட்சும அறிவுவேண்டும். பஞ்சகோசங்
களிலித்தூல தேகம் அன்னமய கோசமானதால்
இது நாமல்லவென்றறிந்து இதைவிட்டு நீங்கி
நின்றால் அன்னமயகோசம் ஒழிந்ததாகும்.

“மற்றைய நான்கு கோசங்களில் பிராணமய
கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய
கோசம் இந்த மூன்றும் ஆன்மா அவ்வப்போது
அந்தக்காணங்கள், பிராணவாயு இவற்றில்
சிலவற்றோடு கூடி நிற்கும் நிலைமைகளாகும்.

“இவற்றில் மனமாதி அந்தக்காணங்கள் தன்
மாத்திரை பூதங்களின் சத்துவாம்ச சமஷ்டியில்
உற்பத்தியானவை. இவைகளும் ஒரு அவஸ்தை
யில் இருந்து ஒரு அவஸ்தையில் இவ்வாறு
போவதால் அநித்தியமே. இவை தம்மைத்
தாமறிபா. இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் தன்
தொழிலைமட்டும் செய்யுமேயன்றிப் பிறி
தொன்றின் தொழிலைச் செய்யாது. ஒன்றை

பொன்று மறிபா. அறிவின் பிரகாச மின்றித்
தாமே விளங்கா. இவற்றால் இவை சடமே.
சதா பலவித துக்கத்தை அளித்துக்கொண்
டிருப்பவைகளே. இவை யான்மாவா லறியப்
படுகின்றன—அடக்கவும் படுகின்றன. ஆன்
மாவா லறியப்படும் எதுவும் ஆன்மாவாகாது.
ஆகையால் நம்மால் காணப்பட்டவை, அறியப்
பட்டவை யெல்லாம் நாம் அல்லவென்றே தள்
ளத்தக்கவைகளாகும்.

“கண்டன வல்லவென்றே
கழித்திடுமிறுதி கண்ணே
கொண்டது பாமானந்தக்
கோதிலா முத்தியத்தால் * * ”

“உள்ளது மில்லது மாகி—மூன்
னுணர்வது வாயுன்னுளங் கண்டதெல்லாம்
தள்ளெனச் சொல்லியெண்ணையன்—என்னைத்
தானுக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப் பார்
தோழி—சங்கர்!

பாராதி பூதம் நீயல்லீ—உன்னிப்
பாரிந்திரியங் காண நீயல்லீ
யாராயறிவு நீ என்றான்—ஐயன்
அன்பகயுரைத்த சொல்லானந்தத் தோழி—
சங்கர்!”
(தாயுமானவர்)

“இந்த அந்தக்காணம் நம்மால் நீக்கப்பட
வேண்டியவற்றில் ஒன்றாகும்.

“அந்தகாண மறிந்து துறப்பார்க்குப்
பந்த மிறந்ததென்றுந் தீபற
பாழ்வெளி யுள்ளதென்றுந் தீபற
(திருவுந்தியார்)

மேலுமவை என் மனம்—என் புத்தி—என்
சித்தம் என்று ஆன்மாவா லன்னியமாக விவரிக்
கப்படுவதாலேயே இவை ஆன்மாவாகாவென
நன்கறியலாம்.

இந்த அந்தக்காணங்களில் அடங்கியுள்ள
பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமய கோசங்
கள் போக (அதாவது சூட்சும தேகம் போக)
ஆனந்தமய கோசமொன்றே எஞ்சியிருக்கிறது.
ஆனந்தமய கோசமென்பது காரணசரீரமே
யாகும். அனுபவத்தில் இது நித்திரையாகும்.
நித்திரையில் கருவிகாணங்களெல்லாம் செயலற்
றொடுக்கிவிட ஆன்மா அவித்தையாகிய அந்த
காரத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கிறது. இந்த அவித்
தை மூலப் பிருகிருதியின் இரஜோ குணக்கற்
பண்பாலுண்டானது. இது நாமல்ல. ஸ்தூல
சூட்சும தேகங்களோடு ஆன்மா சம்பந்தப்பட்டு
சாக்கிர ஸ்வப்ன அவஸ்தைகளை அனுபவிப்பது
போல் இக்காரணதேகத்தோடும் சம்மந்தப்
பட்டு சுஷுப்தியவஸ்தையை அனுபவிக்கிறது.

ஆகையால் ஸ்தூல சூட்சும தேகங்களைப்
போல் காரணதேகமும் நாமல்ல. அது ஆன்
மாவினு லறியப்படுவதே. ஆன்மா அதையும்
எதிரிட்டறிந்து நீக்கித் தன்னை யறியும் சக்தி
யுடையது. அறியாமையாகிய அஞ்ஞானமே
அவித்தை. இது ஆன்மாவாகாது.

“வந்தெனுடல் பொருளா.....
ஐந்து புலனைம் பூதங்காணமாதி
யடுத்தகுண மத்தணையு மல்லையல்லீ
இந்தவுடலறி வறியாமையு நீயல்லீ * * * *
* * * * *
(தாயுமானவர்)

“மூலவுடனீயல்ல வென்று போனால்
முண்மேவு மறிவறியாமை கடானேது
மூலவுடனீ யல்லவென்று போனால்
முண்பிரிய மோத பிரமோத மேது
மூலவுடனீயல்லவென்று போனால்
முண்முடசட குனியந்தாமேது
மூலவுடனீயல்ல வென்றுபோனால்
முணாதிக்குயர் சாஷி நீயாங்கானே”
(பாமானந்ததீபம்)

(மூலவுடல் = காரணசரீரம்)

“இன்னும் பிராணவாயுவும் நாமல்லவென்றே யுணர்வேண்டும். யோகம், மூர்ச்சை முதலிய சமயங்களில் பிராணவாயு இயங்காதிருந்தும் நாமிருந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஓர் வித ஆமை போல் மாதக்கணக்காக மண்ணில் உசுவாச நிச வாசமின்றிப் புதைபுண்டுகிடக்கிறது. மேலு மிப் பிராணவாயு ஐடம், தன்னையுமறியாது, வே ரென்றையு மறியாது. நாம் வலநாசியில் ஓடு கிறோமோ இடநாசியில் ஓடுகிறோமோ என் பதை யுணராது. நித்திரையில் தனக்கருகிலுள்ள மூக்கணியை ஒருவர் கவர்ந்து சென்றாலும் இது அறியாது. ‘என் பிராணன்’ என்று ஆன்மா இதை வேறு பிரித்தறிகிறது. இதை இயைக்கி வைக்கவும் அடக்கிவைக்கவும் ஆன் மாவிற்குச் சக்தியுண்டு. இப்பிராணன் சூட்சும பூதங்களின் இராஜோருணசமஷ்டியில் உற்பத்தி யானது. இவற்றால் இந்தப் பிராணனும் நாமல்ல வென்றறிய வேண்டும்.

மேற்கூறிய காரணங்களால் தேகம்—காணங் கள்—பிராணன்—அவஸ்தை முதலிய இந்தத் தத்துவக் கூட்டங் களைத்து மடங்கிய பஞ்ச கோசங்கள் ஆன்மாவாகிய நாமல்லவென்றும், இந்தப் பஞ்ச கோசங்களையும் வேறு பிரித்தறியும் ஆன்மாவாகிய சிவசாட்சியே நாம் என் றறிய வேண்டும்.

“கோசமென்றும் ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரித்து வேறாய்க் குறித்தறியலன்னிய மாயிருக்கையாலே கோசமென்று மொவ்வொன்றாய்ப் பிரித்து வேறாய்க் குறித்தறியல் விசேஷமென்ற தாகும் கோசமென்று மொவ்வொன்றாய்ப் பிரித்து வேறாய்க் குறித்தறியல் நீ அறிவாயது நீயல்ல கோசமென்று மொவ்வொன்றாய்ப் பிரித்து வேறாய்க் குறித்தறிய முயர் சாக்ஷி நீ யாக்ஷணை.”

(பரமான்ந்த தீபம்)

“பஞ்சகோசத்தைப் பகுத்தறிந்தோருக்கு நெஞ்சமிறந்த தென் றுந் தீபற நிட்டையதாகு மென்றுந் தீபற”

(திருவுந்தியார்)

“பஞ்சகோசமும் விட்டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே விஞ்சியதது வல்லாமல் வேரென்றுந் தெரியக்கானேன் அஞ் சனவிருளையோ நானக மெனவனுப விப்பேன் வஞ்சமில் குருவே என்ற மகன் மதிதெளியச் சொல்வார்.

முன்புகறசமன் புத்தி மோகத்தா வெண்ணி பெண்ணி ஒன்பது பேரைக் கண்ட ஒருவனா தனைக்காணாக பின்பவ விடையிற் கண்ட பெரியபாழுவனோ? பாராய்!! அன்புள்ள மகனே! காண்ப தடங்களுங் காண்பானியோ?

தூல சூட்சும வஞ்ஞானம் தோன்று முன்ற வத்தைதாமும் காலமோர் மூன்றஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோலங்கள் போலவே வந்து போன வெத்தனை பென்பேனான்? ஆலமர் கடவுளானை யவைக் கெல்லாஞ் சாட்சி நீயே!

(கைவல்யம்)

பஞ்ச கோசங்களைப் பிரித்தறிந்து இவை நாமல்லவென்று கழித்து மேலே எதிரிட்டு நோக்கின் குணியமான பாழே தரிசிக்கப்படும். இது கரிய நீலமென்று பெரியோர் வெளியிட் டுள்ளார். இதே காரண தேகம்! இதுவும் நாமல்லவென்றே தள்ளவேண்டும். இதையே புராணங்களில் “நமன்” எனக் கூறுகின்றனர். இதைக் கடக்கின் நமனை வென்றுவிடலாம். இதைக் கடப்பதற்கு ஈசுவரனது பூணை அருள் கட்டாயம் வேண்டும். நம்மால் காணப்படும்

பொருள் எதுவும் நாமல்ல. அதுபோல் நம்மா லறியப்படுமிப் பாழும் நாமல்லவென்றறிந்து இதை எதிரிட்டுக் களைந்தெறிந்து மேலே நோக்கின் ஆண்டுள்ள தலைவன் நம்மைத் தன் னுள் ளடக்கிக்கொள்வன். இங்கு ஒன்றை முன்னிலைப்படுத்தி எதிரிட்டுக் காணும்வரையில் தன்னைக் காண்பதில்லை.

“முன்னிலைச் சுட்டொழுதியெனப் பல்காலு நெஞ்சே நான் மொழிந்தேனே நின் றன்னிலையைக் காட்டாதே என்னையொன்றாக் சூட்டாதே சாணன் போந்த அந்நிலையே நிலை * * * * (தாயுமானவர்)

இந்த “நான்” மற்றைப் பொருள்களைப் போல் ஏதோ ஓர் உருவத்தை உடையதன்று. திரவ பதார்த்தமும் அன்று, ஒருவிதமான காற் றும் அன்று, பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றும் அன்று. இதை “இப்படியிருப்பது” என்று கூறும் தூல்களே கிடையா. வேதமே இதைக் கூறாமற் கூறுகிறது. தேகிய இந்த “நானி”ன் கூடச் சேர்ந்து சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் தத்து வங்களின் இலட்சணங்களைப்பற்றி விரிவாய்ச் சொல்லி, “இவையல்ல! இவையல்ல! இவை யாவும் போய் மீதி இருக்கும் பொருளே ஆன்மா! அதுவே நீ! அதுவே இந்த ‘நான்’ என்று வேதம் கூறாமற் கூறுகிறது.

“கிறகற் றியினன் பாலிற்படு நெய்போன் மறைய நின் றுளன் மாமணி சோதியான் உறவு கோனட்டு ணர்வுக் கயிற்றான் முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே!” (அப்பர்)

முதலில் உனது ஆத்மாவை யறிந்துகொள். பின்னர் அனாத்மாவையும் இரண்டிற்கும் எஜ மானனாய் உள்ள ஈசுவரையுமறிவாய். “நான்”

என்பதென்ன? எனது கையா? அன்றி காலா? ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார். “நான்” என்று ஒன்று இல்லவேயில்லை என்று அறி வாய். “நான்” என்பதைப் பகுத்துப் பார்த் தால் “நான்” என்று சொல்லத்தக்க உண்மை யான வஸ்து ஒன்றுமேயில்லையென்று நீ காண்பை! ஆராய்ச்சியின் முடிவு ஈசனேயாம். (ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்)

“நான்” சரீரமல்லன், நான் விராட் புருஷ னுடன் ஒன்றாய் இருக்கிறேன். அகண்டமான முக்கிய வஸ்துவுடன் ஒன்றாயிருக்கிறேன். “நான்” சரீரமாய் இல்லாததினாலேயே சரீரத் தின் ஆவச்யகங்களாகிற பசி, தாகம், ஜன்ன மாணம், விபாதி முதலியவற்கு உட்படாதவன். (ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்)

“அகம் பிரம்மாஸ்மி” நான் பிரம்மமாய் இருக்கிறேன். (பிரகதாரண்யோபநிஷத்)

“தத்வமஸி” நீ (ஆன்மா) அது (பிரம்மம்) ஆகின்றை. (சாந்தோக்கிய உபநிஷத்)

“அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம” இந்த ஆன்மா பிரம்மமே. (மாண்டூக்யோபநிஷத்)

“த்வமேவாஹம் நபேதோஸ்தி பூர்ணத்வாத் பரமாத்மந:”

நீயே நான்; நானே நீ; நாமிருவரும் ஆத்மா; நாம் இருவரும் ப்ரம்மம்; நம்மிருவருக்குள் பேதமே இல்லை.

(மண்டலப் பாஹ்மனோபநிஷத்)

“சிவத்தோமஸி” நீ சிவமாயிருக்கின்றாய்.

“நானே சிவன், சிவனை நானென்று நாடிவெறும் தாலாகி நின்ற நிலைதானன்றோ—வானாய்

பவசலதி நீந்திவரும் பண்புடைய மாணா!
சிவலோக மென்றே தெளி!"

(உபதேசமாலை—சிவயோகம்)

"சேவனத்தால் சேவனெனல்; சேவிறந்தா லிந்தச்
சீவனெயந்த சிவம்

அந்தச் சிவனம்மை யன்றியிலை யென்றோர்
லுந்துஞ் சிவயோகமோர்."

(சித்தார்த்த தரிசனம்—பாசவிமோசனவியல்)

"சிவன் வேறு; சேவன் வேறென் றிரண்டாய்ச் செப்பு
மவன் சிவனை யென்று மறிபாதான்—றவமில்லா
வுன்னத்தார்க் கெய்துமோ? ஊர்க்குருவியாகாச
மெள்ளப் பறந்தறியுமே!"

(சுந்தனெவென்பா—தக்ஷிண மூர்த்திதுதி)

"தன்னையுந் தனதாதாரத்

தலைவனையுந் கண்டானேல்

பின்னையத்தலைவனே தான்றனுய்ப்

பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்."

(கைவல்யம்—தாண்டவராய சுவாமிகள்)

இச்சமயத்தில் ஓர் உண்மையுணரக் கிடக்
கிறது. "நீ அதுவாகின்றாய்" எனில்—"நீ தேக
மல்லை—ஆன்மா. அந்த ஆன்மா பரமான்
மாவின் இனமே. அதாவது பரமான்மாவைப்
போன்று சத்துச் சித்த ஆனந்த இலட்சணங்
கள் பொருந்தியதே—அது போல் இது தாக்
கற்றிருக்கிறது—அதாவது பரமான்மா கடல்
எனில் ஆன்மா ஒரு துளி நீர்போல்— இரண்
டும் நீரே. பரமான்மா ஒரு மலை எனில்
ஆன்மா ஒரு சிறிய கல் போல்—இரண்டும்

கல்லே!—பரமான்மா ஒரு பெரிய தீவட்டி
எனில் ஆன்மா ஒரு சிறிய தீபத்தைப்போல்!—
இரண்டும் நெருப்பே! பரமான்மா வெங்கா
லொன்றென்னின் ஆன்மா நமது ஒரு சுவாசக்
காற்றைப் போன்றது!—இரண்டும் காற்றே!—
பரமான்மா மகாகாசமெனில் ஆன்மா கடாகா
சம்போல்!—இரண்டும் ஆகாசமே—அதாவது
துளி நீர் கடலுள் சேர்ந்தால் இருப்பிடம் தெரி
யாமலொன்றுபடுவதும் போலவும், கடமுடை
யின் கடாகாயம் மகா காயத்துடன் ஒன்றுவது
போலவும் நீ உன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
தத்துவங்களை எல்லாம் களைந்தெறிந்தால் உன்
னைக் காண்பாய்—பின்னர் உனதாதாரத்தலை
வனையுந் கண்டு நீயே தலைவனுள்ளடங்குவை!"
என்பதைக் கொள்ளாமல், "நீயே பிரம்மம்—
உன்னைத் தவிர வேறு பிரம்மமில்லை—நீயே
தலைவன்—உன்னிடத்திலிருந்தே மாயை உண்
டாயிற்று" என்று கொள்வது கூடாது.

"நீ அதுவாகின்றாய்" என்கிறதினாலேயே அது
வேறு நீ வேறு என்றுணரக் கிடக்கிறது.
"என்னைத் தானாகிக் கொண்ட சமர்த்தைப்
பார்" என்று நந்தம் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வரார்
தாயுமானவாருளியபடி "நீ உன்னைப் பிரித்தறி
யின் அது உன்னையுட் கொள்ளும்" என்றுண
ராமலே துவேஷ புத்திகொண்டு குற்றங் கூறு
வது ஞானுணர்வை மட்டும் அறிந்து அதனுண்
மையை ஆராயாதார் செய்கையேயாகும்.

ஓம் தத்ஸத்!

பிரஹ்மலாத விஜயம்.

முதல் அத்தியாயம்.

(ஸ்ரீமான் K. நடராஜய்யர்.)

(எல்லா உரிமைகளும் ஆசிரியருடையது.)

ஈமணீயமான தபோவனம்! சுற்றிலும் பல
விதமான பல விருட்சங்களும், காட்டு மாங்
களும், வான் அளாவி ஆகாயத்தின் முகட்
டைக் கிழித்துக்கொண்டு நிற்பனபோல்
பல்லாயிரம் கிளைகளை விரித்துக்கொண்டு
சூரிய கிரணங்களை உள்முழைய விடாமல்
மறைத்துக் குளிரந்த நிழலைத் தந்துகொண்
டிருக்கின்றன; வன தேவதைகள் காம வல்லிக்
கொடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு ஊஞ்சலாடிக்
கொண்டிருப்பதையும், பால்போன்ற தண்ணீ
ரால் நிறைந்திருக்கும் தாமரைப் பொய்கை
களில் அன்னபட்சிகள் கூட்டங் கூட்டமாய்
சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதையும், பசுவும்
புலியும் ஒரே துறையில் தண்ணீர் குடிப்பதை
யும், ரிஷிசுமாரர்கள் தர்ப்பை, சமித்து, புஷ்
பம்முதலானவைகளைச் சேகரம் செய்துகொண்
டிருப்பதையும், குழந்தைகள் காட்டுப் பன்றி
களின் கோரைப்பற்களைப் பிடித்திழுத்து விளை
யாடிக்கொண்டிருப்பதையும், மான்கள் பர்ண
சாலைகளைச் சுற்றிலும் கூட்டமாய்ச் சஞ்சரித்துக்
கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தவுடன் நாமும்
அங்கே வசிக்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொள்
நர்ப்படியான அந்த வனத்தின் அழகையும்
வருணிக்க நம்மால் சாத்தியமோ! மயில்கள்
தங்கள் தோகைகளை விரித்து ஆனந்தமாக
நர்த்தனம் செய்துகொண்டும், குயில்கள் தீவ்
வியமான கானங்களைப் பாடிக்கொண்டு மிருக்
கின்றன. தரையில் பசும்பூக்கள் நீண்டுவுளர்ந்து
பச்சை ரத்தினகம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருப்பது
போல் மெத்தென்றிருக்கிறது. பக்கத்திலுள்ள

மலையின் சிகரத்திலிருந்து 'ஹோ' என்ற சப்தத்
தடன் ஒரு பெரிய அருவி பூமியில் விழுந்து,
பல ஆறுகளாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.
மகரிஷிகளில் சிலர் மரவுரிகளை அலம்பிக் கொண்
டும், சிலர் பர்ணசாலைகள் கட்டிக்கொண்டும்,
சிலர் யோகாப்பிராசம் செய்துகொண்டும்,
சிலர் மந்திரசாதகம் செய்துகொண்டும், சிலர்
அத்தியயனம் சொல்லிக்கொண்டும், பலர்
வேதார்த்த விசாரம் செய்துகொண்டும் இருக்
கிறார்கள். வேதகோஷங்கள் வாளை எட்டுகின்
றன. கிளிகளும் சாரிகைகளும் கூட வஷட்
காங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன.
அந்த வனத்தில் எங்கும் சாந்தமே குடிக்கொண்
டிருக்கிறது. வைராக்கியம் என்பதை அங்கு
தான் காணலாம். ஜீவகாருண்யத்துக்குப்
பிறந்தவிடம் அதுதான். தயை அங்குதான்
வசிக்கிறது. நாம் அங்கு துழைந்தவுடனேயே
நம்மனதிலுள்ள காமம், குரோதம், லோபம்,
மோகம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு சத்
துருக்களும் நம்மை விட்டகன்று, பக்தி, தயை,
வைராக்கியம், ஜீவகாருண்யம் முதலானவைகள்
நம் மனதில் தாண்டவமாடும் என்பதில் ஐய
மில்லை. இப்போது வசந்த காலமாகையால்
குளிரந்த தென்றல் காற்று பலவிதமான புஷ்
பங்களின் வாசனையை வாரிக்கொண்டு மெல்
லென விசுகிறது. அஸ்தமிக்கும் சூரியனுடைய
செங்கிரணங்கள் உயர்ந்த மாங்களின் சிகரங்
களில் இன்னும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்
றன. பட்சிகள் தங்கள் கூடுகளை நோக்கி அதி
வேகமாக வந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தாமரை

EVERY HOUSE
SHOULD STOCK A BOTTLE OF
AMRUTANJAN
THE BEST PAIN BALM.
Price As. 10 a bottle.

கள் தங்கள் நாயகனின் பிரிவாற்றாது துக்கத் துடன் குவிந்துகொள்ளும் தருணம். சக்கிரவாக தம்பதிகள் தங்கள் பிரிவினைக்குரிய காலம் வந்துவிட்டதே என்று ஏங்குகின்ற சமயம். மகரிஷிகள் சந்தியாகால அனுஷ்டானங்களைச் செய்வதற்காகத் தாமரைப் பொய்கைகளை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். பகல் முழுவதும் வயிறா மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகளை நினைத்துக்கொண்டு, ஆச்ரமத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய சமயத்தில், பகவானை ஆராதிப்பதற்கும், அனுஷ்டானங்கள் செய்வதற்கும் ஏற்றசாயங்காலத்தில், மன்மதனால் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியாத அந்த ஆச்ரமத்தில், ஒரு ஸ்திரீமட்டும் காமவிகாரம் தலைக்கேறினவளாய்த் தன் பர்த்தாவைத் தன்னுடன் சகிக்குமாறு அழைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் காண நமக்கு மிகவும் ஆச்சரிய முண்டாகிறது. என்னே மன்மதனின் சாமர்த்தியம்! கேவலம் கரும்பை வில்லாகவும், புஷ்பங்களை பாணங்களாகவும் உடைய—சரீரமில்லாத—அனங்கனாகிய இவன், தென்றலாகிற தேர்மீதேறிக் கொண்டு, தன்னந்தனியனாய், முவுலகங்களையும் தன்னுடைய ஐந்து பாணங்களினாலேயே வெற்றி கொள்ளுகிற மகிமையை நாம் என்னென்றுரைப்பது! பகலென்றும், இரவென்றும், ஸ்திரீகளென்றும், புருஷர்களென்றும், ஆச்ரமமென்றும், பட்டணமென்றும் பாராமல் எப்பேர்பட்டவர்களையும் கலங்கச்செய்யும் இவன் திறமைதான் என்னே! இவன் ஒருவனில்லாவிடில் உலகில் ஸ்திரீபுருஷ வாழ்க்கையே இல்லாமல்போய், சந்தியாற்று உலகமே நசித்துவிடுமல்லவா! இவனில்லாவிடில் உலகம் ஏது? காதல் ஏது? உலகத்திலுள்ள இன்பம் தான் ஏது? கிரகஸ்தாசிரமம் எப்படி உண்டாகும்! புத்திரோத்பத்தியை எப்படிச் காணமுடியும்? இவையெல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணம் அவ

னல்லவா! அவனல்லவா! சிருங்கார ரசத்துக்கு அதிதேவதை! எப்படிப்பட்ட தபஸ்வியா யிருந்தாலும் அவனுக்கு லட்சியமில்லையே! கோமான தபஸ்செய்து க்ஷத்திரிய ஜாதியிலிருந்து பிராம்மணரான—கோபத்துக்கே இருப்பிடமான—விசுவாமித்திர மகரிஷியையும் கலங்கச் செய்தவனல்லவா அவன்! அப்பேர்பட்ட மன்மதன் கேவலம் இந்த அபலையைக் கலங்கச் செய்ததில் என்ன ஆச்சரிய மிருக்கிறது? மன்மத விகாரத்தைத் தாங்கமாட்டாதவளாய் அந்த ஸ்திரீ தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து “பிராண நாதா! மன்மதன் என்னைப் படுத்தும் துன்பம் சொல்லத் தாமன்று. கேவலம் அபலையென்றும் பாராமல் இந்தப் பாபி என்னை வதைக்கிறான். தென்றல் காற்றுகிற புலியானது கோபத்துடன் சீறி என்னைப் பயமுறுத்துகிறது. குயில்களின் குரலோசை என்னுயிரைக் கொள்ளை கொள்ளுகிறது. இனி என்னால் ஒரு க்ஷணமும் தாமதிக்க முடியாது. இந்தத் தாபம் தணியச் செய்யும்” என்று சொல்லிக் கூந்தல் அவிழ்ந்து விழவும், துகில் சோரவும், மார்க்கச்சு கிம்மவும், கை வளைகள் நழுவவுமான அலங்கோலத்தோடு எதிரில் நின்றாள். சாட்சாத் இலட்சுமிதேவியும் கண்டு மயங்கத்தக்க போழிகளை வாய்ந்த தன் அருமை மனைவியானவள் காமவிகாரம் தாங்க மாட்டாதவளாய்த் தவிப்பதைப்பார்த்த மகரிஷி புன்னகை புரிந்தார். “பெண்ணே! கிர்த்தியை அபேட்சிக்கும் புருஷன் மனைவியைத் தன்னுடைய அர்த்தாங்கியாகக்(அதாவது தன்னுடைய சரீரத்தில் பாதி யுள்ளவளாகக்) கருதவேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. என்னுடைய அருமைக் காதலியாயும், அர்த்தாங்கியாயும், என்னுடன் குடும்ப பாரத்தைச் சரிவா நிர்வகிக்கிறவளாயும், என்னுடைய கிருகத்துக்கே தேவதையாயும் விளங்கும் உன்னிடம் எனக்கு ஆசையுண்டு. ஆயினும் இப்பொழுது சந்தியாகாலமாகையால் ஒரு முகூர்த்தம்

பொறுத்துக்கொள். சந்தியாகாலம் மிகவும் கோரமானது. இந்த சமயத்தில் தான் பூதபதியான பரமசிவன் தன்னுடைய பூதகணங்களுடன் எங்கும் சஞ்சாரம் செய்கிறார். இந்த கோவேளையில் அவர்கள் தங்கள் அனுஷ்டானங்களைச் செய்து, வழிபடு கடவுளை வணங்குவது மட்டுமே செய்யத் தக்கது. கேள் விவாசத்துக்கு இது ஏற்ற சமயமல்ல. மேலும், இந்த சமயத்தில் ஸ்திரீ புருஷபோகத்தினால், ஸ்திரீயின் வயிற்றில் கருத் தரித் தமையானால், அந்த கருப்பத்திலிருக்கும் செவால் உலகத்துக்குப் பல கெடுதிகள் உண்டாகும் என்பது சாஸ்திரசித்தாந்தம். நானும் இப்போது என்னுடைய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்யப் போகிறேன்” என்று பரிவாகச் சொன்னார்.

“எங்கள் பிதாவானவர் எங்களை அழைத்து, ‘உங்களுக்கிடமான புருஷனுக்கே உங்களை விவாகம் செய்துவைக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். ஆதலால் உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒளியாமல் சொல்லுங்கள்’ என்று கேட்டார். அப்பொழுது நானும், இப்பொழுது என்னுடைய சக்களத்திகளாகிப் என் சகோதரிகள் பன்னிருவரும், தங்களுடைய கணவராக வரித்தோம். அதன் பிறகுதான் எங்களைத் தங்களுக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தார். மன்மதனும் நாணத் தங்களுடைய போழுகையும் குணங்களையும் பால்யபருவம் முதல் நான் கேட்டுத் தங்களுடைய மனஞானாக அடையவேண்டுமென்று எவ்வளவோ பாடுபட்டேன். தங்களுக்கு என்மீது அன்பில்லை. என் சக்களத்திகளெல்லாம் பிள்ளை குட்டிகளுடனும், சகல செளபாக்கியங்களுடனும் சந்தோஷமாயிருக்க, நான் மாத்திரம் என் குழந்தைகளை இழந்து தவிக்கிறேன். என் சக்களத்திகளுடன் கேள் விவாசமாயிருக்கும் தங்களுக்கு என்னைக் கண்டால் மட்டும் பிடிக்கவில்லை. தங்களுக்கு என்னிடம் நினைபவளாவது அபிமான மிருந்தால்

என் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்யமாட்டீர்களா? தாங்கள் தாமதித்தால் என்னுயிர் போவது நிச்சயம்” என்றாள்.

காசியப்பிரஜாபதி, பிறும்மதேவரின் புத்திரர். உலகத்தைச் சிருஷ்டி செய்யும் தொழிலில் தன் பிதாவுக்கு ஒத்தாசையா யிருப்பவர். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர். மகாதபஸ்வி. பதினாயிரம் மகரிஷிகளுக்குத்தலைவராய் விளங்கி குலபதி என்று பட்டம் பெற்றவர். தகூதப் பிராஜாபதியின் குமாரத்திகளான அதிதி திதி முதலான பதினமூன்று பேர்களை விவாகம் செய்துகொண்டு கிரகஸ்தாசிரமத்தில் இருந்து வருகிறார். அவர் மனைவிமார் பதினமூவரும், ரதிதேவியும் நாணத்தக்க அழகுடையவர்கள். உத்தம குலத்திற் பிறந்தவர்கள். சகல கலைகளிலும் வல்லவர்கள். அவர்களுள் மூத்தவளான அதிதி என்பவள் மற்றெல்லோரையும் விட அழகிலும், கல்வியும், குணத்திலும் மிகுந்தவள். அவளுடைய அழகை வருணிக்க அதிசேஷனாகும் முடியாது. பெண்களைப் பார்த்துப் பெண்களே ஆசைப்படுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அவளைப் பார்த்த பெண்களெல்லோரும் அவள் மேல் காதல்கொண்டு ஏங்கித் தவித்து மனமுருகும்படியான அவ்வளவு சுந்தரான்கி. குணத்திலோ நிகரற்றவள். பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிருதையாய் விளங்குபவள். அவளுக்குத் தன் பதியே தெய்வம். அவருடைய வாக்கே வேதம். அவரிடத்தில் தான் கொண்டுள்ள அன்பே பக்தி. அவருக்கு சிஸ்ருஷைசெய்வதே பூஜை. உலகம் போற்றும் இவளுடைய உத்தம குணங்களெல்லாம் திதி என்பவளுக்கு மட்டும் இவளிடத்தில் மிகுந்த பொருமையை உண்டாக்க வேறுவாயிருந்தது. திதியென்பவள் எப்பொழுதும் இவளிடம் விரோதப் பான்மை கொண்டவள். இவளைக் கண்டால் எப்போதும் சீறிவிழுவாள். தன் காலின் கீழ்வைத்து நசுக்கவிடலாமா என்று யோசிப்பாள். ஐயோ!

இந்தச் சிறுக்கி என் வாழ்வுக்குத் தடையாய் ஏற்பட்டாளே என்று கலங்குவாள். துவேஷம், பொறுமை, அருமை இவைகளே உருவாகக் கொண்டவள் திதி. பிறர் வாழ்வைக் கண்டு சகியாள். காசியப் பிரஜாபதிக்கு அத்தியி னிடத்தில் இந்திரன் முதலான தேவர்களும், திதியினிடத்தில் அரக்கர்களும் உண்டானார்கள். தேவர்கள் தங்கள் தாயாரான அத்திதேவியைப் போலவே, நல்ல குணவாண்களாயும், புத்தி சாலிகளாயும், சகல கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களாயும் இருந்தார்கள். புருஷோத்தமனுள் ஸ்ரீ மந்தாராயணனையே பஜித்து, அவருடைய சாண கமலத்தையே சதா தியானித்து, அவருடைய கிருபைக்குப் பாத்திரர்களாய் விளங்கினார்கள். அரக்கர்களோ, பிறருக்கு இம்சை செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்டவர்களாய், பரம அயோக்கியர்களாய், எல்லா துர்க்குணங்களும் நிறைந்தவர்களாய், தேவர்களிடத்தில் பால்பம் முதலே துவேஷம்கொண்டவர்களாய் இருந்தார்கள். தேவர்கள் சகல போகங்களுடனும்செளக்கியமாய் வாழ்ந்துவருவதைக் கண்டு மனம் சகிக்காதவர்களாய், அவர்களைக் கொன்று, அவர்களுடைய போகங்களைத் தாங்களே அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டார்கள். அதிகம் சொல்லுவானேன். தேவர்களுக்கும், அரக்கர்களுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். தர்மிஷ்டர்களான தேவர்களே வெற்றியடைந்தனர். எப்பொழுதும் தர்மமே ஜயிக்கும் என்பதற்குச் சிறிதேனும் ஐயமுண்டோ? அதர்மம்—அக்கிரமம்—ஆரம்பத்தில் ஜயத்தை அடைவது போலத் தோன்றினாலும், முடிவில் அது தன்னை ஆசாயித்தவனைக் கொடுத்துன்பத்திற்காளாக்கி, புத்திரபௌத்திரர்களுடன் அவனுடைய குலத்தையே நாசம்செய்து, மறுமையிலும் என்றும் மீளாத கொடுநாகில் அவனை வீழ்த்து மென்பது முக்காலும் உண்மை—சத்தியம். தான் எவ

ளுடைய வாழ்வைக் கண்டு பொறுமைப்படுகிறாளோ, எவளை சதா துவேஷிக்கிறாளோ அவளுடைய குமார்களால் தன் பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டதை யறிந்த திதி தேவியின் மனம் எப்படியிருக்கும் என்பதை வாசகர்களே ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன் இடிவிழுந்ததுபோலிருந்தது. ‘ஹோ’ என்று கதறினாள், அங்கலாய்த்தாள், தலை மயிரைப் பிடித்துக்கொண்டாள். ‘ஐயோ! என் கண்மணிகளே! உங்களை இந்த விதிக்குத்தானா சமந்து பெற்றேன்! என் வயிற்றில் நெருப்பைக் கொட்டிவிட்டுப் போய் விட்டீர்களே! இனி நான் என்ன செய்வேன்! நீங்கள் மாணமடையும்போது என்ன நினைத்துக்கொண்டீர்களோ? என்ன கஷ்டப்பட்டீர்களோ? அந்தப்பொபிகளைக் கொன்று, சீரும் சிறப்புமாக நீங்கள் வாழ்ந்து வருவதைக் கண்டுகளிக்க எண்ணினேனே! எனக்குத் தேறுதல் சொல்வார்கூட இல்லாமல் எல்லோரும் போய் விட்டீர்களே. நான் கதறுவது உங்கள் செவியில் கேழ்கவில்லையா? உங்கள் பிரியமான அன்னை மறந்தீர்களோ? இனி எனக்கு யார்கதி? ஐயோ! என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே!’ என்று பிரலாபித்து மூர்ச்சையானாள். சற்று நேரம் கழித்தபின் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, தன் குமார்கள் மாணமடைந்த துக்கம் தன்னை ஒருபுறம் வருத்த, தன் சக்களத்தி குமார்கள் சேஷமமாய் சகல பாக்கியங்களுடன் வாழ்ந்து வருவதையும், அவர்கள் ஜயசாலிகளாய் விளங்குவதையும் சகிக்க முடியாதவளாய்த் தத்தளித்தாள். அவள் மனத்தில் பொறுமை என்னும் தீ கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது. “ஆகா! என்ன வாழ்வு! அந்தச் சிறுக்கி தன் பிள்ளைகளின் ஜயத்தைக் கேட்டுக் கொண்டாட்டமாயிருக்க, நான் என் மக்களை இழந்து தவிக்கிறேனே! ஐயோ! பாழும் தெய்வமே! உனக்குக் கண்ணில்லையா? இதுதானா உன்

கிருபை! அவள் தலையில் இடிவிழாதா? இந்த உலகமெங்கும் தன் ஆக்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தும் மிருத்யுதேவதை அந்த வேசி மக்களை மட்டும் கொண்டுபோகமாட்டேனென்கிறதே! என்வயிறு எரிவதுபோல் அவள்வயிறு எரியாதா! மக்களைப் பறிகொடுத்த என்வயிற்றெரிச்சல் வினாதுமா? என்கண்ணீர் அந்தப் பாபிகளைச் சுற்றாது விடுமா? அந்தமாயக்கள்ளி தன் மக்களெல்லோரையும் இழந்து என்னைப் போல் பரிதவிப்பதை என்றைக்கு என்கண்ணால் பார்ப்பேனோ அன்றே எனக்கு நல்ல நாள். இந்தப் பொபி எனக்கு எதிரிடையாய் வந்து முளைத்தாளே. அவள் நாசமாய்ப்போக! ஆகட்டும் ஒருகைபார்க்கிறேன்! என்குழந்தைகளைக் கொன்றதற்குப் பதிலாய் அவளுடைய எல்லா மக்களையும் நாசஞ்செய்து, அவள் வாழ்வைக் குலைத்து, அவளைக் கதறடிக்காவிட்டால் என் பெயர் திதி அல்ல. நல்லது! அதிதி! உன்வாழ்வும் கொண்டாட்டமும் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இருக்கப்போகிறது பார்ப்போம்!” என்றிவ்வாறு யோசித்த வண்ணம் கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள் திதி. தன்சக்களத்தியை எப்படிச் சிறுமைப்படுத்துவது, அவள் பிள்ளைகளை எவ்விதம் தொலைப்பது என்ற கவலையே அவளுக்குப் பெரிதாயிருந்தது. ஒரு வழியும் காணாது தத்தளித்தாள். இந்த சமயத்தில் தான், மனோகரமான வசந்தகாலத்தின் மந்த மாருதம் வீச, சூரியன் கானம் செய்ய, தடாகங்களில் அன்னப்பட்சிகள் தம் சகிகளுடன் கேள் விவாசமாயிருக்க, மண்மதனும் பஞ்ச புஷ்ப பாணங்களால் இவள் மனதைவாட்ட, விரகதாபம் மேலிட்டு, சாயங்காலத்தில் அனுஷ்டானங்கள் செய்வதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்த தன் பர்த்தாவான காசியப்பரைத் தன்னுடன் சேருமாறு பலவந்தப்படுத்தலானாள்.

சாயங்காலத்தில் இவ்விதம் செய்ததற்காகப் பிறகு மிகவும் லஜைப்பட்டவளான திதி, V—6

நாணத்தினால் தலை கவிழ்ந்து, பலவிதமாக யோசனைகள் செய்தவண்ணம் தன் பர்த்தாவின் எதிரில் நின்றாள்.

தன் பர்த்தாவின் செயற்கையானது பழுதில்லாதது, அது ஒருநாளும் வீண்போகாதது. ஆதலால் தன் வயிற்றில் அது கருவாயிருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தாள். பூதங்களுக்கும் பிசாசங்களுக்கும் கொண்டாட்டமான இந்த சாயங்காலத்தில் ஸ்திரீகள் கருத்தரித்தால், அந்தக் கருவானது நாசத்தை யடையும், பூதங்கள் அந்தக் கருவை ஆக்கிரமித்து அழிக்கும் என்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருப்பதை நினைத்தவுடன் அவளுடம்பில் நடுக்க முண்டாயிற்று. தன்னுடைய கர்ப்பத்துக்கும் அவ்விதமான ஆபத்து ஏற்படுமோவென்று பயந்தாள். தன் கணவர்தான் இந்தக் கருவைப் பூதங்களினின்றும் காப்பாற்றக்கூடியவர் என்று நினைத்தாள். அவள் முகம் வெளிநிற்று. மகரிஷியின் பாதங்களில் விழுந்தாள். “பிராணநாதா! என்னுடைய கருவைக் காப்பாற்றும். பூதபதியான பரமசிவனைப் பூஜை செய்யும் வேளையில், நான் செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்ததற்காக, அவர் என்மீது கோபம் கொண்டு என் கருவை அழித்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? மகா பாபமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டேனே! என் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகளையெல்லாம் பறி கொடுத்து விட்டுத் தன்னந்தனியளாய் நிற்கிறேன். இந்தக் கருவாவது தப்பிப் பிழைத்து என் மனம் குளிரும்படி செய்யட்டும். எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை. என்மீது கிருபைவையும், என் முகத்தைப் பாரும். தங்கள் பத்தினியான என்மீது கிருபை கூர்ந்து என்னுடைய இந்த வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்யும்” என்று மன்றாடினாள்.

“பெண்ணே! நான் என்ன செய்யக்கூடும்? நான் முன்னமே சந்தியாகாலத்தில் இவ்விதம்

செய்யக்கூடாதென்று எவ்வளவோ நீதிகளை எடுத்துச் சொல்லித் தடுத்தும் கேட்கமாட்டேனென்று பலவந்தம் செய்தாய். செய்யத்தகாத காரியத்தையும் செய்தாயிற்று. இனிமேல் என்னிடம் வந்தழுவதினால் பிரயோசனமென்ன? நீ யாருக்கு அபசாரம் செய்தாயோ அந்த பகவானையே சரணமடைவாய். அவரைத் தியானித்து ஸ்தோத்தரித்து, உன்னுடைய அபராதத்தைக் க்ஷமிக்கும்படி பிரார்த்தித்துக்கொள். தயாமூர்த்தியான அவர் உனக்கு அருள் புரிவார். ஆயினும் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். ஸ்திரீகளுக்குத் தன் பதியே தெய்வம். அவருடைய உத்திரவே வேதவாக்கு. தன் பர்த்தாவின் உத்திரவை மீறி நடப்பவள் உத்தமஸ்திரீயல்ல. நீயோ நான் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் என் வார்த்தையை மீறி என்னைப் பலவந்தப் படுத்தினாய்; பரமசிவனை அவமதித்தாய்; தேவர்களைத் திரஸ்கரித்தாய். நீ கருத்தரித்திருக்கும் வேளை மகா பயங்கரமானது. ஆதலால் துஷ்டையான உன் வயிற்றில் பரம அயோக்கியர்களாய், உலகத்துக்கு சதா துன்பத்தையே செய்யக்கூடிய இரண்டு புத்திரர்கள் உண்டாகப் போகிறார்கள். சாதுக்களையும், வேதங்களையும், பசுக்களையும் நாசஞ் செய்து, ஸ்திரீகளைப் பலவந்தப்படுத்திப் பலவிதமாக அக்கிரமங்களைச் செய்யப்போகிறார்கள். அப்போது ஜகதீசனான புருஷோத்தமன் அவதரித்து இவர்களிருவரையும் வதம் செய்யப் போகிறார்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் நிதிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்காக எழுந்தார் காசியப்.

“பிராணநாதா! பிராணநாதா! சற்றுப் பொறும். தங்களுடைய வாக்கினால் அப்படிச் சொல்லாதீர். உத்தமப் பிராமணர்களுடைய வாக்கு வீண் போகாதென்று சொல்லுவார்கள். பிராமணர்களுடைய கோபத்துக்குப் பாத்திரமானவர்களைக் கடவுள்கூட அனுக்கிரகிக்கமாட்

டார்; ஆதலால் தயவு செய்யும். எல்லாக் குழந்தைகளையும் பறி கொடுத்த எனக்கு ஒரு குழந்தையாவது சேஷமமாயிருக்கக்கூடாதா? ஐயோ! என் முகத்துக்காக இல்லாவிட்டாலும் இந்தக் கருவுக்காகவாவது தயவு காட்டும். எனக்கு நீங்கள் தானே கதி! நீங்களே என்மீது கோபித்துக்கொண்டால் நான் என்ன செய்வேன்? நான் அழை; ஒன்றும் தெரியாதவன்; ஏதோ பெண் புத்தியினால் முட்டாள்தனமாக நடந்துகொண்டுவிட்டேன். நான் என்ன குற்றம் செய்திருந்தபோதிலும் எல்லாவற்றையும் மன்னித்து என்னை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லி அவர் தோளின்மேல் முகத்தைச் சாய்த்துக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டான் மங்கை.

“பெண்ணே! நீ செய்தது குற்றமென்றுணர்ந்து அதற்காகப் பச்சாத்தாப்படுகிறாய். அதனாலேயே உன் குற்றம் நிவர்த்தியாய் விட்டது. நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவள். பரமசிவனிடத்திலும் திடமான பக்தியுள்ளவள். ஏதோ கால விபரீதத்தால் தவறுதலாய் நடந்து கொண்டுவிட்டாய். அதனால் எனக்குன்மீது கொஞ்சமேனும் கோபமில்லை. நீ கருத்தரித்த வேளையின் விபரீதத்தால் நான் முன் சொன்ன படி உன் புத்திரர்கள் அயோக்கியர்களாய் நடந்த, கடைசியில் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் கொல்லப்பட்டு இறக்கப்போகிறார்கள் என்பது நிச்சயம்தான். அதை மாற்ற ஒருவராலும் முடியாது. ஆனால் உனது புண்ணியவசத்தினால் உன் போப்பிள்ளைகளில் ஒருவன் உலகத்தார் போற்றும்படி உத்தமோத்தமனாய் விளங்கப் போகிறான். மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் பாவித்து அரசாட்சி செய்வான். தேவர்களும் மகரிஷிகளும் அவனுடைய கீர்த்தியைப் பாடப் போகிறார்கள். அவன் மகாப் பிரதாபசாலியாகவும், சத்தியவானாகவும், தயை, தாட்சண்யம், பொறுமை, ஜீவகாருண்யம், சாந்தம் முதலான

உத்தம குணங்களுடையவனாகவும் விளங்குவான். யோகிகளும் தேடிக் காணமுடியாத சாட்சாத் புருஷோத்தமனை சதா பஜித்து, அவரை நேரில் தரிசித்து, அவர் அனுக்கிரகத்தை யடைந்து பாகவதர்களுள் முதன்மையானவனாக விளங்கப்போகிறான். அவனுடைய கீர்த்தி உலகமுள்ளவளவும் அழியாமலிருக்கும். அவனிடத்திலிருந்து பெரிய வம்சம் உண்டாகப் போகிறது. அந்த வம்சத்தில் மகாவீரர்களாய், புத்திமான்களாய், உலகமுழுவதும் ஒரு குடை நிழலில் அடக்கி யாளுகிறவர்களாயுள்ள அனேக சக்கரவர்த்திகள் பிறக்கப் போகிறார்கள். ஆதலால், என் கண்மணியே! கவலைப்படாதே. நீ கருத்தரித்திருப்பதால் ஜாக்கிரதையாக இரு. உடம்பைச் சரிவர கவனித்துக் கொள். மனக்கவலையை விட்டு உல்லாசமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்கவேண்டும். உனக்கு எந்தப் பொருளிலாவது இச்சையிருந்தால் என்னிடம் சொல்லு. நான் வரவழைத்துத் தருகிறேன். தரையிற் படுக்காதே, புதர்களிலும் காடுகளிலும் செல்லக்கூடாது. நான் சொன்னதை உபேட்சை செய்யாமல் அதன்படி ஜாக்கிரதையாக நடந்துவா. எனக்கு நேரமாகி விட்டது. சாயங்கால அதுஷ்டானங்கள் செய்ய வேண்டும், என் செல்வமே! நான் போய் வரட்டுமா? எனக்கு விடைகொடு!” என்று சொல்லித் தன் மீது சாய்ந்துகொண்டிருந்த மனைவியை அணைத்து, முகத்திலுள்ள வியர்வையைத் துடைத்தார் மகரிஷி.

“பிராணநாதா! இப்பொழுதுதான் என் மனம் திருப்தியடைந்தது. தாங்கள் சொன்னபடியே

அதிஜாக்கிரதையாய் நடந்துகொள்ளுகிறேன், கவலைப்படவேண்டாம். நீங்கள் அனுஷ்டானங்களைச் செய்துவாருங்கள்!” என்று சொல்லிப் பிரிந்தாள் திதி தேவி. திதி தேவியின் வயிற்றிலுள்ள கருவானது வளர்பிறைச்சந்திரனைப்போல் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. வாசகர்களே! நூறுவருஷகாலம் தன்வயிற்றில் கர்ப்பத்தைச் சமந்ததாக யாரைப்பற்றியாவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? நாம் சொல்லும்போது உங்களுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகலாம். ஆனால் நான் சொல்வது உண்மைதான். நமது திதி தேவி நூறுவருஷகாலம் கர்ப்பத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தாள். தன் சக்களத்தி பிள்ளைகளான தேவர்களால் ஒருகால் தன் கர்ப்பத்துக்கு இடையூறு ஏற்படுமோவென்று அஞ்சி மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் இருந்தாள். கடைசியாய் அவள் கர்ப்பத்தின் தேஜஸ்ஸானது உலகமுழுவதும் அந்தகாரம் போல கவிந்துகொண்டது. அதைப் பார்த்த மகரிஷி களும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ளோர்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அந்த தேஜஸ்ஸின் வேகத்தைச் சகிக்க முடியவில்லை. தேவர்களெல்லோரும் இதற்கென்ன செய்வதென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் கிலேசப்பட்டார்கள். கடைசியாக பிரம்மதேவரிடம் போய் அவருடைய ஆலோசனையைத் தான் கேட்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, எல்லோரும் பிரம்ம தேவர் வீற்றிருக்கும் சத்தியலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

(தொடரும்)

பலபல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கௌதமர் என்ற ஒரு தனவந்தர் இருந்தார். அவர் முன்னோர்கள் அனேக யக்ஞ யாகங்களைச் செய்து பிரசித்தி பெற்றிருந்தார்கள். கௌதமரும் தன் முதாதைகளின் கியாதி குறையாமலிருப்பதற்காக விச்வஜித் என்னும் யாகத்தைச் செய்வதாய் விரதம் செய்துகொண்டார். தன்னுடைய எல்லா சொத்தையும் தானமாகக் கொடுத்து விடுவதே இந்த யாகத்தின் சாரமான பாகம். கௌதமர் இதைச் செய்வதாய்த் தீர்மானித்தது பெயருக்கும் புகழுக்குமே. ஆனால் தானம் கொடுக்கவேண்டிய சமயம் வந்தபோது தன் விரதத்தைச் சரிவர நிறைவேற்ற அவருக்கு மனம் வரவில்லை. தனக்கு பிறகு உபயோக மில்லாத கிழமானவையும், கறவையற்றவையும், நொண்டியுமான பசுமாடுகளை அவர் தானமாகக் கொடுத்தார்.

அவருக்கு நசிகேதஸ் என்ற ஒரு பிள்ளை இருந்தான். இவன் வயதில் சிறியவனுயிருந்த போதிலும் கெட்டிக்காரனாயும் புத்திமானாயு மிருந்தான். சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளில் மிகுந்த விசுவாசம் உள்ளவன். தன் தகப்பனாரின் நடவடிக்கையைக் கவனித்து வந்த இப்பையனுக்குத் தன் தகப்பனர் செய்வது தவறு என்றும், அவர் தன் விரதத்தைச் சரிவர அனுஷ்டிக்கவில்லை என்றும் தெரிந்தது. ஆனால் அவனுக்குத் தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது புலப்படவில்லை. பலவாறு யோசித்துக் கடைசியில் பின்னடை முடிவுக்கு வந்தான்:—“என் தகப்பனர் செய்யும் இப்பாபத்தினின்றும் அவரைக் காப்பது பிள்ளையாகிய

(*கதா உபநிஷத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டு மை லாப்பூர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரீ இல்லப்பத்திரிகையில் ஆக்கிவந்தில் வெளிவந்திருக்கும் ஒரு விருத்தந்தத்தின் மொழிபெயர்ப்பு—K. R. S.)

என் கடமையாகும். அவர் செய்துகொண்ட விரதத்தின்படி தன்னுடைய எல்லாச் சொத்தையும் அவர் தானமாகக் கொடுத்துவிடவேண்டும். அவர் பிள்ளையாகிய நானும் அவர் சொத்தாகையால் நானும் ஒரு யோக்கியமான புரோகிதருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் என் தகப்பனருக்கு மேலான கதி கிடைக்கும்.”

இப்படி யோசனை செய்து முடித்துக் கொண்டு அவன்தன் தகப்பனாரிடம் வந்து “தங்களுடைய எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விட வேண்டுமென்று யாகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற படியால் என்னை யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று மிகவும் வணக்கமாய்க் கேட்டான்.

கௌதமர் இதைக்கேட்டும் கௌரவர்போல் வேறு பக்கம் திரும்பிக்கொண்டார். பையன் மறுபடியும் அவரைப் பார்த்து அதே கேள்வியைக் கேட்டான். திரும்பவும் தகப்பனர் செவி கொடுக்கவில்லை. மூன்றாந் தாமும் பையன் கேட்டதற்கு அவர் கோபங்கொண்டு “உன்னை யமனுக்குக் கொடுத்தேன்” என்றார்.

பையன் அடக்கொணா துக்கத்துடன் அவ் விடத்தைவிட்டு அகன்றான். “என் என் தகப்பனருக்கு என்பேரில் கோபம் வரவேண்டும்? நான் அவருக்கு மனமார்த்த கைக்கரியம் செய்து வந்திருக்கிறேனே. அவர் கட்டளைகளைத் தடையன்னியில் செய்துவந்திருக்கிறேனே. இப்பொழுது இம்மாதிரி வற்புறுத்திக் கேட்டதனால் என்பேரில் கோபம் கொண்டார் போலும். ஆனால் செய்த வாக்குத்தத்தத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளமுடியாது. சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும்.

ஆதலால் நான் இப்பொழுது யமனிடம் போகச் சித்தம் செய்துகொள்ளுகிறேன்” என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பிறகு கௌதமரை அடைந்து, சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் செய்து “என் ஐயனே! நான் யமலோகம் போக எனக்கு விடை தரவேண்டும். நான் அங்கே போக சித்தமாயிருக்கிறேன். இதனால் தாங்கள் தங்கள் விரதத்தை நிறைவேற்றினவர்களாக ஆவீர்கள். நம்முன்னோர்கள் தர்ம நெறியின்றும் ஒரு நாளும் நழுவி யதில்லை. இன்றைக்காலும் நாளைக்காலும் சாவு நிச்சயமென்று தமக்குத் தெரியுமாதலால் தாம் எனக்காக வருந்தவேண்டியதில்லை” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டான்.

கௌதமருக்கு பதில் சொல்ல வாயெழவில்லை. தன் குமாரன் சொல்வது சரியென்று அவருக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும் அதன்படி நடக்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அவருக்கு உலகப்பற்று அதிகமாயிருந்தபடியால் அவர் மௌனம் சாதித்திருந்தார். மௌனம் சம்மதத்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு நசிகேதஸ் திரும்பவும் தன் தகப்பனரை வணங்கி விட்டு யமலோகத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

நசிகேதஸும் யமலோகத்தை அடைந்தான். அவன் அங்கு சென்றபொழுது யமன் அவ் விடம் இல்லை. வீட்டிலிருந்தவர்கள் வந்த அநிதியை மிகவும் அன்புடன் வரவேற்று, உள்வந்து சாப்பிட்டுச் சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஆனால் பையன் வீட்டு யஜமானன் இல்லாத பொழுது தான் வீட்டிற்குள் நுழையக் கூடா தென்றும் அவர் வருமட்டும் காத்திருப்பதாயும் சொல்லிவிட்டான்.

வீட்டுக்குவந்த விருந்தினர்களை அரங்கப்பாத் ய ஆசமனியங் கொடுத்து அன்புடனும் மரியாதை

யுடனும்வரவேற்கவேண்டுமென்பது பண்டைய காலத்திய கிருகஸ்தனுடைய தர்மம்.

எந்த கிருகஸ்தன் வீட்டிலிருந்து விருந்தினன் சாப்பிடாமற் போகிறானோ அவன் ஆசைகளும் நல்ல கர்மங்களின் பலன்களும் அழிவதுடன் அவன் குழந்தை குட்டிகளும் சொத்துச் சுகங்களும் நாசமடைகின்றன. இதை உணர்ந்திருந்த யமதர்மராஜனின் வேலைக்காரர்கள், நசிகேதஸ் தாங்கள் செய்த ஸத்காரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் பட்டினியாயிருந்தமையால் நடுநடுங்கிப் போய்விட்டார்கள். யமன் மூன்று நாள் கழித்து வந்தவுடன் அவர்கள் பரபரப்புடன் அவர் முன்னிலையை அடைந்து கடந்த விருத்தார்த்தங்களை ஆகியோடந்தமாய் எடுத்துக் கூறி வந்திருந்த குணசாலியான அநிதியைச் சரியான மரியாதையுடன் எதிர்கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

யமனும் நசிகேதஸை சாஸ்திரப்படி வரவேற்று, அநிதி வந்த காலத்தில் தான் இருந்து ஸத்காரம் செய்ய சாத்தியப்படாமற் போனதை ஸ்மித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதுடன் தன் தப்பித்திற்காக நசிகேதஸுக்கு மூன்று வான்களையும் அளித்தார்.

பையன் உடனே “என் தகப்பனருக்கு என்பேரிலிருக்கும் கோபம் மாறி, நான் இவ்விடம் விட்டு என் தகப்பனாரிடம் செல்லும்போது அவர் என்மீது பட்சமாயிருக்கவேண்டும்” என்று முதல் வான் கேட்டான். யமனும் அதற்குச் சரியென்று இசைந்தார்.

இரண்டாவதாக, “தேவலோகத்தில் ஜாமாண பயம் இல்லை என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அங்குள்ளவர்கள் பசி, தாகம், துக்கங்கள் இவைகளைக் கடந்து எப்பொழுதும் ஆனந்தமாய் இருக்கிறார்கள் என்றும் அதை அடைவதற்குச் சாதனமான யாகத்தின் ரகசி

யம் தங்களுக்குத் தெரியுமென்றும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அந்த ரகசியத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்” என்று நசிகேதஸு கேட்டான்.

யமதர்மராஜன், அந்த யாகம் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், யாகசாலை எப்படி அமைக்கப்படவேண்டுமென்றும், எப்படி யாகாக்கினி மூட்டப்படவேண்டுமென்றும், இன்னம் இவை போன்ற எல்லா விவரங்களையும் தெரிவித்து விட்டு நசிகேதஸைப் பார்த்து, “நான் உன்னிடத்தில் அதிகப் பிரீதி உள்ளவனாயிருக்கிறேன். இனிமேல் இந்த யாகத்தை உன்பெயரிட்டு அழைக்கப்படும். உன் மூன்றாவது வரத்தையும் கேள்” என்றார்.

பையன் சிறிது நேரம் யோசனை செய்து, “என் ஐயனே! பூலோகத்தில், மாணத்திற்குப் பிறகு மனிதனுடைய ஸ்த்தியைப்பற்றி அதிக சமுசயமும் வாத்தங்களும் இருந்து வருகின்றன. மனிதன் மடிந்தபிறகு, சிலர் அவன் இருக்கிறான் என்றும், சிலர் அவன் இல்லை என்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். தங்களால் உபதேசிக்கப் பெற்றவனாய் இவ்விஷயத்தில் உண்மையான ஞானோபதேசம்பெறவிரும்புகிறேன்” என்றான்.

இதைக்கேட்ட யமதர்மராஜன் திடுக்கிட்டு விட்டார். மற்ற இரண்டு வான்களை அளிப்பதில் அவர்வெகு உற்சாகமாயிருந்தார். இப்பொழுதோ வெனில் அவர் நசிகேதஸைப்பார்த்து, “இவ்விஷயத்தில் தொன்று தொட்டு தேவதைகளுக்கூட இன்னும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் குட்சுமார்த்தத்தை உணர்வது மிகவும் கஷ்டசாத்தியம். ஆகையால் இதைப்பற்றி என்னைத் தொந்தரவுசெய்யாமல் வேறு ஏதாவது வரணைக் கேட்பாய்” என்றார்.

ஆனால் நசிகேதஸ் பிடிவாதமாய் “தாங்கள் சொல்வதென்னமோ உண்மை. இது சலப

மான விஷயமல்ல, தேவதைகளும் இதைக் கிரகிப்பது கஷ்டம்தான். அதனாற்றான் அதைத் தங்களிடத்திலேயே கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை உபதேசிப்பதற்குத் தங்களைப் போன்ற குருவை அடைவது முடியாத காரியம். இதற்கு சமமானமான வேறு வரனும் இல்லை” என்று பதிற் சொன்னான்.

“புத்திர பௌத்திரப் பேறையும், தனதான் ய சமர்த்தியையும், ஐச்வரியத்தையும், இவ்வுலகத்தில் நீழிகாலம் பெரிய ராஜ்யத்தை ஆள்வதையும் வரனாகக் கேள். அல்லது, ஐச்வரியத்திற்கும் நீண்டஆயுளுக்கும் சமமான வேறெந்த வரணையாவதுகேள். நீ இஷ்டப்பட்டால் இப் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் உன்னை அரசனாய்ச் செய்கிறேன். பிறரால் அடைவதற்கரிதான எல்லா போகங்களையும், அப்சர ஸ்திரீகளையும், ரதங்களையும் நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். மாணத்திற்குப் பிறகு யாது நடக்கிறதென்பதைப்பற்றி நீ சிரமப்பட்டுக்கொள்ளவேண்டாம்” என்று யமதர்மராஜன் வற்புறுத்தினார்.

“தங்களால் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்தங்களெல்லாம் இன்றைக்கிருந்து நாளைக்கு அழிபவை. அவைகள் இந்திரியங்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்து அவற்றின் வலுவைக் குறைத்துவிடுகின்றன. ஆயுள் எவ்வளவு நீடித்திருந்தாலும் அது உபயோகமற்றது. மனிதன் ஐச்வரியத்தினால் மட்டும் திருப்தியடைய முடியாதாகையால் தாங்கள் அன்பு கூர்ந்து எனக்கு அளிப்பதாகச் சொன்ன ஐச்வரியங்களெல்லாம் தங்களிடமே இருக்கட்டும். தங்கள் தரிசனம் பெற்ற எவன்தான் ஐச்வரியத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடும்? தாங்கள் இஷ்டப்பட்ட வரையில் தானே மானிடவாழ்வு. ஆதலால் தாங்கள் நான் கேட்ட வரணையே எனக்கு அளிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான் நசிகேதஸ்.

பையனுடைய திடசித்தத்தையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் கண்டு யமதர்மராஜன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். அவன் கேட்ட ரகசியத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கத் தீர்மானித்து, அவனைப்பார்த்து, “நல்லது ஒன்று; சந்தோஷமானது அதைவிட்ட முற்றும் வேறுபட்ட தானமற்றொன்று. புத்திமான் இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து நல்லதைக் கிரகிக்கிறான்; அதனால் மேம்பாடடைகிறான். மூடனோவெனில், தன் இந்திரியங்களுக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கிற சந்தோஷகரமானதில் இழிந்து நன்மையை இழக்கிறான். நீ சரியாய்க் கிரகித்தாய். நான் கொடுப்பதாகச் சொன்ன பரமசுகங்களும் உன்னைக் கலைக்கவில்லை. ஆதலால், ஞானோபதேசம் பெற நீ யோக்கியமானவன்” என்றார்.

“அக்ஞானத்திற்கிடையில் வசித்து, பயனற்ற கல்வியால் கர்வமடைந்து, தங்களை மேதாவிக்கொண்டு கருதிக்கொள்ளும் மூடர்கள் குருடரால் வழிகாட்டப்பட்ட குருடரைப் போல் ஓரிடமும் செல்லாமல் சுற்றிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பணத்தின் செறுக்கினால் புத்தி கெட்ட மீசை முளைத்த இக்குழந்தைகளுக்குத் தத்துவம் ஒருநாளும் விளங்குவதில்லை. இப்பிரபஞ்சத்துக்குப் பிறகு ஒன்றுமில்லை என்று அவர்கள் சொல்வதால் அவர்கள் திரும்பத் திரும்பப் பிறந்து என்வலையில் வந்து விழுகிறார்கள்.

“உண்மையை அறிவது மிகவும் கஷ்டம். பலர் அதை அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் அதைக் கிரகிப்பதில்லை. அப்படிச் செய்ய, கேட்கிறவனும் சொல்லுகிறவனும் பரிபக்குவமடைந்தவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். இத்தத்துவம் மந்தமதிகளால் கற்பிக்கப்படில் பயன்ளிப்பதில்லை. அதை உள்ளபடி உணர்ந்து அதன்படி நடக்கும் ஒருவனால் உபதேசிக்கப்

பெற்றாலொழிய, அதை அணுகமுடியாது. அது தாக்க பாண்டித்தியத்தால் சமர்த்திக்கக்கூடிய தில்லை.

“அப்பா! நீ மிகவும் திடசித்தமுடையவன். உனக்கு உபதேசிப்பது எனக்கு மிகவும் பிரீதி கரமானது. உன்னைப் போன்ற பல சிஷ்யர்கள் எனக்குக் கிடைத்தால் எவ்வளவு நல்லது! அந் தன்னதமானபதவிபினரகசியத்தை அறிந்திருந்தும் நான் இந்த யமபட்டத்தில் ஆசைவைத்துக் கொண்டிருப்பதால், நீ என்னைவிடச்சிறந்தவன்”

என்று இவ்விதமாகப் பையனை மிகவும் புகழ்ந்துவிட்டு யமன், பையன் கேட்ட கேள்விக்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:—

யமன்:—மனிதனுடைய ஆத்மாவானது ஜாமாணமில்லாதது, அனாதியானது, சாசுவதமானது. சரீரம் அழியும்போது இவ்வனாதியான ஆத்மா அழிவதில்லை. அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாயும், மிகவும் பெரியவஸ்துவைக் காட்டிலும் பெரிதாயுமுள்ள இந்த தத்துவம் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இருதய கமலத்திலும் இருந்து வருகிறது. ஆத்மாவின் தத்துவம் இப்படிப்பட்ட தென்று உணர்ந்த மகரிஷிகள் ஒரு நாளும் மனக் கலக்கமடைவதில்லை.

நசிகேதஸ்:—அதை யடையும் விதத்தை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டுகின்றேன்.

யமன்:—வேதங்களைப் படிப்பதாலாவது, புத்திக் கூர்மையாலாவது, சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதாலாவது இந்த ஆத்மாவை சாட்சாத் கரிக்கமுடியாது. யாரிடத்தில் ஆத்மா பிரீதி கொண்டிருக்கிறதோ அவர்களுக்கே அது அறிமுகமாகிறது. பாபத்திலிருந்து விலகாதவர்களும், தபசில்லாதவர்களும், சார்தியில்லாதவர்களும் ஆத்மசாட்சாத் காரத்தை அடைய

முடியாது. மனோவாக்கு காயங்களில் சுத்தியுடையவர்களுக்கே அது பிரதட்சமமாகும்.

“ஆத்மாவை ரதியாகவும், இந்த சரீரத்தை ரதமாகவும், புத்தியை சாரதியாகவும், மனதைக் கடிவாளங்களாகவும், பஞ்சேந்திரியங்களை ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாகவும் பாவிக்கவும். எவனுடைய குதிரைகள் (ஐம்புலன்கள்) அடக்கியாளப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவன் குதிரைகளின் கடிவாளங்கள் (மனது) திடமாகப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவன் தான் குறிப்பிட்ட இடம் போய்ச் சேருகிறான். அப்படிக்கில்லாத மனிதன் நாசத்தை அடைகிறான்.

“இம்மார்க்கத்தில் செல்வது மிகவும் கடினம். அவ்வழி வெகு தூரமானது, அபாயங்கள் நிறைந்தது. அதில் நடப்பது ஒரு கூர்மையான கத்திமுனையின் மேல் நடப்பது போன்றது. ஆனால் மனசஞ்சலமடையாமல் மேன்மேலும் முயற்சி செய். அதற்குத்தான் நாம் பிறந்திருப்பது. ஆகையால் ஜாக்கிரதையாய் இருந்துகொண்டு பெரியோர்களை அடைந்து மோட்சத்தை அடைவாயாக!

“இக்காரியம் இப்பொழுதே இங்கேயே சமர்த்திக்கக் கூடியது. இங்கு என்பதும் பிற்பாடு என்பதும் வெவ்வேறல்ல. இங்கிருப்பவைகளே அங்கு இருக்கின்றன. அங்கிருப்பவைகளே இங்கும் இருக்கின்றன. இவை இரண்டுக்கும் வித்தியாசமிருப்பதாக நினைக்கிறவன் மறுபடியும் மறுபடியும் பிறந்து மரணத்தை அடைகிறான்.

“எவன் ஆத்மாவை எப்பொழுதும் தன் சமீபத்திலேயே இருப்பதாயும், தனக்கு ஜீவாதாமாயும், கடந்த காலத்திற்கும் வருங்காலத்திற்கும் யஜமானனாயும் அறிந்திருக்கிறானோ அவன் ஒன்றுக்கும் ஒரு நாளும் பயப்படுவதில்லை.

“மலையின்மேல் பெய்கிற மழையானது எப்படிப் பல சிற்றுகளாகப் பிரவாகிக்கின்றதோ அதேமாதிரி இவ்வுலகத்தில் தோன்றும் சக்திகளெல்லாம் அவ்வாத்மாவிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. அதுவேதான் வானத்தில் உள்ள சூரியனும், ஆகாயத்திலுள்ள காற்றும், ஹோம குண்டத்திலுள்ள அக்கினியும், வீட்டுக்கு வரும் அநிதியும். அது மனிதன், கடவுள், யாகம், ஆகாசம் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. அதுவே சத்தியம், அதுவே மகத்.

“உலகத்திலுள்ள நெருப்பு எப்படி சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு பல பரிணாமங்களை அடைகின்றதோ அதேமாதிரி பரமாத்மாவும் எல்லாவஸ்துக்களிலும் பிரவேசித்து அனேகம் பரிணாமங்களை அடைவதோடு, இவைகளுக்கெல்லாம் புறம்பேயும் இருக்கிறார். உலகத்துக்கு வெளிச்சம் கொடுக்கும் சூரியன் எப்படி நம் கண்களிலுள்ள கோளாறுகளால் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அது போலவே பரமாத்மாவும் உலகத்திலுள்ள துக்கங்களினால் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. அவரே எல்லாவற்றிற்கும் சிருஷ்டிகர்த்தா, ரட்சகர், எல்லா வஸ்துக்களுடைய வும் அந்தராத்மா.

“அவரை நம்முடைய இக்கண்களால் பார்க்க முடியாது. சூரியனாலும், சந்திரனாலும், நட்சத்திரங்களாலும் மின்னல் ஒளியாலும் அவரைப் பிரகாசிப்பிக்க முடியாது. அவர் ஜோதிமயமாய் இருப்பதால் மற்றவையும் பிரகாசிக்கின்றன. ஆத்மாவின் ஜோதியே மற்றவைகளைப் பிரகாசிப்பிப்பது. தங்களுடைய அந்தக்காணத்தில் இவ்வுண்மையை உணர்ந்த மகரிஷிகள் சாக்ஸவதமான பதவியை அடைகின்றனர். அவர்களே அழிவற்ற சாந்திக்கும் பரமானந்தத்திற்கும் உடையவர்கள். மற்றவர் எவருக்கும் இவை இல்லவேயில்லை.

எல்லா சராசர வஸ்துக்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் அச்வத விருட்சமாகிய இப்

பூமிக்கு இப்பரமாத்மாவே மூலாதாரம் (வோர்). அவரே இவ்வுலகை ஆள்வது. அவர் ஆகளுக்கு பயந்தே நெருப்பு எரிவதும், சூரியன் பிரகாசிப்பதும், இந்திரன், வாயு, யமன் முதலிய தேவதைகள் தத்தம் காரியங்களைச் சரிவர நடத்துவதும்.

“இந்ததேகம் நாசமடைவதற்குள் ஆத்ம சாட்சாத்தாரம் பிறக்கவில்லையெனில், முன் செய்த கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் அனுகூலமாக மனிதனாகவோ, மிருகபட்சியாகவோ, விருட்சமாகவோ இவ்வுலகத்தில் மறுபடியும் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டியதுதான்.

“மேலும், உண்மையை உணர மானிட ஜன்மமே மேலானது. இது எப்பொழுதும் நினைப்பிவிருக்கவேண்டும். இங்குதான் கண்ணடியில் போல் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரியும். பிரம்மலோகத்தில் சூரியானால் உண்டான ஓர் நிழல் போலும், கந்தர்வலோகத்தில் சிறு அலைகளால் நிறைந்திருக்கும் ஜலத்தில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம்போலும், பிதூர் லோகத்தில் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட உருவம் போல் மழுங்கிய தாயும் அது காணப்படுகிறது. காலதாமதம்செய்யாமல் அதற்கு வேண்டியதைச் செய்வாயாக.

“எப்பொழுது வியர்த்தமான ஆசைகள் விடப்பட்டு இருதயத்தின் பந்தக்கட்டுகள் அறுபட்டு விட்டுவிடப்படுகின்றவோ அப்பொழுது இம் மனிதனே நித்தியனாகிறான். இவ்வுலகத்திலேயே பரமாத்மாவுடன் ஒன்றுயிருத்தலை அடைகிறான்.

“உன்னுடைய ஆத்மாவானது உன் இருதய கமலத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வாத்மா பரிசுத்தமானது, சாவில்லாதது என்று உணர்ந்து அதை இந்த தேகப்பற்றினின்றும் அப்புறப்படுத்து.”

இவ்விதமாக யமதர்மராஜனால் உபதேசிக்கப்பட்ட நசிகேதஸ், எல்லாப்பாபங்களின்றும், மாணத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய், பிரம்ம சாட்சாத்தாரத்தைப் பெற்றான்.

இம்மார்க்கம் எல்லாருக்கும் பொதுவானது. எவன் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மேற் கூறிய படி உண்மையாய் அறிகிறானோ அவனும் நசிகேதனைப் போல் மேலான கதியை அடையத் தடையில்லை.

[ஓம். சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:]

காவடி.

(ஸ்ரீமான் மு. சி. சிற்றம்பலவன்.)

தேவதா பஜனையே செய்து அஞ்ஞானமென்பதைக் கொய்து இறுமாப்பை வைதேசோபகாரத்தைப் பெய்து சற்சன சகவாசமுற்று வாழும் நேயர்காள்!

நமது தேச விழாக் கொண்டாட்டத்தின் காலங்களில் அநேகமானோர் காவடி தோளில் சாங்கி அலகு, செடில் முதலியவற்றைத் தேகத்தில் மாட்டித் தீபம் பிடிப்போன் முன் செல்லப்

பாடுவோர் பின் தொடர ஆலய தரிசனம் செய்யப் போவதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கின்றோம்.

ஆனால் இவர்கள் இவ்விதமாய்த் தரிசனம் செய்வது நேர் கடனுக்காய் மாத்திரமென்பதும் அறிகின்றோர். நேர் கடன் என்பது தங்களுக்குற்ற நோய்க்கோ, வியாச்சிய முதலிய வற்றிற்கோ, எண்ணிய காரிய பலிதத்திற்கோ

வேறேதோ ஒன்றிற்காய் நேர்த்தி வைத்த காரியானுகூலமானதினமேல் நேர்த்திக் கடன் காவடி யெடுப்பதே. ஆனால் தெய்வம் செய்யும் அனுகூலங்களை நினைப்பது மகா விசேஷம். அதற்காகக் கடனைச் செலுத்திவிட நினைப்பதும் மெளட்டிகம். நேர் கடன் காவடியெடுப்பது கடன் செலுத்துவதாகவே முடிகிறது.

பதினாறு லோகமுந் தந்து அதற்கேற்ப போகங்களும் ஏற்படுத்தி அவாவர்களுக்குத் தனுகாணதிகளைக் கொடுத்து புனனத்திலுள்ள போகங்களை அனுபவித்து இறுதியில் தமது திருவடி நிழலாகிய மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை அடையும் பிரகாரம் அருள் பாலித்திருக்கும் எங்கள் கருணைக் கடலாகிய அப்பனுக்குப் பிரதி கடன் அல்லது பிரதியுபகாரம் யார்தான் அளிக்க வல்லார்?

மேலும், காவடி யெடுத்தல் என்னும் கிரியா சாரம் விசேடாவிசேடம். நேர்கடனா யெண்ணி எடுப்பது மெளட்டிகா மெளட்டிகம். அறிவுடைய மகான்கள் கிரியாசாரங்களை ஞானரீத் தங்களைக் கொண்டே கட்டியிருக்கின்றார்கள் என்பது உண்மையே. ஆதலின் இக்கிரியா சாரக் கருத்தை ஆராய்வாம்.

கா + அடி = காவடி. கா—என்பது சுமை. அடி—என்பது அடியான். ஆகவே காவடியின் கருத்து அடியவர்களின் பாபச் சுமை எனப்படும். அடியவர்களாகிய நம்மெல்லாரிடமும் பாபச் சுமை யுண்டென்பது சகஜம். இப்பாபம் மூன்று விதமாகும். அவையாவன: காமம், குரோதம், உலோபம் என்பவைகளே. இது நியாயம் கருதி எங்கள் குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ற மகானாகிய தாயுமான சுவாமிகள் 'மும்மல மிகுந்தொழுகு கேணி' எனப் பாடியிருப்பதைக் காண்க. அதே நியாயம்

தான் அக்காவடிகளுக்கு மூன்று பூஞ்செண்டுகள் அமைக்கப்படுவது. பின்னர் மூன் பிடிக்கப்படும் தீபம். அதாவே அஞ்ஞான இருள் அகற்றும் மெஞ்ஞானச் சுடர். காவடியிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் கற்பூரம் ஆத்ம காணிக் கையை ஞாபகமாக்குகின்றது. தேகத்தில் மாட்டியிருக்கும் செடில்கள் நிஷ்கள சொருபியாகிய ஈசனைச் சிந்தை செய்து கடைத்தேற விடாது தடுக்கும் பற்றுக்கள் எனப்படும் லௌகிக இழுப்பு; இவ்விழுப்பு காணியிலும் மாட்டிலும் ஆட்டிலும் வீட்டிலும் பெண்ணிலும் உத்தியோகத்திலும் யௌவனத்திலும் உற்றாரிலும் பெற்றாரிலும் புத்திரரிலும் தேரிலும் மோட்டார் காரிலும் மற்றும் பண்டங்களிலும் உள்ள மனப் பதிவே. இந்நியாயமே செடில்களை முதுகில் பதித்திழுப்பது. தெய்வ நேசஞ் செய்யத் தடைப்படுத்தும் பொய்ப் பண்ட வாஞ்சை எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் செடில்களே.

காவடி தாங்கி ஆலயஞ் செல்பவர்களைச் சந்தித்தாக்கும்ப நீர் சொரிவது புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானரீத்தம். தரிசனம் செய்த அக் கணமே காவடி செடில் முதுகிலியவற்றை நீக்குவது இணையில்லா ஈசனைக் கண்டவுடன் மும்மலமும் ஆசையாகிய செடில்களும் ஏனைய குற்றங்களும் சாம்பலாகிவிட்டது என்னும் அர்த்தமே விபூதி தூவிக் காண்பிக்கப்படுவது. பின் ஆலயத்தோரம் படுத்துக்கொள்வது, சாயுச்சிய பதவிபாகிய இரண்டறக் கலத்த லென்னும் முக்தி சித்தியாவதை இலக்காய்க் காட்டுகின்றது. இவ்வித ஞானரீத்தமமைந்த காவடி யெடுப்பதை ஞாபகார்த்தமாயன்றி நேர் கடனுக்கெடாதிருக்குமாறு பாத பூசை செய்கின்றேன்.

சுபம்.

கடவுள் துணை.

சிந்தாமணி பத்திரிகை

சகோதரி வி. பாலம்மாள் அவர்களுக்கு

வரவேற்பு உபசாரப் பத்திரம்.

எங்கள் அன்புமிக்க நேய சகோதரியே! உங்கள் வரவு நல் வரவாகுக!

தாங்கள் இந்துப் பெண்களாகிய எங்களின் நன்மைக் காகவேனத் தாய்நாட்டை விட்டு அலைகடல் தாண்டி நெடுநூரங் கடந்து வந்து தமிழ்ப் பெண்கள் உயர்ந்த அந்தஸ்தும் சீரிய கல்வியறிவும் பூண்டு வாழ்வதற்கென வழியில் தாங்க ளேடுத்துள்ள நன்முயற்சிக்கு நாங்கள் யாவரும் எங்கள் மனமார்ந்த வந்தனமளித்து நன்றி பாராட்டுகிறோம்.

ஜனானுகூல பத்திராதிபரே! தாங்கள் எங்கள் சமூகத்தின் நன்மைக்கென்று ஊழியஞ் செய்வதையும் அதற்கென “சிந்தாமணி” யென்ற தமிழ் மாதப் பத்திரிகை நடத்துவதையும் கேள்வியுற்றதிலிருந்து தங்களை முக முகமாகத் தரிசிக்க மெத்த ஆவலுற்றிருக்குங்கால் தாங்கள் சைகோன் பட்டணம் வந்திருப்பதறிந்து இவ்விடமும் தவறாது விஜயஞ் செய்வீர்களேன எதிர் பார்த்திருந்தோம். எங்கள் ஆர்வப்படி இன்று தங்களை நேரில் தரிசிக்கவும் உபநியாசமூலமாக உங்கள் அமுத மொழிகளைக் கேட்கவும் பாக்கியம் பெற்றோம்.

அன்பார்ந்த சகோதரியே! தங்கள் வரவினாலும் உங்களின் அரும் பிரசங்கத்தாலும் எங்களைக் கண்ணியப்படுத்திய தங்களை இந்த ஊரில் வசிக்கும் தமிழ்ப் பெண்களாகிய நாங்கள் ளனைவரும் மெய்யன்புடன் வரவேற்கின்றோம்.

அன்புமிக்க அம்மையே! இதுவரை ஆடவர்கள்தான் எங்கள் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். தற்போது பெண்மக்களுக்கென எங்கள் சகோதரியாகிய தாங்கள் பத்திரிகை நடத்தி அதுவிஷயமாகப் பிரசாரஞ் செய்வதும் தாங்கள் இவ்வாறு வேளி நாடுகளிலும் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்வதும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற சிறந்த காரியங்களில் முதன்மை பெற்றதாக தேச சரித்திரத்தில் வரையப்படுமென்பது திண்ணம். இனம் இனத்தை நாடும் என்றபடி நமது பெண்ணினத்தின் நன்மைக்காக தங்களின் சிரமத்தையும் செலவையும் பிரயாணக் கஷ்டத்தையும் பொருட்படுத்தாது இவ்விடமும் விஜயஞ் செய்து எங்களை கௌரவிக்கும் எங்கள் அரிய சகோதரியாகிய தங்களுக்கும் தங்களால் எங்கள் நலன் கோரி நடத்தப்படும் “சிந்தாமணி” க்கும் எங்களாலியன்ற உதவி செய்யக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

பிரிய சகோதரியே! ஊக்கங் குன்றாது உடல் வலிமை மாறாது உற்சாகங் குறையாது தாங்களேடுத்துள்ள இவ்வுத்தம கைங்கரியத்தை என்றும் நடத்தி வரும்படி கடவுள் கருணை புரிவாராக!

இங்ஙனம் கம்போஜாவில் வசிக்கும் தமிழ்ப் பெண்களின் சார்பாகத் தங்கள் சகோதரி

மதாம் பிரான்சின்.

10-6-28.

“ நின்றால் நெடுஞ்சுவர் ; விழுந்தால் குட்டிச்சுவர் ”

சிறுகதை.

(ஸ்ரீமான் வி. சிவராஜன்.)

சென்னை ராயபேட்டையில் தத்துக்கிளி ராவ் என்கிற பெயர் பூண்ட ஒருவர் ஒரு சிறு வீட்டில் பார்பா சமேதராய் இல்லறம் நடத்தி வந்தார். வயது முப்பத்தைந்து ஆகியும், நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனாகியும் குடும்பக் கவலை பென்பது சிறிதும் உரைக்காமல் மதோன் மத்தராய்க் காலத்தைத் தள்ளிவந்தார். ஒரு அற்பவிஷயம் முதல் தலைபோகிற காரியம் வரை எதிலும் ஒரே விளையாட்டுத்தனமும் சிறு பிள்ளைத்தனமும் தான் அவரிடம் குடிபொண்டிருந்தன வாகையால் அவர் நாமத்துக்கியைந்த முதல் நம்பர்தான். தத்துக்கிளி என்ன செய்கிறது? அஸ்தமன வேளையில், மப்பும் மந்தார முமாயிருக்கும்போது எங்கிருந்தோ ஆஜராகி விடுகிறது. இங்கும் அங்கும், அங்கும் இங்குமாகத் தத்தித்தாவி அரைநாழிகை குதிக்கிறது. ஆயுள் கெட்டியாயிருந்தால் எங்கோ மறைந்து விடுகிறது. அற்பாயுளானால் மேட்டுப் பல்லியின் வயிற்றில் மீளா நித்திரை செய்யவேண்டியதுதான். ஆரம்பம் முதல் அந்தரம் வரை அதன் நடக்கையில் ஏதாவது அர்த்தமிருந்ததோ? அதுபோலவேதான் நம் ராவ்ஜியின் திரு விளையாடல்களும். மனமே இராஜா, மதியே மந்திரியென்று ஒரே போக்கில் பின்வாங்காது சென்று கொண்டிருப்பவர். வெளிப்பெயர்களுக்குப் பகட்டாகத் தென்படுகிறோயொழிய, அம்பலத்தில் பூனை. அகத்தில் புலிதான். அவரை மணந்து அல்லும் பகலும் மனதிற்குச் சற்றும் நிம்மதியின்றி நடைபிணமெனத் தயங்கிநிற்கும் அருமை மனைவியைக் கேட்டாலல்லவோ உண்மை வெளிப்படும்!

“கண்ணிய புருஷனென்றால் இரவு ஏழு மணிக்குமேல் வெளித்தங்குவானோ? ‘ஏதடா, நம் அகமுடையாள் ஏகாங்கியாய், அருளேதயம் முதல் ஒரு நிமிஷமும் உட்காரநேமின்றி, நமக்கும் குழந்தைகளுக்குமாக மாடாய் உழைத்து ஒரு தட்டிப் போகிறாளே. அஸ்தமித்து எட்டுமணிக்குள் சாப்பாட்டுக் கடை முடிந்தால்தானே மணி ஒன்பதிற்குள்ளாவது சுத்துவேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கீழே முடங்கலாம்’ என்ற ஞானம் கொஞ்சமுமில்லையே! காலை பதினொருமணிக்குச் சாப்பிட்டு விட்டு வெளிக் கிளம்பின ஆசாமி, கிளப்பு என்றும் பிச்சு என்றும், சினிமா என்றும், மீட்டிங் என்றும், ஏதாவது ஒரு சாக்குவைத்து ‘விண்டு, விண்டு’ என்று ஆலைத்து திரிந்து விட்டு அர்த்த ஜாமத் தருவாயில் ஓண்டி சண்டித் திருடன் போல் வந்து கதவைத் தட்டுவதென்றால் இது என்ன அக்கிரமம்! ஒரு நாளில்லை, இரண்டு நாளில்லை; பிரதிதினமும் இந்த வயிற்றெரிச்சல்தானோ; ‘கொஞ்சம் முன்னால் வீடு வாக்கூடாதா? அடுத்தாத்து சுப்பையரைப் பாருங்கள்; மணி ஆறு அடித்தால் தலை போகிற காரியமானாலும் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிளம்புகிறாரா? சிரமம் ஒரு பக்கம், பசி ஒரு பக்கம், தூக்கம் ஒரு பக்கமுமாக நான் அவதிப்படுகிறேனே’ என்று இனமாகச் சொன்னாலுமில்லை; சண்டை பிடித்தாலுமில்லை. இனமாகச் சொன்னால் ‘ஏன் நீ பசியுடன் இருக்கவேண்டும்? மனமள வென்று எட்டுமணிக்கே காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு, எனக்கு ஒரு பிடிசாந்தம் பிசைந்து வைத்துவிட்டு, நீ பாட்டிலே சாப்

பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள்கிறது தானே. வந்ததும் நான் பாட்டிலே இரண்டுபிடியாகச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொள்கிறேன். இனிமேல் அப்படிச் செய்கிறதுதானே’ என்று பதில். சண்டை பிடித்தாலோ வீடு ரணகளந்தான். ‘சுப்பையனா? சரி! நீ அவனைப்போய் கலியாணம் செய்து கொள்!’ என்றும், ‘இனி நான் வெளியில் எங்கேயாவது சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து கொள்கிறேன் ; எனக்காக ஒருவரும் கஷ்டப்படவேண்டாம்’ என்றும் விதண்டா வாதம் பிடித்தால் என்ன செய்கிறது!

முன்னால் புருஷன் சாப்பிட்டால் அவர்களுக்குப் பிடித்ததை தாராளமாகப் பரிமாறி, மீதியிருந்தால் நான் வைத்துக் கொள்ளலாம். மீதியில்லாவிட்டாலும் இந்த மட்டாவது ருசியாகச் சாப்பிட்டார்களே என்ற திருப்தியுடன் வெறும் சோறு தின்றாலும் சந்தோஷமாயிருக்கும். நான் முன்னாடி சாப்பிடவாவது! அது எப்படிசாத்தியப்படும்? பிசைந்துவைத்து விடவாவது! எதை எப்படிப் பிசைவது? எவ்வளவு பிசைவது? ‘ஈசுவரா’ என்று வயிற்றைப் பிசையவேண்டியதுதான். காலையில் சாப்பிட்ட தாச்சேபென்று வயிற்றெரிந்து கொஞ்சம் தாராளமாய்க் குழம்புஞ் சாதம் பிசைந்துவைத்தாலோ வெளியில் கண்டதை வைத்து அடைத்துவிட்டு புளித்தேப்பத்துடன் நாக்து வாள வீடு வந்து ‘ஏன் யானைத்தலையளவு குழம்புஞ் சோற்றைப் பிசைந்து வைத்தாய்? சமையலில் ஒரு மணமா, வாசனைபா இருக்கிறதா பாரேன்!’ மண்ணாக்கட்டி போலும் சிலதடவை உப்பும் உறைப்புமாகவும் இருக்கிறது. கைவாசனை ஜன்மந்திர வாசனைதான். எவ்வளவு சோறடா! உன்திட்டமோ முஞ்சியோ; சரி, எனக்கு இன்று அவ்வளவாகப் பசியில்லை. இந்தா மீதி! இரண்டு பிடியாய் நீ போட்டுக் கொண்டு விடு’ என்று கையை வைத்து நாலு நாழிகை நாளைய நீத்துப்போன சோற்றை

வெகுபரிவுடன் மீதிவைத்து விட்டு எழுந்து விடுகிறது! முன்னால் எனக்குச் சாப்பாடு ஆகியிருந்தால் இப்படி மீதிவைத்த பிண்டத்தையார் சாப்பிடுகிறது? கை நெய்யை விட்டுப் பிசைந்த சோற்றைக்கொட்டிவிட யாருக்குத்தான் மனம் வரும்? விதியை நினைத்துக் கொண்டு வயிற்றில் விட்டெறிந்து கொள்ள வேண்டியதுதான். இந்த சங்கடத்திற்காக பயந்து இரண்டு பிடி குறைச்சலாக மோருஞ் சோறாய்ப் பிசைந்து தயார்செய்து வைத்தாலோ, நட்சத்திரய்யன் மாதிரி ஒடுக்கவெடுத்த வயிறுடனும் கடுகடுத்த முகத்துடனும் இலையிவட்கார்த்து “ஏன் இவ்வளவு கொஞ்சமாய்ப் பிசைந்து வைத்தாய்? ‘லொள்’ என்று புளித்த மோருதான் அகப்பட்டதோ உனக்கு! உன் திட்டமோ முஞ்சியோ! சுஷாமம், கடன், பிடை” என்று சாமாநியாய்த் திட்டுகிறது. குழம்புஞ் சோறு கொஞ்சமும் மோருஞ் சாதம் கொஞ்சமுமாக எடுத்து வைத்திருந்தாலோ, ‘இந்தப்பஞ்ச பக்ஷிய பா மான்னத்திற்கு சித்திரான்னம் வேறு! பிரார்ப்தம்! இதுகளுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் சரியான படி சமைக்கத் தெரிந்து விட்டால் ஏது! கஷ்டங் கஷ்டம்’ என்று தலையிற் போட்டுக் கொள்கிறது. இந்த சங்கடத்திற்கு விமோசனந்தானென்ன? பண்ணிரண்டு வருஷகாலமாகக் குழந்தைகளைப்பெற்று இவர்கீழ் குடித்தனம் செய்த தற்குப் பிரதிபலன் என்ன வென்றால், திடீரென்று அடுத்தாத்து சுப்பையனைப் போய்க் கட்டிக்கொள்ளலாம்! கண்ணா—வி! இந்த இடக்குப் பேச்சைக் கேட்டபிறகு யாருக்குத் தான் சாப்பிடப் பிடிக்கும்! குடலொட்டிக் கொள்ளும் பசியாயிருந்தாலும் எங்கேயோ பரந்தோடி விடுகிறது. நம் தலையிலெழுத்து இவ்வளவுதான்” என்று அனுதினமும் ராவ்ஜியின் மனைவி முணுமுணுப்பதும், இவ்வாக்குவாதங்களை அடுத்தகத்து சுப்பையன் ஓட்டுக் கேட்டு, ‘ஏது, இன்று எதிர்பாராது நமக்கு

ஸ்திரீசங்கமம் வார்த்தைக்காலிலாவது கிட்டு கிறது. அதிகாலையில் கொல்லைக்குப் போகும் போது இடது புஜத்தில் அது தானே பல்லி விழுந்தது' என்று மனப்பால் குடிப்பதும் வெகு சகஜம்.

இருந்தாலும் நம் ராஜ்ய காதல் இந்த அறிப் பங்கரைப் பிரசங்கம் ஏறுவது புருஷகர்ப்பந்தான். "இந்த இனமில்லாத ஜன்மங்களைக் கட்டி யழுவது என்ன கஷ்டமாயிருக்கிறது! மணி ஏழரைக்கே கிளப்பை விட்டுக் கிளம்பி மூர்மார் கெட்டுக்கெதிரில் மோட்டார் பஸ்கள் நிற்கு மிடத்திற்கும் வந்து விட்டேன். நூற்றெட்டு டிராம் வண்டிகள் ஓடினும் பஸ்ஸில் தான் வீடு சேருவது என்ற உறுதியுடன் வெகு நேரம் கார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த வளவில் புதிய டாட்ஜ் பஸ்வண்டியாகப் பார்த்து ஏற வேண்டுமென்ற ஊக்கத்துடன் அனேக வண்டிகளைப் போக விட்டு விட்டேன். மணி ஒன்பதும் ஆகிவிட்டது, கடைசி டிராம் வண்டியி லொருவாறு ஏறி வீடு வருவதற்குள் மணி பத்து ஆகிவிட்டது, என்ன செய்கிறது? உள்ளே நுழைந்தால் பிரசன்ன முகமாய் எதிர் கொண்டு வந்தால் நன்றியிராதோ? இதற்காக ஏன் முகத்தை முழுவதும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? தாலிகட்டின புருஷனை என் னொருவனை யனுசரித்துப் போவதே இவ றுக்கு இவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கிறதே; இன் னம் அண்ணனும், தம்பியும், தங்கை, தமக்கை களும், ஓரகத்திமார்களும், வயதான மாமன் மாமியும், வருகிறவர்களும் போகிறவர்களுமாக கிஜுகிஜு என்றிருந்து விட்டால் கேழ்கவேண்டியதே யில்லை. இது ஓயாத சச்சரவாகவல்ல வாயிருக்கிறது. இல்லாமலா ஒருவன் 'அப்பா, உன் மனைவி மங்கலியமிழந்தால் உனக்கு யாரப்பா சமைத்துப் போடுவார்கள்?' என்று இடக்காய் சினேகிதன் கேட்டதற்கு மெய் மறந்து 'அவள் கிடக்கிறாள் கழுதை பிறந்த

கத்தில்! சமைத்துப்போட என் பாட்டியிருக் கிறாள், கவலையில்லை, என்றான்! தன்னையும் தன் கதையையும் மறந்து அவ்விதம் விடையளிக்கச் செய்தது எது? ஒரு சனிதிலைந்ததே என்கிற மனக்களிப்பே யல்லாது வேறென்ன! உம்— அவ்வளவு தான்—பிரார்த்தம்—' என்று புரு வத்தை யசக்கிய வண்ணம் வேதாந்தத்திலிறங்கி விடுவார். இவ்விதமாய், நித்திய கண்டம், பூரண யுகாக, நம் ராஜ்யின் குடும்பம் எப்படியோ வெகு நாளாய் நடந்தேறிவருகிறது. ஆணும் பெண்ணுமான இரு பூனைகள் எவ்வளவு அன்னி யோன்னிய மனதுடன் இல்லறம் நடத்துமோ அப்படியே இந்தக் கடுவனப்ப ரும் அந்தப் புள்ளியம்மானும் நடத்தும் இக் குடும்பமும்! கண்ட சோஷமும் முகச்சளிப் பும் மீதியே பொழிய ராஜ்யின் நடத்தை எப் போதும் போல் ஒரே ரீதிதான்.

இப்படியிருக்க ஒரு சனிக்கிழமை காலை நம் ராயர்வாள் வெளிவிரார்தாவில் ஒரு கித் தான் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தவண்ணம் வெற்றிலை பென்ற சாக்கிட்டுப் புகையிலையை மும்முறமாக மென்று கொண்டிருந்தார்.

பலவித தூப்பியாசங்களில் இப்புகையிலை மெல்லுதலானது பார்ப்போருக்கு வெகு விர் தையைத் தருகிறது. மூக்குப்பொடி போடு தலில் நாசிக்குள்ளும் சுவாசப் பைக்குள்ளும் சென்று கர்த்தாவிற்குக் களிப்பையும் டாக்ட ருக்குப் பணப்பைபையும் அளிக்கிறது. மது பானமோ கேட்கவேண்டியதில்லை; தாராளமாய் அடிக்குடல்வரை சலசலவென்று சென்று குதூ கலத்தைக் கொடுத்தும், குடும்பத்தைக் கெடுத் தும், தனது தீவிதத்தை நிலைநாட்டுகிறது. இவ் விதமே புகையூதுதல், புலாஹண்ணல், அபிங் கஞ்சா முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களை யுபயோ கித்தல் முதலிய புருஷார்த்தங்களிலும் சாக்ஞ் உட்சென்று சக்தியை யடக்கி ஜீவனைப்போடுக்கி

உபயோகித்தவனுக்கு உடல் இவ்வுலகமும் உணர்வு அவ்வுலகமுமாகச் செய்யும் அபூர்வ சாமர்த்தியத்தை யளிக்கிறது. பார்ப்போனுக் கும் 'இவைகளில் ஏதோ ஒரு விசேஷமிருக்க வேண்டும்; இல்லாவிடில் இவர்கள் இவைகளை விபர்த்தமாய் விலை கொடுத்து உபயோகிப்பார்களா?' என்ற மதிப்பையும் தருகிறது. ஆனால் இப்புகையிலை மெல்லுதலோ விரைவிலும் விரைத! இரண்டு பாக்கு, ஒரு வெற்றிலை, துளி சுண்ணாம்பு இவைகளை விதி வந்தாகப் போட்டுக்கொண்டு வெகு சிரத்தையாக ஒரு நெல்லிக்கனியளவு டப்பியிலிருந்து புகையிலைப் பிரசாதத்தை காம்பு ரூபமாகவோ, துண்டு ரூபமாகவோ அவாவர்கள் சக்திக்குத் தகுந்த படி உள்ளங்கையிலேந்தி ஆசமனீய பூர்வமாய் வாயிற் போட்டுக்கொண்டு திக்பந்தனம் செய் கிறதாம்! அரை நாழினை ஒரே சித்தமாக மெல்லுகிறதாம்! சக்கையை இடக் கன்னம் மாற்றி வலக் கன்னம், இது மாற்றி அது, அது மாற்றி இதுவாகச் சற்று தாலட்டு மற் றிர உச்சாடனம் செய்கிறதாம். இவ்வளவு பிரயாசையுடன் இறக்கப்பட்ட (பெறப்பெற்ற) சத்து ஜலத்தை (பலனை) விழுங்கினால் (சிர கித்துக்கொண்டாலும்) தேவனையே! அதைத் துளிகூட உட்செல்லவிடாமல் இந்திர லீலப் பற்கள் நடுவில் கிட்டி போட்டு நெருக்கி சாக் கடையாகிய நதி தீரத்தை யடைந்து 'சர்வம் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து' என்று காரியுமிழ்ந்து சக்கையையும் வெளிப்படுத்தி கபோலப் பிர க்ஷாளனம் செய்துகொண்டு உபஸ்தானத் துடன் இந்த சிவபத்ரா ஜபத்தை ஒருவாறு முடித்துக்கொள்கிறதாம். 10 நிமிஷத்திற்குள் புனாபி ஜபம் ஆரம்பிக்கிறதாம். இது என்ன விபரீதப் பழக்கம்! உபயோகிப்போனுக்கு ஓட்டைக் கன்னமும், பார்ப்போனுக்குத் திணைத்த பார்வையும் மீதியே பொழிய வேறு ஒரு உபயோகமும் இவ்விருப்பதாகத் தெரிய

வில்லையே! இப்படி சிரத்தாபூர்வமாய்ச் செய்து முடிப்பதில் என்ன புண்ணியமோ, புருஷார்த தமோ! நம் ஜடபுத்திக்கு எட்டவில்லையே பொழிப இதில் ஏதாவது ஆன்ம சக்தியை வளர்க்கும் ஏதோ ஒரு ரகசியமிருந்துதான் தீரவேண்டும். இல்லாமலா, பாலக்காட்டுப் புகையிலை பென்றும், சிவகிரிப் புகையிலை பென்றும், வாசனைப் புகையிலை பென்றும் எங்கும் முழங்கிப் படாத பாடுபடுகிறது!

இப்பரம ரகசியத்தை இளம் வயதிலேயே 'குருவற்ற கல்வி'யாக அறிந்துகொண்ட மகானுபாவர்களில் நம் ராஜ்யமும் ஒருவர். பாக்கு சொத்தையாயிருந்தாலும் சரி, வெற் றிலை சாகாயிருந்தாலும் சரி, சுண்ணாம்புக்குச் சுவற்றை நக்கினாலும் சரி, எப்படியோ சமா ளித்துக்கொண்டு இப்பரமும் புகையிலையை மெல்ல ஒரு வியாஜம் தேடிக்கொண்டுவிடுவார்; நன்றாய் மென்றும் விடுவார். ஆனால் எழுந்து போய் எச்சிலைத் துப்பிவா மட்டும் சோம்பல். சாய்ந்த விடத்திலிருந்தே சுற்றுப்புற முழுதும் துப்பி செம்மண் கறையாக்கிவிடுவார். மனைவி ராதாபாய் வந்து பார்த்து 'இது என்ன அலங் கோலம்! பட்டுப்போல் சாணம் தெளித்துக் கூட்டிக் கோலமிட்டிருக்கும் வாசல் முழுதும் அல்லாப் பண்டிகை மாதிரி இப்படியா கோடு கோடாய்த் துப்புவது! எழுந்துபோய் அந்த மூலையிலிருக்கும் குப்பைத் தொட்டியில் துப் பக்கடாதோ?' என்று சுண்டை பிடித்தால், 'என்னமோ யோசித்துக்கொண்டு மறதியாகத் துப்பிவிட்டேன். கொஞ்சம் மண்ணைப் போட்டு விடு, சரியாய்ப் போய்விடும்! இதெல்லாமா ஒருவன் சொல்லித் தருவான்? வீட்டிலிருந் தாலும்கூட இந்த இறைச்சல் தானா? நான் என்ன பச்சைக் குழந்தையா? எனக்கு இருப் பிடம் கிட்டு எழுந்திருக்காது துப்பத் தெரி யாதா? இதோ பார்!' என்று மூன்று கஜ தூரத்திலிருக்கும் குப்பை மேட்டில் கறாராக

விழும்படி வெகு கூராகப் 'புசுக்' என்று அளவாகத் துப்பிக் காண்பிப்பார். இந்த லாகவத்தில் மார்பு மேலாவது இரண்டொரு துளி விழுமேயொழிய நடுவழியில் ஒரு சிறிதுங் கூடச் சிதறுவது கிடையாது. தொட்டிற் பழக்கமா, இலேசா! ராதாபாய் இதற்கு என்ன சொல்வதற்கிருக்கிறது? 'கம்' என்று வாயை மூடிக்கொண்டு உள்ளே போய் விடுவான்.

இத்தகைய சம்பிரம சாமர்த்தியத்துடன் தாம்பூலதரண மகோர்ச்சுவத்தை வியரிசையாய் நடத்தியவாறு ராஜ்ஜிவாள் நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருக்கும் தருவாயில் ஐரோப் பிய உடையணிந்த ஒருவர் இடக்கையில் சிறு தூக்குப் பெட்டி (Attache Case) யுடன் அங்கு தோன்றி "குட் மார்னிங் ஸார்" என்று தலைவிலிருக்கும் தொப்பியை வலக்கையால் அரையங்குல உயரம் தூக்கித் தாழ்த்தி நின்றார். அன்றையதினம் பூனாவில் நடக்க விரும்பும் குதிரைப்பந்தயத்தில் 'டோரியா' என்னும் குதிரை அகஸ்மாத்தாய் அதிருஷ்டவசத்தால் முதலாக ஜயித்தவிடம் பட்சத்தில் தனக்குக் கிடைக்கவிரும்பும் ஆயிரக்கணக்கான பண வரும்படியை எவ்விதம் சிலவழிப்பது (அப்போதுகூட சேர்த்து வைக்கும் பாபத்து என்பது கிடையாது) என்ற மனோரஜியிலாழ்ந்திருந்த ராயர் திடுக்கிட் டெழுந்த "Good morning Sir, What is the matter? Kindly take that seat" என்று ஒரு நாற்காலியைக் காண்பித்தார். "Thank you" என்று ஆசனத்திலமர்ந்து சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு விசிடிக் கார்டை எடுத்துக் கொடுத்தார் வந்தவர். அதில் 'பிரீலிகா மேனன், லைப் அஷ்யூரன்ஸ் ஏஜண்டு' என்று வரைந்திருந்தது. 'இது விஷயமாகத் தங்களைக்கண்டு பேசுவதுவே; சற்று சாவகாசந்தானே' என்றார் மேனன். தாட்சணிய சுபாவ மிகுந்துள்ள

ராயர், 'ஆம், சாவகாசந்தான்' என்று சொல்லி வார்த்தையை வளர்த்துக் கொள்வதா, அல்லது 'கொஞ்சம் அவசாவேலையிருக்கிறது, பிறகு வாருங்கள்' என்று சொல்வதா; 'ஆம்' என்றால் விசாரந்தியாய் மௌனத்தை அவலம்பித்து மனக்கோட்டை கட்டுவதற்கில்லாமல் 'நொய், நொய்' என்று பேச்சு வளர்த்துவிடுமே; 'இல்லை' என்றால் சுத்த அபத்தமான பொய்யாகுமே; இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு என்ன செய்யலாம்?' என்று சற்று சஞ்சலப்படலானார். 'சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குழந்தைகள் நம்மிடம் வந்து லாட்டி கட்டியிருக்கும், அதற்காள வதைவிட, சமையலாகும் வரை பேசிப் பொழுது போக்குவதே உத்தமமென்று நிச்சயித்து, 'ஆம், சற்று சாவகாசந்தான்; என்ன விசேஷம், வேணுமென்றால் வெற்றிலை போட்டுக்கொள்கிறதானே' என்றார். தனது இடுக்கண் நிறைந்த தொழிலில் இவ்வளவு சுமுகத்தை யொருநாளும் கண்டிராத மேனனுக்கு உள்ளம் குளிர்த்து விட்டது. வெற்றிலைப் பழக்கமே சற்று மறிபாத அவர் ராஜ்ஜியின் முகதாட்சணியத்திற்காக 'அதற்கென்ன, ஆகா! போட்டுக் கொள்கிறேன்' என்றார். உடனே 'இந்தா! சுந்தரி! இந்தத்தட்டில் அம்மாவைக் கேட்டு வெத்தலை பாக்கு வாங்கிக்கொண்டுவா; சமத்தோயில்லியோ!' என்று ராயர் நாலுவயதுள்ள தனது கடைப்பெண்ணிடம் சொன்னார். தட்டுத் திரும்பிவந்ததும் மேனன் அதை வாங்கிக்கொண்டு, முன்னால் காப்பேஜ் (Cabbage) கிரேஸ்தானத்தில் நாலைந்து வெற்றிலை பைச் சுருட்டி வாயிலடைத்துக் கொண்டார்; பிறகு மூன்று முழுப் பாக்குகளாகிற டோஸ்டு (Toast) துண்டங்களை யெடுத்து சுண்ணாம்புகிற வெண்ணெயில் தோய்த்துக் கடைவாயிலிருக்கிக் கொண்டார். இது அவர்கள் ஊர் சம்பிரதாய மென்று விபந்து ராயர் தானும் கொஞ்சம் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு புகை

யிலே சம்படத்தைக் கையிலெடுத்து ஒன்றரை விராகனியை அளவு பிரசாதத்தைக் கதப்பில் அடக்கிக்கொண்டு, 'இந்தாருங்கள்' என்று மேனனுக்கும் நீட்டினார். பசுபோல் மேனனும் ஒரு சிபிகை அளவு எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டதுதான் தாமதம். கண்கள் சிவந்தன; காது அடைத்துக் கொண்டது; மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

இந்த மாணசங்கடத்தை கவனித்த ராயர் சட்டென்று எழுந்திருந்து மேனன் கையைப் பிடித்து வெளியிலிருந்துக் கொண்டுபோய் 'துப்பும்! துப்பும்!' என்று வற்புறுத்தித் துப்பச் செய்து, மறுபடியும் நாற்காலியிலமர்வதற்கு ஒரு டம்ளர் ஜலத்தைப் பருகச்செய்தார். மேனனுக்கு யதார்த்தபிரகாரம் பிரக்ஞைவந்து சமாளித்துக் கொள்வதற்கு அரைமணிநேரமாயிற்று. 'ஏனய்யா பழக்கமில்லாத காரியத்தைச் செய்தீர்! வேண்டாமென்று சொல்லிவிடக் கூடாதோ' என்றார் ராயர். வந்தவர்களைச் சிறு மூண்டிக்கு அழைப்பது, உகாப்பி பருக அழைப்பதும் போல் இதுவும் ஒரு பழக்கமென்றும், வேண்டாமென்றால் அவமரியாதையாகும் என்றும் வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளச் சம்மதித்த தாயும், புகையிலை இவ்வளவு கூற்று செய்யும் என்று தனக்குத் தெரியாதென்றும் மேனன் விவரித்ததன் பேரில், சற்று பொறுத்து கீழே கண்ட சம்பாஷணை இருவருக்கும் ஆரம்பமாயிற்று:—

மேனன் :—தங்களுக்கு கலியாணமாயிருக்கிறது என்றே எண்ணுகிறேன்.

ராயர் :—(இதேதடா! இந்தக் கால்கட்டு உபத்திரவத்தை ஞாபகப்படுத்தவா இவன் இங்கு வந்தான், என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு) ஆகா! ஆயிருக்கிறது.

மேனன் :—அப்போது, குஞ்சு குழந்தைகள் இருக்கிறதென்றே ஊக்கிகிறேன்.

V — 8

ராயர் :—குழந்தைகள் என்றால் கிள்ளுக்கிரையென்று எண்ணுகிறீரா. 'நான் தோன்றட்டுமா' என்று நம்மை முன்னாடி ஒரு வார்த்தை கேட்கிறதானா? நம் இஷ்ட சம்மத சௌகரியங்களை அனுசரித்தா பிறக்கிறதிகள் அபத்தங்கள்! பிறக்குமளவிலேயே சுயம்பிராஜாபத்தியம்! இந்தவிதமாய் என்னை முன் எச்சரிக்கை செய்யாமலே தோன்றிய நால்வர் எனக்கிருக்கிறார்கள். மேலே!

மேனன் :—மாணமென்பது இவ்வளவில் வெகு சகஜமென்பது தாங்களறிந்த விஷயந்தான்.

ராயர் :—ஆகா! நன்றாய் அறிவேன். ஒரு வேளை மறந்திருந்தாலும் நீர்தான் அரைநாழிகைக்கு முன் படுத்திய பாட்டில் நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திவிட்டீரா! நேற்கூட டிராம் விட்டு இறங்கும்போது வெகு சமீபத்தில் ஒரு மோட்டார் ஓடி மேலே ஏறத் தெரிந்தது! மாணமென்றால் பயப்பட என்ன இருக்கிறது? புனர் ஜன்ம ஆரம்பந்தானே! இரண்டுங் கெட்டான் பிழைப்பில்லாமல் கோடசுவானாய் மறுபிறப்பு எடுப்பதற்கு வெகு சாதகமல்லவா இந்த மாணம். இல்லை, ஒரு மோட்டார் ஓட்டியாகவாவது பிறந்து, நேற்று என்னை பயமுறுத்திய டிரைவரைப் பழிக்குப்பழி நடுங்கடித்தாலும் போகிறது! இது என்ன பிரமாதம்?

மேனன் :—(இந்த முற்றிய வேதாந்தத்தை உடைக்க யாது வழியென்று சற்று யோசித்து) நீங்கள் சொல்வது சரிதான், உங்களைப் பொருத்த மட்டில் மாணபயமின்றி நீங்கள் இருப்பதை நான் மெத்த சிலாகிக்கிறேன். ஆனால், அப்படி நேர்ந்து விடில் தங்களைத் தற்போது அண்டியிருக்கும் மனைவி மக்களின் கதியைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டுமல்லவா. உங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

ராயர்:—என்ன செய்வார்கள்? என்ன செய்வார்கள்! மனைவிபாட்டில் இருக்கிறதைச் சுற்றிக்கொண்டு தன் பிறந்தகம் செல்கிறாள். குழந்தைகள் பெரிதானால் தங்களைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். என்னைப்பற்றி யார் கவலை யெடுத்துக் கொண்டார்கள்? தகப்பனார் மூத்தபிள்ளைக்குச் சொத்துச் சேர்ப்பதிலும், தாயார் பெண்களுக்குச் செய்வதிலும் சகல சொத்தையும் ஒளித்து என்னை அனாதையாய் விட்டார்களே! நான் என்ன நசுங்கியா போய்விட்டேன்? அதுபோலவே என் குழந்தைகளும் இருக்கட்டுமே! தகப்பன் நாலு காசை வைத்துப்போயிருக்கிறான் என்கிற தெம்பில் வளர்ந்து, இரண்டு நாளில் துடைத்துவிட்டு நிற்பதைவிட சுயமாகச் சம்பாதிப்பதே மேலல்லவா? அதற்காகத்தானே சட்ட பூர்வமாகக் கூட சுயார்ஜித சொத்திற்கு பூர்வார்ஜித சனியன் போலல்லாமல், இஷ்டாணசார வினியோக மென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மேனன்:—(இந்த வழி சென்றால் பிரயோஜனமில்லையென வேறுவிதமாகப் பேச்சைத் திருப்பலானார்.) சரி! நீங்கள் உங்கள் மணரத்திற்குப் பிறகு மனைவி மக்கள் விஷயத்தில் அவ்வளவு பராமுகம் பாராட்டுவதால் மாணமென்பதை விட்டுவிடுவோம். உயிருடனிருக்கிறதாகவே வைத்துக் கொள்வோம்.

ராயர்:—(குறுக்கே) வைத்துக்கொள்வானேன்! அதான் கல்லுப்போல் முன்னாடி உட்கார்ந்திருக்கிறேனே! வந்த அரைநாழிகைக்குள் 'மாணம்', 'மாணம்' என்று நூறு தரம் என்னைச் சாகடித்துவிட்டீர்! இவ்வளவிற்கும் நான் இன்னம் உயிருடன் தானிருக்கிறேன்; உமது தொழிலின் பெயரே 'மாணம்' என்று வைத்துக் கொள்ள

யார் போசனை சொல்லிக்கொடுத்தார்களோ தெரியவில்லை! சாகுருவி மாதிரி!

மேனன்:—கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். அசம்பாவிதமாகச்சில பெயர்கள் சம்பிரதாய பூர்வமாக வேறுவாழ்விடுகின்றன. அந்த ரீதியில் தான் நானும் பேசவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். அப்படியே குணஷ்டையாகப் பார்த்தால் ஆங்கிலத்தில் Kalapi பல்பொடியென்றால் தமிழில் என்ன அசங்கியப் பெயராகக் தென்படுகிறது! 'கோவந்த மந்திரம்' (Govinda Mandir) என்பது 'கோவந்தா' (கீர்) மாண்டர் என்றும், பாலாமிருதம் (Balamrit) என்பது பால—மிருதம் (யமன்) என்றும், 'ராதாலயம்' (Radhalaya) என்பது ராதா—லயம் (ஜீர்ணம்) என்றும், 'நாமகிரி' என்பது 'நமகிரி' என்றும் ஆங்கிலத்தில் வெகு அசம்பாவிதமாகப் படுகிறதே, இது தேவனையா? நல்லெண்ணம் இவைகளிலெல்லாம் பிரதானமே யொழிய பெயரிலென்ன இருக்கிறது. அச்சானியமாக என்னமோ சொன்னேன் என்று தாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். தாங்கள் நூறு வயது நிச்சய மிருப்பீர்கள். அவ்விஷயத்தை யுத்தேசித்தே நான் இப்போது சொல்வது என்ன வென்றால், தங்களுக்கு இப்போது யெனவன (வசந்த)காலம். கைகிறைந்த பொருளுடனும் கண்ணிறைந்த திடசீர்த்துடனும் மிருக்கிறீர்கள். எப்படியும் கொஞ்சநாள் கழித்து விருத்தாப்பிய (மாரி) காலம் வருவது நிச்சயம். 'தங்களைப் போன்ற மனத்தெம்புடையவர்கள் (தத்துக்கினியல்லவா) மாரிகாலமே கிடையாது என்று அசட்டையாயிருந்து விட்டபோதிலும், வெகு பரம்பரையாக என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் 'மாரிகாலம்' சத்தியம் என்று அனுபோகத்தில் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். (எம். பல்லவா). அக்கால நிலையை பெதிர்பார்த்தே

ஆகஸ்ட் 1928. “நின்றுல் நெடுஞ்சுவர் ; விழுந்தால் குட்டிச்சுவர்.” 59

முன் ஜாக்கிரதையாய் கோடையாகிய இப்பொழுதிலிருந்தே என் இனத்தவர்கள் தானியாதி சாமக்கிரியைகளைச் சேகரிப்பதில் வெகு ஊக்கமாயிருக்கின்றனர். தற்போது பிரகாசத்துடன் ஜொலிக்கும் தங்கள் கண்கள் வயது காலத்தில் ஒளியற்று விடலாம்; புஷ்டியுடனிருக்கும் இத்தேகம் நாடி நம்புகள் தளர்ந்து துரும்பாகிவிடலாம். அப்போது சிசுநாஷக்கும் சிலவிற்கும் பணம் தேவையாயிருக்கும் துமன்றோ. (சட்டைப் பையிலிருந்து பேனாவையும், கைப்பெட்டியிலிருந்து ஒரு அச்சுப் பத்திரத்தையும் வெளியிலெடுத்து வைத்துக் கொண்டு) இதோபார்த்தீர்களா? இந்தப்பாலிலிப் பத்திரமிருக்கிறதே; இதுவாகப்பட்டது தங்களுக்கு வயது காலத்தில் ஆதரவளிக்கும். அதிலிருக்கும் ஷாப்படி நீங்கள் வருஷம் 100 ரூ. வீதம் பத்துவருஷங்களுக்குக் கட்டணம் செலுத்திவந்தீர்களானால் போதும். வருஷம் நூறு ரூபாய் தங்களுக்கு என்ன பிரமாதம்! மாதம் எட்டு ரூபாய் சொச்சந்தானாயிற்று, தினசரிக்கு நாலரை வாசிறது, கணக்குப்பார்த்தால்! இவ்வளவு தானே. இதையெல்லாம் நாங்கள் சேர்த்து தங்கள் வயதுகாலத்தில் வட்டியுடன் வெகு மானமும் சேர்த்து வைத்திருந்து கொடுத்து தவுவோம். ஈட்டி எட்டும் மட்டும், பணம் பாதாளமட்டும், பாயுமல்லவா? ஆகையால் இத்தகைய செளகரியங்களை யுத்தேசித்து நீங்கள் அவசியம் இப்பத்திரத்தில் கையெழுத்திடவேண்டுமென்று நான் சினேக பாவத்தில் வற்புறுத்துகிறேன் (என்று பத்திரத்தை ராயரிட மளித்தார்.)

ராயர்:—(பத்திரத்தை வாசித்துப்பார்த்து) நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். மாணத்தை பெதிர்பார்த்து, சிறுவயதிலேயே வீம்புக்காவது இறந்து உங்களாபிசுக்கு தன்

டம் வைக்கலாமாவென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் தொண்ணுத்தியாறு வயதளவிலிருந்த தகப்பனுக்கும் 85 வயது வரை திடமாக விருந்த தாய்க்குமாகப் பிறந்த எனக்கு அற்பாயுள் என்கிறந்து வரப்போகிறது! நானிருக்கப் போகும் இன்னும் அறுபது வருஷகாலம் கிட்டப் போகாத மாணத்தை பெதிர்பார்த்து என் உங்களாபிசுக்கு நான் கைப்பணத்தை வினே. தாரை வார்க்கவேண்டும்? ஆகையால் அந்தக் கட்சி அத்துடன் முடிந்து விடுகிறது. நீர் பின்னால் சொன்னபடி வயது காலத்திற்காக இந்த ஏற்பாடு என்றால், நான் இப்பொழுது சிறிது சிறிதாகக் கொடுக்கப் போவதைத்தானே நீங்கள் காப்பாற்றித் திருப்பிக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? உங்களிடம் அப்படிக் கொடுப்பதைவிட நானே கையில் சேகரம் செய்து வைத்துக் கொண்டால் போகிறது! அல்லது தம்படி வைக்காமல் சிலவழித்து விட்டாலும் சுகப்பட்டவரை மீதி; 'மாவாகத்தின்றால் பணியாமில்ல' இதுதான் தெரிந்திருக்கிறதே! 'பமன் உன் பிராணனை எப்போது கொண்டு போனாலும் சரி, நான் கைகாசைத் தற்போது கொண்டு போகிறேன்' என்கிறீரோ! சரிதான், இந்தபோசனை என்னிடம் பவிக்காது. அனித்தியத்திலிருக்கும் சுவாசியம் நிரந்தரத்தில் ஏது?

(இந்தகட்டத்தில் ராயர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து எச்சிலைத் துப்பியிருக்கிறார் பாருங்கள்! சரியாய் அரையடி நீளமா! அம்மம்மா! அபாரம்! அபாரம்!!)

“நீர் சொல்வதுபோல் என் ஆயுள் வளர வளரத்தான் உங்கள் ஆபிசுக்கு நன்மையாதலால் உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அதில் அச்சானியமென்றும் நீங்கள் கோழியில்லை பென்

பது வால்தவந்தான். ஆனால், 'இருந்தால் அரைப்பொன், இறந்தால் ஆயிரம், பொன்' என்ற வசை மொழிக்கானாகி என் தீர்க்காயுளை வேண்டாதவர் சிலர் மணி மந்திர ஒளவுதாதி சிபார்சுகளுடன் பமணை என்னிடமனுப்பவும், சுயகாரியப் புலிகளாக நீங்கள் அந்த பமணை என்கிட்டே அணுகவிட்டாது மல்யுத்தம் புரியவும், ஒருவேளை காரியம் மிஞ்சிவிட்டால் 'நாங்கள் ஒப்பந்தப் பணத்தைக் கொடுக்க ஜவாப் தாரியல்ல' என்று சொல் யுத்தம் புரியவும், டைடக்கப் போகிறதாக விருக்கும் ஆயிரத்திற்காக கையிருப்பிலிருக்கும் ஐநூறைக் கணப் போதில் என்னினத்தவர் துலைக்கவும், ஆகிய இவ்வித சன்னைகளுக்கு நான் இடம் ஒரு போதும் கொடேன்! (இதற்குள் உள்ளே தானிதம் செய்யும் கமறல் முக்கிலேறவும், குடும்பச் சேர்மனாகிய ராதாபாய் 'நாழிகை மீறிவிட்டது' என்பதை வெண்கலப்பாணியாகிய மணியை அகப்பையால் இரண்டடி அடித்துக்காட்டவே, சமையலாகி விட்டதாகத் தெரிந்து கொண்ட ராயர் வான்) "சரி! 'இருந்து சாதித்ததை விட இறந்து குடும்பக்கவலை நீக்கினான்' என்ற பிற்காலக் கித்தாப்பு (Posthumus glory) எனக்கு வேண்டியதில்லை! நாழிகையாகிவிட்டது; மன்னிக்கவேண்டும்" என்று தீர்மானம் வைத்தார். காரியம் சித்திக்காமல் சிதறி விட்டதைக் கண்ட மேனன் சட்டென்று ஆசனம் விட்டு எழுந்து:—'சரி! மாரிகாலத்திலும் மாணத்திற்குப் பின்னும் தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்திற்கும் ஏற்படக் கூடிய சௌகரியங்களைப் பலவிதத்தில் தங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியும் செவிடன் காதினாகிய சங்காகப் போகிவிட்டதைப்பற்றி வருந்துகிறேன். எவ்வளவு சொல்லியும் கோட்டில் கையெழுத்திட மறுத்து விட்டீர்கள். சொல்வதைச் சொல்லியாய்விட்டது, மாரிகாலம் வருங்கால் வாரமலெங்கு போகிறது) அப்போது தெரி

கிறது தங்கள் பாடு! அப்போது எங்களிடம் பிச்சை கேழ்க்கவரும் போது பார்த்துக்கொள்கிறேன். அப்போது பஞ்சைப் பாட்டு பாடும் போது ஒருமணி நெல்குட கொடுக்காமல் உம்மை உபவாசமிருக்கச் செய்து வேடிக்கை பார்த்தால் போகிறது! ஆணக்கொருகாலம், பூணக்கொருகாலம்!" என்று போய்வா எழுந்தார். ஆனால் நம் ராயர்வாள் மனது குதிரைப் பந்தயத்தில் லயித்துப் போயிருந்ததினால் மேனன் தன்னை வலுவில் தேடிவந்து தகார் செய்தது மன்றியில் திண்ணக்கமும் பேசுவதைப்பற்றி கோபங்கொள்ள இயலாமற் போய்விட்டது. "ஐயா மேனன்வாள்! பட்டினியிருப்பதின் மகத்துவத்தை அவ்வளவு கேவலமாக எண்ண வேண்டாம். அதனை ரிஷிகளும் மகான்களும் சிலாகித் தெழுதியிருப்பதை அறிய உமக்கேது அவ்வளவு கிராஹ்ய சக்தி! மாரிகாலம் சம்பவிக்கலாம்! எல்லாம் வல்லவனென்ற ஈசன் ஏன் இப்படி ஒரு காலத்தை ஏற்படுத்தித் தன் பெயரைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் எனக்கு விளங்க வில்லை. முன் யோசனையின்றி சிறு பிள்ளைத்தன்மையாக ஏதோ ஏற்படுத்திவிட்டார் பாவம்! தற்போது தன்னையும் மிஞ்சியதாய் விட்டது, விழிக்கிறார். கிடக்கிறது, அவர் வயிற்றிற் பிறந்த நாமே அவரை மன்னிக்காமல் விட்டால் பிறகு அவருக்குபார்தான் கதி! இவ்வித அசந்தர்ப்ப மாரிகாலத்தில் பசிக்கொடுமை பால் நான் உம்மை அணுகவும் கேரிடலாம். அதைப்பற்றி இப்போதென்ன! பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம். நீர் இப்போது ஒரே கல் நெஞ்சாக சண்டித்தனம் பேசுகிறீர். அப்போது என்னைப் பார்த்த உமது மனம்கூட இளகிவிடலாம். அதைப்பற்றி இப்போது யோசிப்பானேன். இருக்கிறவரை மனஉற்சாகத்துடன் காலத்தைத் தள்ளினால் போதும். இன்று சாயங்காலமோ சந்தே சபையில் சூரிய

காந்தி பாய் கச்சேரி. வினிமாவிலோ 'ராயின் ஹூட்' டக்ளஸ் பேர்பாங்ஸ் நடிக்கிறான்! எதற்குப் போவது என்று விளங்கவில்லை, உமது யோசனை எப்படி?" என்று ராயர் கோட்டவளையில் இவ்வித சம்பந்தா சம்பந்த மற்ற பேச்சிலாலோ, அல்லது உட்சென்றிருக்கும் கால் ஒளன்ஸ் புகைவிடை சசத்திலாலோ, நன்கு புலப்படவில்லை, சட்டென்று மேனன் இருப்பிடம் விட்டு முகச் சளிப்புடன் எழுந்திருந்து போய்விட்டார்.

* * * *

இச்சமயவத்திற்குப் பிறகு இருபது வருஷ காலம் சென்று விட்டது என்பதை மேற்கண்ட நட்சத்திரப் புள்ளிகளால் வாசகர்கள் அறியவும்; விவரிக்க தேசாலமில்லை, வந்தது மாரிகாலமும். நமது தத்துக்கினி ராவ்ஜியின் விகட விசித்திர வேதாந்த மிமிசைகனெல்லாம் மாயமாய்ப் பார்த்தோடிவிட்டது. அப்போது அவர்பட்ட பாட்டைப்பற்றி விவரித்துக் கதையை நாம் முடிக்க யத்தனிக்கும் முன், ஏற்கனவே ஈசாப் என்னும் கவிசிரோஷ்டர் நம் உத்தரவில்லாது ராயரை யணுகி விருத்தார்த்தங்களை விவரித்தறிந்துகொண்ட பாவனையில் கதைக்கு முடிவைவெளிப்படுத்தியிருப்பது ஞாபகத்திற்கு வருவதால், சுயமாக யாதொரு சிரமமுமெடுக்காமல் அதையே இங்கு வரைந்து விடுவோம்.

"ஒரு தத்துக்கினியானது கோடை முழுதும் தத்திக் குதித்து ஆனந்தமாகப் பொழுது போக்கிவிட்டு, மாரிகாலம் வந்ததும், பசிக்

கொடுமை தாங்காது எறும்புகளையணுகி அவைகள் சேர்த்தவைத்திருக்கும் தானியாசிகளில் தனக்கு ஒரு சிறிதாவது கொடுத்து உதவும் படி மன்றாடி வேண்டியது. அதற்கு அற்ப புத்தியுடைய எறும்புகள் பெருந்தன்மை சிறிது மின்றி 'ஏ, தத்துக்கினியே! கோடை முழுதும் குதித்துப் பொழுது போக்கிய நீ அன்னுள் முழுதும் சிரமம் பாராமல் சேமிப்பதிலேயே சிரத்தையுடனிருந்த எங்களை உதவிகேட்பது என்ன மதியீனம்! மாரிகாலம் வருமே என்ற ஞாபகமில்லாமல் அப்போது புத்தி எங்கே போயிற்று? நாங்கள் உன்னைப் போலுள்ள சோம்பேரிகளுக்கு உதவவா சேமித்துள்ளோம்? ஒரு மணி தானியம் கூடக்கிடையாது! போகலாம்! என்றதுகளாம். வயிற்றவளக்க வேறு வழியில்லாது தத்துக்கினி உயிர் துறந்தது" என முடித்துள்ளார். ஆனால் வீண் அவதூறுக ஈசாப் எழுதியுள்ளார் என்றும், நம் ராயர்வாள் கதி அவ்வளவு கேவலத்திற்கு வந்துவிட வில்லை என்றும், 'டெளட்' தொழில் புரிவதிலும் 'மாமா' வேலைபார்ப்பதிலுமாக, சகலரும் 'அண்ணா' என்று அன்புடனழைக்கும் அபூர்வ பிரசித்தத்துடன் தன் வாழ்நாளை ஒருகுறையு மின்றிக் கழித்து வருவதாக வதந்தி! ராயர்வாளின் சமயோசித சாமர்த்தியம் நமக்கு நேரே பரிச்சய முள்ள படியால் 'இது பொய்யல்ல, வாஸ்தவமே' என நாம் உறுதிபூரி, 'முற்றிற்று' என்னும் அழகிய பதத்தைப் பதிப்பிக்க அச்சக் கூட்டத்தாருக்கு அனுமதி யளிக்கின்றோம்.

'ஹராம், ஹரீம், ஹ்ரோம்' தத்ஸத்.

சிந்தாமணி சந்தாதாருக்கு ஓர் முக்கிய அறிவிப்பு.

(மானேஜர்.)

சர்வேசனது திருவருளை முன்னிட்டும், பொது ஜன கல்விப்பெருக்கைக் கடைகாலாகக் கொண்டு, ஸ்திரீசமூக முன்னேற்றத்தையே ஆதர்சமாகக் கொண்டுமுள்ள நம் சிந்தாமணி யானது 1924 ஆகஸ்டு மாதத்திலாரம்பிக்கப் பெற்று, சுயநலம் சிறிதும் கருதாது நடத்தப் பெற்று, பாலாரிஷ்டத்தடையூறுகளை யொரு வாறு சமாளித்துக்கொண்டவாறு நடை பெற்று, இவ்விதழிலிருந்து ஐந்தாம் ஆண்டை ஆரம்பிக்கிறது. தன்னிடம் அமையப்பெற்றுள்ள நவாசந் ததும்பும் வியாசங்களாலும் விடுகதைகளாலும், பணத்தைப் பரிந்துவதத் தயங்கும் தாராள சிந்தையரின் மனதையும் தனதாகக் கவர்ந்து, சகலரும் சிலாகிக்கும் வழியில் இதுவரை நடந்துவந்திருப்பதென்பதும், இனிமேலும் இவ் வாரம்ப ஊக்கம் சிறிதும் குன்றுது, சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிவதற் கொப்பப் பதின் மடங்கு சுவாரசியத்துடன், நாளுக்கு நாள் இன்னம் பல சீர்திருத்தங்களுடன் வெளிவந்துலகி, காந்த மெனக்கண்டோர் மனதைக் கைவசப்படுத்துவது திண்ணம் எனவும் நாம் சொல்லவேண்டிய தில்லை. இனி, பத்திரிகை நிர்வாக விஷயமாகச் சில விவரங்களை நமது நேயர்களுக்கு அறிவிப்பது அத்தியாவசியமாயிருப்பது பற்றி, வாசகர்கள் தயைசெய்து கீழேகண்ட குறிப்புகளை கவனித்தறிந்து கொண்டு, மேற்சொன்ன நிர்வாக விஷயத்தில் சகல விதத்திலும் நம்முடன் ஒத்துழைத்து உதவிபுரியுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

ஒரு பத்திரிகை பிரசித்தி பெறவேண்டுமானால் (1) நல்ல காகிதத்தில் விமரிசையாக அச்சிடப்பெற்று மனதைக் கவரும் அந்தமுள்ள

பார்வையாகிய உடல் (2) விவரத்தைப் பின்னும் பதின்மடங்கு விஸ்தரிக்கும் சமயோசித சித்திரப் படங்களாகிய பொருள் (அர்த்தம்—விவரம், விஸ்தாரம்), (3) நவச்சுவையும் இனிது பொருந்தி நறுமணம் வீசும் நிகரற்ற விஷயத் தொடுப்பாகிற 'ஆலி' ஆகிய இம்மூன்று அமிசங்களும் அமையப் பெற்றாலல்லாது சாத்தியமல்ல. நமது சிந்தாமணியானது இம் மூன்றிலும் இன்றியமையாததும், சிரம சாத்தியமுமான ஆவியாகிய சுவையைப் பிரப்புரிமை யாகக் கொண்டு விளங்கிவருகிறது என்பது வெளிப்படை. இந்த விஷயத்தொகுப்பானது பத்திராதிபரின் பாண்டித்தியத்தையும் பரிசோதனா சக்தியையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளதாதலால் இது விஷயமாக நம் சிந்தாமணிக்கு யாதொரு குறையுமில்லை; பசையுள்ள (நிரவியப்பசை, கல்விப்பசை) புருஷசிம்மம் பின் நின்று பேதைப்பெண் பெயர் புனைத்து வாழி பாடி சூத்திரதாரியாக ஆட்டுவிப்பதும் அனுவசியமே. மற்ற இரண்டு அமிசங்களாகிய பார்வை (உடல்) சித்திரப்பட விமரிசனம் (பொருள்) இவ்விவரமும் பணச்சிலையைப் பொருத்த விஷயமென்பது சொல்ல வேண்டிய தில்லை. அதிகப்பக்கங்கள் சேர்ப்பதற்கோ, நல்ல காகிதத்தில் அச்சிடுவதற்கோ, சித்திரசமேதமாகச் சிறுகதையைச் சிறப்பிப்பதற்கோ அந்த பாதைப் பணமல்லவோ தேவையாயிருக்கிறது! இல்லாமல் முடியவில்லையே! இருப்பினும் 'விடா முயற்சி விருப்பநிகழ்ச்சி' என்ற சித்தார்த்தத்துடனும், பல பிரமுகரின் ஆலோசனையின் பேரிலும், ஒரு சில அபிமானிகள் பேருதவியைக் கொண்டும் இவ்வைந்தாம் ஆண்டு முதல் சிந்தாமணியை உயர்தரக் காகிதத்தில்

ஆகஸ்ட் 1928. சிந்தாமணி சந்தாதாருக்கு ஓர் முக்கிய அறிவிப்பு.

63

சிட்டு விஷயத் தொகுப்பிற் கிையந்த வனப் புற்ற தோற்றத்துடன் பிரசுரிக்க முன்வந்துள்ளோம். சித்திரப் படங்களுக்கும் இரண்டாம் இதழ்முதல் ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். வாசிப்பதற்கு வெருவாகப் பக்கங்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்து கொண்டிருப்பதால் மேன்மேலும் பக்கங்களை அதிகப்படுத்தலைவிட மேற் சொன்ன இவிரண்டு சீர்திருத்தங்களும் நமது நேயர்களால் ஆமோதிக்கப் படுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். தற்போது சொய்துள்ள இவ்விவரம் சீர்திருத்தங்களினால் ஒன்றிற்கு மூன்று மடங்கு சிலவு அதிகமாகப் பெருகியிருப்பினும், சந்தாவை உயர்த்தாது பழய ரீதியின்படியே அமைத்துள்ளோம். எப்படியாவது, மனம் குளிரும் மணத்துடன் கண்ணிறைந்தக் காட்சியும், கைநிறைந்த கச்சிதமும் அமையப் பெற்று நம் சிந்தாமணி தங்கு தடை யன்றி எங்கு முலவிக் கல்வியையும் கலா சக்தியையும் பெருகச்செய்து ஜன முன்னேற்றத்தையும் பெருகச்செய்து ஜன முன்னேற்றத்தையும் ஜனாரசெய்தால் அதுவே போதுமானது. ஆகையால் நம் நேயர்களை, அபிமானிகள், சந்தாதார், சந்தாபாக்கிதார், புதிய சந்தாதார் என நால்வகையினராகப் பிரித்து அவாவர்களுக்குச் சில விஷயங்களை வேண்டுகோள் மூலமாய் அறிவிக்கிறோம்:—

அபிமானிகளுக்கு :—

உங்களுடைய ஸ்திரீ வித்தியாபிமானத்திற்கும் தாராள சிந்தைக்கும் நமது மனமார்த்த வந்தனத்தைத் தெரிவித்து இதுபோலவே இன்னம் பல சினேகிதர்களை அபிமானிகளாகிப் பேருதவி புரிய வேண்டுகிறோம்.

சந்தாதாருக்கு :—

இந்த நான்கு வருஷங்களாக நீங்கள் உற்சாகத்துடன் பரிபூரணமாக முன் பணம் செலுத்திப் புரிந்த என்றும் மறப்பதற்கரிய

உபகாரத்திற்கு ஆழ் நன்றி செலுத்தி, இது போலவே இவ்வைந்தாம் ஆண்டிலும் உதவி செய்வதுமல்லாமல் இதர சந்தா சேர்ப்பதிலும் ஊக்கமெடுத்துத் தங்களாலியன்றவரை தயை புரியக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

சந்தா பாக்கியுள்ளோருக்கு :—

இந்த நான்கு வருஷமாகச் சிந்தாமணியின் சுவையை யுட்கொண்டு சிலாகித்த நீங்கள் தற்போது செய்யப்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்தங்களை யும் மனதில் வாங்கி இருதயம் பூரித்து, சந்தா பாக்கி பூராவையும் செலுத்துவதுடன் நில்லாமல், ஐந்தாம் ஆண்டின் சந்தாவையும் முன்பணமாக அவசியம் அனுப்பித் தந்து கைம் மாறு புரியப் பிரார்த்திக்கிறோம். யதாப்பிரகாரம்போல் ஆலசியமாக இருந்துவிடக் கூடாது! முதலிலேயே வேண்டாமென்று சொல்லாது அனுப்பும் பிரதிகளை திருப்பாமற் பெற்றுக்கொண்டு வி. பி. யனுப்புமளவில் திருப்பிவிட்டு வீண் செலவிற்கு வட்டி விதிப்பதும், 'நான் இவ்வருஷம் அனுப்பச் சொல்லவில்லையே; நீங்களா ஏன் அனுப்பினீர்கள்?' என்றும், 'இனிமேல் நிறுத்திக்கொள்ளலாம்' என்று அருள் பாலிப்பதுமாகிய ஏனைய அசம்பாவிதங்கள் அதிகப்பட்ட பொருட் செலவைப் பாராது நடத்தப்பெற்றுவரும் இவ்வருஷத்திலும் ஏற்படாமல் அறவே யகற்றி நம்முடன் தாராள மனதுடன் நிர்வாக விஷயத்தில் ஒத்துழைக்கத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

புதிய சந்தாதாருக்கு :—

சஞ்சிகையை வி. பி. மூலம் அனுப்பச் சொல்லி உங்களுக்கு இரண்டாண்டு அதிகச் செலவையும் எங்களுக்கு அதிக வேலையையும் விருத்தியாக்குவதைவிட மணியார்டர் மூலம் சந்தாவையும் கூபனிலேயே ஆர்டர் விவரத்தை

யும் அனுப்புவார்களானால் மிகுந்த உபகாரமா யிருக்குமென அறிவித்துக்கொள்கிறோம்.

பொதுவாக :—

ஒவ்வொரு ஆங்கில மாதக் கடைத் தேதியிலும் பிரசுரமாகவேண்டிய நம் பத்திரிகை பல காரணங்களால் சற்று தாமதப்பட்டு, தற்போது மறு ஆங்கில மாத இருபது தேதிக்கு வந்துவிட்டது என்பது வாஸ்தவமும் விசனிக் கத்தக்கதுமே. இருப்பினும் எதிர்பாராத பல அசந்தர்ப்பங்களால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வெளியிட இயலாமற் போனது எங்கள் குற்ற மல்லவென்பதை உறுதிபுடன் கூறி மன்னிப் பளிக்க வேண்டுகிறோம். ஆகஸ்டு இதழ் செப் டம்பர் முதல் வாரத்தில்தான் தமக்கு கிடைக் கும் என்பதை உள் நாட்டு சந்தாதாரரும், செப் டம்பர் முதல் வாரத்தில் போஸ்டு செய்யப்பட் டாலும் தங்கள் கைக்கு மூன்றாம் வார மத்தி யில்தான் கிடைக்குமென்பதை வெளிநாட்டு சந்தாதாரரும், அச்ச விஷயம் வெகு நச்சானது பற்றி ஒரு வாரம் முன் பின்னாகப் போவதும் சகஜமென்பதைப் பொதுவிலும் மறந்துவிடுகிறார்கள். சில விலாச மாறுதல் ஐடங்களைத் தவிர மற்ற எல்லோருக்கும் ஒரே நாளில் பட்ச பாதமின்றிப் போஸ்டு செய்யப்படுகிறதாகையால் பத்திரிகை கைக்குக் கிடைக்காவிடில் அது எங்கள் ஆபீஸ் போஸ்டு செய்யாத குற்றமாகாதென்பதையும், மாதாமாதம் இருபது தேதிக்குள் தங்களுக்குப் பத்திரிகை கிடைக்காதவர்கள் நமக்கு உடனே தெரிவித் தால் போஸ்டாபீசில் விசாரணை செய்து எச்சரிக்கை செய்வதற்கும் கையிருப்புக் காபிகள்

இடம் தரின் மறுபடியும் அனுப்பித் தருவதற்கும் அனுசுலமா யிருக்குமென்பதையும், பதி லுக்காக ஸ்டாம்பு அடக்கம் செய்திருப்பினும் கூட, ஆபீசுக்கு எழுதப்படும் ஒவ்வொரு கடி தத்திற்கும் பதில் எழுதிக்கொண்டிருப்பதென் பது இயலாத காரியமாதலால் அதற்காக பதி லெழுதத் தாமதப்படின அசட்டையாயிருந்து விட்டதாகக் கோரிக்கவேண்டாமென்பதையும் வினயத்துடன் வற்புறுத்தி விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறோம். விலாச மாறுதலை இரண்டு வார முன்பாகவே விவரமாகத் தெரிவிப்பதுடன் நில்லாமல் தங்கள் பதிவு நம்பர்களையும் அவசியம் கண்டெழுதினால் உடனே கவனிக்க அனுசுலமாயிருக்கும். உள் நாட்டிற்கு போஸ்டு செய்யப்படும் ஒவ்வொரு காபிக்கும் இவ்வைந் தாம் வருட ஆரம்பம் முதல் போஸ்டல் சர்ட்டிபிகேட் (Certificate of Posting) வாங்கப்படுவதால் நடுவழியில் காபிகள் களவு போவதற்கு முன்போல் அவ்வளவு சந்தர்ப்பமில்லை.

ஆரம்ப சூரத்தனமாக பகட்டாக ஆரம்பிக் கப்பட்டு படிப்படியாய்ப் படுத்துக்கொண்டு விடும் பத்திரிகை நமதல்லவென்பதையும், இதே ரீதியில் வெளிவருவதற்கு நாங்கள் உத் திரவாதமா யிருக்கக்கூடிய தீவிர ஏற்பாடுகள் நிறக்கச் செய்துள்ளோமென்பதையும் உறுதி கூறி, சகலரையும் முதலிதழ் கிடைத்ததும் மணியார்டர் மூலமாகப் புது வருட சந்தாவை முன் பாக்கியிருப்பின் அத்துடன் சேர்த்து சீக்கிர மனுப்பித் தந்து தயை பாலிக்க அன்புடனும் சலுகையுடனும் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

‘பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!’

மானேஜர் முக்கிய அறிவிப்பு.

அக்டோபர் முதல் தேதியன்று எல்லோருக்கும் அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிற வி. பி. கடிதத்தை திருப்பாமல் தயவுசெய்து பெற்றுக்கொண்டு உதவிபுரிய வேண்டுகிறோம்.

72

15.8.28, N 24
N 28.5.1